

2012

...η χρονιά που οι γυναίκες θα σώσουν τον κόσμο.

Πατήρ, Υιός και Άγιο Πνεύμα.

Η έννοια του "Υιού" είναι έκφραση της Θείας Οικονομίας ή εφεύρημα της πατριαρχίας;

Τι λένε γι' αυτό οι φεμινίστριες ή οι ομοφυλόφιλοι;

Τι ακριβώς περιμένουμε το 2012;

Όταν οι Πρωτόπλαστοι υπέπεσαν στο "Αμάρτημα", στην πραγματικότητα μπήκαν σ' έναν δρόμο χωρίς γυρισμό. Έναν δρόμο τιμωρίας και δυστυχίας, τον οποίο ήταν καταδικασμένοι να διανύσουν σε όλο του το μήκος. Στην πραγματικότητα εκείνο το αμάρτημα αποτελεί την καθοριστική φάση της μετάβασης της ανθρώπινης κοινωνίας από τη μητριαρχική της μορφή σ' αυτήν της πατριαρχικής. Τη μετάβαση από την κοινωνία της επιβίωσης σ' αυτήν του πολιτισμού. Τη μετάβαση από την κατάσταση της "στατικότητας" σ' αυτήν της "προόδου". Οι "κατάρες" του Θεού, για την εποχή που θα ακολουθούσε, ήταν απόλυτα σαφείς. Δεν υπήρχε κάτι αφηρημένο σ' αυτές. Δεν υπήρχαν μυστηριώδη αίτια, τα οποία θα ταλαιπωρούσαν τον άνθρωπο σ' αυτήν τη βασανιστική πορεία. Ό,τι θα τον βασάνιζε ως είδος γενικά και ως φύλο ειδικά του το περιέγραψε με σαφήνεια.

Υπήρχε δηλαδή γνώση για τη βασανιστική πορεία του ανθρώπινου είδους. Ο Θεός δεν ήταν κακός όταν περιέγραφε την τιμωρία. Ειλικρινής ήταν, εφόσον γνώριζε ότι δεν επρόκειτο να βγει ο άνθρωπος από αυτήν την πορεία, αν δεν την ολοκληρώσει. Από τη στιγμή που έκανε την επιλογή του, δεν υπήρχε εναλλακτική οδός διαφυγής. Ό,τι αποκάλυψε ο Θεός στους ανθρώπους περί τιμωρίας ήταν απόλυτα αληθές. Όμως, το ανθρώπινο είδος δεν είναι ομοιογενές. Υπάρχουν φύλα, τα οποία διαχωρίζουν με σαφήνεια τους ανθρώπους μεταξύ τους. Δύο φύλα, τα οποία με βάση τα διαφορετικά φυσικά χαρακτηριστικά τους ήταν φυσικό να βιώσουν με διαφορετικό τρόπο την "καταδίκη". Υπήρχε μια σαφής κατανομή των αιτιών της δυστυχίας ανάμεσα στα δύο φύλα. Για τις γυναίκες προβλεπόταν η απόλυτη υποταγή τους στους άνδρες. Για τους άνδρες προβλεπόταν ένα ατέλειωτο "σύρσιμο" τους στη γη όμοιο μ' αυτό των δούλων και των φιδιών.

Η έκρηξη της πατριαρχίας ήταν αυτή που χάλασε την "ισορροπία" στη λειτουργία της κοινωνίας και από εκεί δημιουργούνται όλα τα προβλήματα. Από τις βασικές ανάγκες επιβίωσης πήγαμε στις τεχνητές "ανάγκες" και αυτό ήταν εκείνο το οποίο μας "βύθισε" στην αθλιότητα. Από τις βασικές ανάγκες επιβίωσης, τις οποίες κάλυπταν εύκολα οι άνδρες με το βασικό ανθρώπινο κεφάλαιό τους, πήγαμε στις "ανάγκες" των οποίων η κάλυψη απαιτούσε περισσότερο κεφάλαιο. Όσο πιο σύνθετη κι ανεπτυγμένη ήταν μια κοινωνία, τόσο μεγαλύτερη η "θυσία" των δύο φύλων, προκειμένου να εξυπηρετήσουν τις "ανάγκες" τους.

Απλά πράγματα. Αν στη μητριαρχία των τροφοσυλλεκτών αρκούσε για έναν άνδρα να μπορεί να έχει κάθε μέρα γεμάτες τις χούφτες του με τροφή, στην ανεπτυγμένη κοινωνία της πατριαρχίας αυτό δεν αρκούσε. Στην πατριαρχία άλλαζαν τα κριτήρια σύγκρισης μεταξύ των ανδρών και άρα τα κριτήρια της επιλογής τους από τις γυναίκες. Είχε σπίτι δικό του; Με κλιματισμό ή χωρίς; Το μπάνιο ήταν απλό ή είχε και υδρομασάζ; Το αυτοκίνητό του ήταν απλό ή κάμπριο; Αν στη μητριαρχία αρκούσε να κάνει κάποιος μια ολιγώρη βόλτα, για να πιάσει τα "κριτήρια", στην πατριαρχία αυτή η "βόλτα" για την εξασφάλιση των "απαραίτητων" αγαθών γινόταν "βόλτα" δεκαετιών. Ο άνδρας έφευγε από το σπίτι του δεκαοκτώ χρονών και γύριζε μεσήλικας, προκειμένου να έχει τις "χούφτες" του γεμάτες με τα "φρούτα" της εποχής. Με τα "φρούτα" των σπιτιών, των κλιματιστικών και των κάμπριο.

Αντιλαμβανόμαστε ότι η νέα εποχή αντιπροσώπευε και την ανάπτυξη νέων συμφερόντων. Κάποιους συνέφερε η νέα εποχή και αυτοί οι κάποιοι ήταν πολύ ισχυροί για ν' αφήσουν τα πράγματα στην τύχη τους. Κάποιους συνέφερε η μακροημέρευση της και θα φρόντιζαν γι' αυτήν. Για να αποκτήσουν όλες αυτές οι νέες τότε συνθήκες τη μακροβιότητα την οποία θα απαιτούσε ο σχεδιασμός της "τιμωρίας", θα έπρεπε ν' αλλάξουν τα κοινωνικά πρότυπα, τα οποία μέχρι τότε χαρακτήριζαν τη μητριαρχική κοινωνία και τα οποία της έδιναν τα λειτουργικά της χαρακτηριστικά.

Η επιβολή κοινωνικών προτύπων είναι μια περίπλοκη διαδικασία. Μια διαδικασία, η οποία αποτελεί προνόμιο του συστήματος εξουσίας να την επιβάλει. Πάντα η εξουσία είναι αυτή η οποία επιβάλει τα πρότυπα της κοινωνίας και όχι η κοινωνία μόνη της. Αυτό είναι λογικό, εφόσον θεωρητικά την εξουσία τη διαχειρίζονται οι "άριστοι" και άρα αυτοί οι οποίοι γνωρίζουν τι είναι το καλύτερο για την κοινωνία. Αυτοί, που με τις "ευλογίες" της κοινωνίας αποφασίζουν για το καλό της. Επειδή όμως το σύνηθες είναι την εξουσία να την έχουν οι φασίστες και να επιβάλουν ό,τι τους βολεύει, αυτό είναι κάτι το οποίο είναι απόλυτα αρνητικό. Αυτή η εξουσία λοιπόν επιβάλει ό,τι την βολεύει με βάση τις εκάστοτε ανάγκες της. Θέτουν απάνθρωπα "πρότυπα", τα οποία ταλαιπωρούν μέχρι θανάτου τον άνθρωπο και τον θέτουν υπό την ομηρία της.

Η διαδικασία αυτή έχει ως στόχο να επιβάλει τον επιθυμητό "προσανατολισμό" στην ανθρώπινη κοινωνία. Είναι μια διαδικασία, η οποία εξειδικεύεται στα δύο φύλα. Για τις

γυναίκες η έννοια της ανταμοιβής συνδέεται άμεσα με την έννοια της ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗΣ. Για τους άνδρες η ίδια έννοια συνδέεται με την έννοια της ΓΥΝΑΙΚΑΣ. Από διαφορετικές αφετηρίες, μέσα από διαφορετικές διαδρομές, αυτά τα πρότυπα συντίθενται, για να φτάσουμε στο τέλος να μιλάμε για πρότυπα της κοινωνίας.

Αυτά τα πρότυπα λειτουργούν ως "φάροι" της κοινωνίας και "έλκουν" τα μέλη της προς αυτά. Ακολουθούν την πολυπλοκότητα της κοινωνίας και αυτό είναι φυσικό, εφόσον αυτά είναι που διατηρούν την πολυπλοκότητα αυτήν. Όσο πιο ισχυρή κι ανεπτυγμένη είναι μια κοινωνία, τόσο πιο μεγάλη η "απόσταση" για την κατάκτησή τους στον απόλυτο βαθμό. Σε μια απλή κοινωνία το απλό πρότυπο είναι η επιβίωση και το απόλυτο η χλιδατή διαβίωση. Τα απόλυτα πρότυπα αφορούν τους λίγους, που θα εγκατασταθούν στους "φάρους" και άρα θα είναι ορατοί σε όλους, διαιωνίζοντας τον σχεδιασμό. Τα κοινά πρότυπα αφορούν τους πολλούς, οι οποίοι θα εγκατασταθούν στο "φωτισμένο" μέρος της κοινωνίας. Αυτό, που ο λαός πολύ γλαφυρά περιγράφει, όταν λέει ότι αποκτά κάποιος στον "Ήλιο μοίρα".

Το βασικό στοιχείο για την επιβολή προτύπων είναι η "ανταμοιβή". Δεν αρκεί δηλαδή για το σύστημα να "δείξει" αυτό το οποίο θεωρεί πρότυπο, για να βάλει τους ανθρώπους είτε να "θυσιάζονται" είτε να "τρέχουν". Πρέπει να μπορεί να "υποστηρίξει" και υλικά την επιλογή του αυτήν. Γιατί; Γιατί ο άνδρας, που έχει "τρέξει", για να ενσαρκώσει το κοινωνικό πρότυπο, πρέπει ταυτόχρονα να "ανταμειφθεί" και άρα να είναι "αναγνωρισμός" από τη γυναίκα, η οποία θα κληθεί να τον επιλέξει και άρα να τον "ανταμείψει". Πρέπει να τοποθετηθούν στα "χέρια" του τα αγαθά, τα οποία θα αναγκάσουν τη γυναίκα να "θυσιαστεί", ώστε να αυτοπροσφερθεί ως "έπαθλο" για τον "δρομέα".

Το "τρέξιμο", δηλαδή, πρέπει να ανταμειφθεί, ώστε να μπορεί ο ίδιος να προσφέρει την αποκατάσταση που έχει ανάγκη η γυναίκα. Ο άνδρας, δηλαδή, στην πραγματικότητα δεν αγωνίζεται ν' αποκτήσει αυτό το οποίο έχει ανάγκη ο ίδιος, αλλά αυτό το οποίο έχει ανάγκη η γυναίκα. Αν ο άνδρας μπορούσε από τη φύση του να πάρει ό,τι επιθυμεί, δεν θα έκανε τίποτε απολύτως στη ζωή του. Στην πραγματικότητα ο άνδρας αγωνίζεται για την "ανταμοιβή" της γυναίκας, ώστε η ίδια να γίνει η "ανταμοιβή" η δική του.

Δεν αγωνίζεται, για παράδειγμα, ο άνδρας ν' αποκτήσει χρήματα, γιατί θέλει ο ίδιος να ξεδεύει. Υπάρχουν πάμπλουτοι άνδρες, οι οποίοι βαριούνται να πάνε στην αγορά να καλύψουν βασικές τους ανάγκες. Υπάρχουν πάμπλουτοι άνδρες, οι οποίοι για τους εαυτούς τους δεν αγοράζουν κάλτσες και προσφέρουν διαμάντια στις γυναίκες. Αγωνίζονται καθημερινά για ν' αποκτήσουν χρήματα, γιατί θέλουν να έχουν παραπάνω "όπλα" έναντι των υπολοίπων ανδρών, όταν όλοι τους ανταγωνίζονται για την ίδια γυναίκα. Δεν αγοράζουν Ferrari, επειδή τους αρέσει να τρέχουν με 300 χιλιόμετρα την ώρα και να κάνουν μπάντες μόνοι τους. Αγοράζουν Ferrari, επειδή το κάθισμα του συνοδηγού είναι επιθυμητό από τις γυναίκες. Αρέσει στις γυναίκες να βλέπουν τον κόσμο πίσω από το

παρμπρίζ μιας Ferrari και αυτό δεν ήταν δυνατόν να διαφύγει της προσοχής των πονηρών ανδρών.

Όλα αυτά, για να λειτουργήσουν, απαιτούν θυσίες και από τις δύο πλευρές. Θυσίες, για να συγκεντρωθούν αγαθά και θυσίες, για να δώσουν "απόδοση" σ' αυτά τα αγαθά. Η έννοια της θυσίας και για τα δύο φύλα συνδέεται πάντα με την έννοια του ΕΡΩΤΑ. Τα δύο φύλα για δικούς τους λόγους και με τον δικό τους τρόπο θυσιάζουν τον ΕΡΩΤΑ και από εκεί ξεκινάει η κόλαση. Η κοινή κόλαση, έστω και σε διαφορετικά "διαμερίσματα" για το καθένα.

Το ανθρώπινο κεφάλαιο.

Η ιδιομορφία, η οποία διαχωρίζει τα δύο φύλα και δίνει σταθερότητα στην κοινωνική λειτουργία είναι η εξής: Για τη γυναίκα η "απόσταση" που τη χωρίζει από τα γυναικεία πρότυπα —τα οποία έχουν οι άνδρες για τις επιλογές τους— παραμένει σταθερή και σύντομη. Από πολύ μικρή ηλικία μπορεί να πιάσει τις απόλυτες "τιμές" στα πρότυπά της. Έχει ελάχιστες υποχρεώσεις σ' ό,τι αφορά την κάλυψη των αναγκών των δικών της προτύπων. Η γυναίκα έχει την τύχη να βρίσκεται χωρίς καθόλου κόπο κοντά στα όρια των προτύπων της. Το κεφάλαιό της δηλαδή είναι το βασικό ανθρώπινο κεφάλαιο, που είναι η φυσική υπόσταση του θηλυκού ανθρώπου. Είναι "αυτοφερόμενο" κεφάλαιο. Αυτό, που δείχνει στον άνδρα με τη φυσική της παρουσία, είναι εκείνο που του φτάνει. Το "μάτι" του άνδρα σταματά σ' αυτό που βλέπει μπροστά του. Δεν ψάχνει να βρει με τι αυτοκίνητο έφτασε μπροστά του ή τι δουλειά κάνει αυτό που βλέπει ή τι κεφάλαιο έχει υπό την ιδιοκτησία του.

Αυτό είναι τύχη για τη γυναίκα, γιατί δεν χρειάζεται κόπο να "χτίσει" τον εαυτό της, προκειμένου ν' αγγίξει στα όρια τα πρότυπά της. Το αν θα "χτίσει" ή δεν θα "χτίσει" πάνω σ' αυτό το κεφάλαιο είναι δική της επιλογή και αφορά τις δικές της ανάγκες, εφόσον ποτέ αυτό το "χτίσιμο" δεν θ' αποτελέσει βασικό στοιχείο για τη δική της "επιτυχία" απέναντι στους άνδρες. Μπορεί αυτό να ικανοποιεί την ίδια, αλλά δεν χρειάζεται καν να το βάλει στο "βιογραφικό" της. Δεν θα της ζητήσουν οι άνδρες τέτοιο "βιογραφικό". Όπου όμως υπάρχει τύχη υπάρχει και ατυχία. Αυτό το χαρακτηριστικό της μεταμορφώνεται σε ατυχία, αν για τον οποιονδήποτε λόγο δεν διαθέτει σε επαρκή ποσότητα αυτό το εκ γενετής φυσικό κεφάλαιό της. Αν δεν το διαθέτει εξ' αρχής, δεν μπορεί να "χτίσει" κάτι πάνω σ' αυτό και αν το κάνει αυτό, ελάχιστα θα είναι τα προσδοκώμενα κέρδη.

Τι σημαίνουν πρακτικά αυτά; Αν μια γυναίκα είναι όμορφη, δεν χρειάζεται να έχει τίποτε άλλο. Δεν χρειάζεται από πλευράς ανάγκης και όχι από πλευράς ουσίας. Την ουσία την καθορίζει ο καθένας μόνος του για τον εαυτό του. Εδώ μιλάμε καθαρά για την έννοια της ανάγκης. Η γυναίκα δεν χρειάζεται να "χτίσει", όχι επειδή αυτό το κεφάλαιο "φτάνει" στην ίδια, αλλά επειδή αυτό "φτάνει" στους άνδρες. Φοράει τα ρούχα της και μπορεί να γίνει η

"πολύφερνη" νύφη ακόμα και του Υιού του Θεού. Αντίθετα για τους άνδρες δεν φτάνει το φυσικό τους κεφάλαιο και είναι αναγκασμένοι να "χτίζουν" πάνω σ' αυτό, προκειμένου να επιλεγούν από τις γυναίκες. Θέλουν ένα καλό "βιογραφικό", προκειμένου να πιάσουν τα όρια, τα οποία κάθε φορά το σύστημα τοποθετεί στο μυαλό της γυναίκας. Θα τους ζητηθεί, εφόσον δεν αρκεί το βασικό τους κεφάλαιο. Αν θέλεις να γίνεις ο πολύφερνος νυμφίος της πανέμορφης και γυμνής Θυγατέρας του Θεού, θα πρέπει να εναποθέσεις στα πόδια της όλους τους Πλανήτες και τους Κομήτες μαζί...και θα δούμε.

Γνωρίζοντας το βασικό "κεφάλαιο" του κάθε φύλου, ευνόητο είναι ότι αντιλαμβανόμαστε και τους "εφιάλτες" του κάθε φύλου. Αντιλαμβανόμαστε την "κατάρρα" για το κάθε φύλο. Διαφορετικά φύλα έχουν διαφορετικές ανάγκες. Ο απόλυτος εφιάλτης για τις γυναίκες είναι να είναι άσχημες. Κανένα "χτίσιμο" πάνω σ' αυτό το κεφάλαιο δεν τις "σώζει". Καμία προσωπικότητα, καμία περιουσία, καμία γνώση και καμία ισχύς δεν μπορεί μια ανεπιθύμητη γυναίκα να την κάνει επιθυμητή. Γιατί; Γιατί κανένα "χτίσιμο" δεν μπορεί να γοητεύσει τους "χτίστες". Οι άνδρες τούς "χτίστες" τούς έχουν φίλους και στην καλύτερη περίπτωση μια "χτισμένη" γυναίκα μπορεί να γίνει απλή φίλη τους. Οι άνδρες αναζητούν μόνιμα την ομορφιά. Η ομορφιά τους έλκει όπως το φως τα έντομα. Ακόμα κι αν σ' αυτό το "πακέτο" συμπεριλαμβάνεται και η απόλυτη κουταμάρα. Η δικαιοσύνη του Θεού απέναντι στις γυναίκες —στο σημείο αυτό— έγκειται στο γεγονός ότι αυτό είναι ένα χαρακτηριστικό πολύ υποκειμενικό και έτσι μπορούν να είναι όλες οι γυναίκες ικανοποιημένες με αυτό που δείχνουν και άρα να διατηρούν ελπίδες για την εξασφάλιση του έρωτα και άρα της ευτυχίας. Αυτός ο καλά καταμερισμένος πλούτος τις κάνει "στατικές" και προσηλωμένες σε έναν ρόλο. Στον ρόλο της συντρόφου και μελλοντικής μητέρας.

Αντίθετα για τους άνδρες ο απόλυτος εφιάλτης τους είναι να είναι κουτοί. Καμία ομορφιά δεν τους "σώζει", αν δεν μπορούν να "χτίσουν" μια πλούσια προσωπικότητα. Μια "προσωπικότητα", την οποία βεβαίως να την "αναγνωρίζει" το σύστημα και να την κάνει οικονομικά αποδοτική. Η ομορφιά του άνδρα μπορεί να προσελκύσει εύκολα την πρώτη ματιά της γυναίκας, αλλά η δεύτερη θα είναι τιμωρία, αν δεν "δει" τίποτε "πίσω" από αυτήν. Οι γυναίκες ψάχνουν "χτίστες" και όχι ομορφιά. Αν θέλουν όμορφα αντικείμενα γύρω τους, προτιμούν να πάρουν έναν βελούδινο καναπέ και όχι σύντροφο. Ο σύντροφος πρέπει να τους δίνει ασφάλεια και αυτό συνεπάγεται πολύ συγκεκριμένα πράγματα, τα οποία η ομορφιά δεν τα εξασφαλίζει.

Η σκληρότητα του Θεού απέναντι στους άνδρες —στο σημείο αυτό— έγκειται στο γεγονός ότι το χαρακτηριστικό αυτό είναι πολύ αντικειμενικό και άρα μετρήσιμο, με αποτέλεσμα κανέναν άνδρα να μην είναι ικανοποιημένος από το αρχικό του κεφάλαιο, ώστε ν' αποφευχθεί η μεταξύ τους σύγκρουση. Αυτό τους κάνει "κινητικούς", αναγκάζοντάς τους ν' αναζητούν διαρκώς νέους ρόλους. Ανεξάρτητα από το πώς δείχνουν ως φυσική εικόνα, θα πρέπει να "χτίσουν" και μια τεχνητή "εικόνα" και αυτό τους κάνει να ψάχνουν

απεγνωσμένα νέα "οικόπεδα". Από αυτήν την ανάγκη των ανδρών ξεκινάει η πρόοδος της ανθρώπινης κοινωνίας. Από τη "λύσσα" του άνδρα να ξεχωρίσει μεταξύ των ομοίων του ξεκινάει η "λυσσώδης" προσπάθεια της ανθρώπινης κοινωνίας για πρόοδο. Από την "λύσσα" του άνδρα ν' αποκτήσει όποια γυναίκα επιθυμεί —ακόμα και παρά την αρχική της άρνηση— ξεκινάει η "κούρσα" της ανθρώπινης προόδου. Η πιο "τρελή" και αιματηρή "κούρσα" της Δημιουργίας.

Τα ανθρώπινα λάθη και η ανθρώπινη πρόοδος.

Με βάση τα όσα περιγράψαμε είναι εύκολο να καταλάβει κάποιος ότι η ανθρώπινη κοινωνία είναι ευάλωτη σε "έξωθεν" ή "άνωθεν" παρεμβάσεις. Αν δηλαδή κάποιος γνωρίζει τα χαρακτηριστικά των μελών της, μπορεί να την "σπρώξει" εκεί όπου θέλει, ακόμα κι αν αυτό δεν συμφέρει τα μέλη της αυτά. Αν κάποιος θέλει να την "σπρώξει" στην πρόοδο, μπορεί να το κάνει, ακόμα και παρά τη θέλησή της για τέτοια. Πώς; Αρκεί να γνωρίζει πώς λειτουργούν τα δύο φύλα. Αρκεί να γνωρίζει πώς λειτουργούν οι άνδρες και να μπορεί να ελέγχει τις γυναίκες. Όλο το μυστικό βρίσκεται στον έλεγχο των γυναικών. Αν κάποιος έχει την εξουσία να ελέγχει τις επιλογές της γυναίκας, προκειμένου να μπορεί να την "παραδίδει" ως έπαθλο, μπορεί να κατευθύνει τον άνδρα όπου τον βολεύει. Μπορεί να σπρώξει τον άνδρα εκεί όπου δεν τον συμφέρει σε βαθμό τέτοιο, που να μην σταματάει ακόμα και με τη βία.

Η γυναίκα επιλέγει με βάση αυτό το οποίο "προτείνει" κάθε φορά το σύστημα σαν άριστη επιλογή και άρα με βάση αυτό το οποίο κατά καιρούς έχει επιλέξει σαν "πρότυπο" ανδρός. Γιατί όμως αλλάζουν τα πρότυπά της και συνδέονται με τις επιλογές του συστήματος; Μήπως είναι κουτή η γυναίκα και το σύστημα της επιβάλλει τις δικές του επιλογές; Όχι βέβαια. Απλά το σύστημα γνωρίζει πια είναι η βασική της ανάγκη και εκεί "παίζει" με τα πρότυπά της. Γνωρίζει το σύστημα ότι η γυναίκα, έχοντας το καθήκον να φέρει τα παιδιά της στον κόσμο, θ' αναζητά πάντα το καλύτερο γι' αυτά και αυτό την αναγκάζει ν' αναζητά το μέσον που θα το επιτύχει με τον καλύτερο τρόπο. Είναι αποφασισμένη η γυναίκα να θυσιάζει τον έρωτα —και άρα τον εαυτό της— για τα παιδιά και αυτό το γνωρίζει το σύστημα. Γνωρίζει τις ανάγκες της και εκεί "παίζει" με τα δικά του μέσα.

Ο χρόνος είναι το βασικό πρόβλημα της γυναίκας. Εκεί στην πραγματικότητα την "εκβιάζει" και με τον τρόπο αυτόν εξασφαλίζει την επιβίωση της πατριαρχίας. Γιατί την εκβιάζει; Γιατί απλούστατα η γυναίκα δεν έχει χρόνο. Δεν έχει χρόνο, για να ζήσει ως άνθρωπος χωρίς ευθύνες και άρα για ν' αποφασίσει για τη ζωή της με την ανάλογη άνεση. Πιάνει πολύ γρήγορα τα απόλυτα "πρότυπα" του φύλου της, αλλά πρέπει ν' αποφασίσει εξίσου γρήγορα και εκεί παγιδεύεται. Πιάνει τα ανώτατα όριά της σε μια ηλικία, στην οποία οι άνδρες είναι μικροί. Μικροί και ανώριμοι τόσο συναισθηματικά όσο και πνευματικά. Με τη "βούλα" του νόμου μικροί και με την απόλυτη επιβεβαίωση των οικογενειών τους.

Συνηθίζουμε να διαχωρίζουμε τα δύο φύλα με χαρακτηρισμούς όπως "ισχυρό" ή "αδύναμο" και αυτό είναι λάθος. Είναι λάθος, γιατί συνδέεται με την έννοια της εξουσίας και η εξουσία μπορεί ν' αλλάξει χέρια όπως και φύλο. Δεν αποτελεί δηλαδή ένα φυσικό χαρακτηριστικό, το οποίο χαρακτηρίζει τα δύο φύλα, ώστε να μεταφέρεται σ' αυτά με τον ίδιο απόλυτο τρόπο. Οι μόνοι χαρακτηρισμοί, που έχουν αυτήν την απολυτότητα σ' αυτό το οποίο περιγράφουν για τα δύο φύλα, είναι άλλοι. Υπάρχει το "υπεύθυνο" φύλο και το "ανεύθυνο" φύλο. Το υπεύθυνο φύλο για την επιβίωση του ανθρώπινου είδους και το "ανεύθυνο" φύλο.

Αν ασχοληθεί κάποιος με τη ζωολογία, θα διαπιστώσει κάτι πολύ ενδιαφέρον. Όσο ανώτερο στην ιεραρχία των ειδών είναι ένα ζώο, τόσο μεγαλύτερη "εκπαίδευση" απαιτείται για την ανεξαρτητοποίησή του από τη μητέρα του. Τόσο μεγαλύτερο χρόνο απαιτεί η ενηλικίωσή του. Ο άνθρωπος, ως το απόλυτα ανώτερο ον στην ζωική ιεραρχία, ευνόητο είναι ότι χρειάζεται τη μεγαλύτερη δυνατή εκπαίδευση και άρα τη μεγαλύτερη δυνατή φιλοξενία στους "κόλπους" της μητέρας του. Αυτός ο χρόνος δεν είναι κάτι το αφηρημένο. Είναι ένας χρόνος πολύ συγκεκριμένος. Τόσο συγκεκριμένος, που περιγράφεται ακόμα και στους νόμους των πιο ανεπτυγμένων κοινωνιών.

Είναι ο χρόνος μέχρι την ενηλικίωσή του. Ο χρόνος, ο οποίος απαιτείται για να τον αντιμετωπίσει η ίδια η κοινωνία ως υπεύθυνο πολίτη. Ο χρόνος, ο οποίος απαιτείται για να μπορεί να εργαστεί και ως εκ τούτου να επιβιώσει ως ανεξάρτητο ον μέσα στην κοινωνία. Εδώ πρέπει να προσέξει ο αναγνώστης, γιατί αυτό το οποίο θα πούμε είναι ιδιαίτερα σημαντικό. Συνηθίζουμε να συνδυάζουμε τον χρόνο ενηλικίωσης με αυτόν του χρόνου της σεξουαλικής ωρίμανσης και αυτό είναι λάθος. Δεν ήταν πάντα λάθος, αλλά είναι σήμερα. Γιατί; Γιατί ο άνθρωπος ναι μεν είναι αμετάβλητος στον χρόνο, αλλά δεν συμβαίνει το ίδιο και με την κοινωνία του. Η κοινωνία του μεταβάλλεται μέσα στον χρόνο. Όσο πιο σύνθετη και ανεπτυγμένη είναι η κοινωνία του, τόσο μεγαλύτερος είναι ο χρόνος που απαιτείται για την ενηλικίωσή του.

Γιατί παρατηρείται αυτό το φαινόμενο; Το μοναδικό φαινόμενο στη φύση; Γιατί η ενηλικίωση είναι η στιγμή που μπορεί ο άνθρωπος να κόψει τον "ομφάλιο" λώρο, που τον συνδέει με την οικογένειά του. Είναι η ηλικία στην οποία μπορεί —με την "εκπαίδευση" που πήρε από αυτήν— να επιβιώσει πλέον ως οικογενειάρχης. Μπορεί να κάνει ό,τι κάνουν και οι υπόλοιποι ενήλικες, προκειμένου να συντηρήσουν τις οικογένειές τους. Μπορεί να κάνει δηλαδή ό,τι κάνουν και τα ενήλικα "πρότυπα" του, είτε αυτοί είναι οι οικείοι του είτε ο περίγυρος.

Ποιος όμως είναι αυτός ο χρόνος σε μια κοινωνία, η οποία αλλάζει διαρκώς τα ποιοτικά της χαρακτηριστικά και ποιο από τα δύο φύλα αφορά περισσότερο αυτή η διαρκής αλλαγή; Είναι λογικό να υπάρχει αυτή η διαφορά, όταν τα δύο φύλα έχουν διαφορετικά

χαρακτηριστικά μεταξύ τους. Μια κοινωνία, η οποία διαρκώς μεταβάλλεται, ευνόητο είναι ότι θα "παρασέρνει" περισσότερο το φύλο που είναι περισσότερο "ευμετάβλητο". Όσο πιο πολύ μεταβάλλεται, τόσο πιο πολύ μεταβάλλονται οι "απαιτήσεις" της σ' ό,τι αφορά την εκπαίδευση, που οδηγεί στην επιβίωση μέσα σ' αυτήν. Άλλη εκπαίδευση απαιτείται όταν η κοινωνία μοιάζει με ένα "κάρο" και άλλη εκπαίδευση όταν μοιάζει με ένα πολύπλοκο "αεροπλάνο".

Θα πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά, για να καταλάβει ο αναγνώστης τι λέμε. Στην εποχή της μητριαρχίας ο άνθρωπος ήταν τροφосуλλέκτης. Οι απαιτήσεις για "εκπαίδευση" ήταν ελάχιστες και ως εκ τούτου η σεξουαλική ωρίμανση ήταν ταυτόσημη με την ενηλικίωση. Οι επιλογές συντρόφου γίνονταν καθαρά με κριτήρια έρωτα, εφόσον οι απαιτήσεις ήταν μικρές και οι διαφοροποιήσεις μεταξύ των ανδρών ελάχιστες. Δεν είχαμε φαινόμενα όπως αυτό της πορνείας ή της μοιχείας, γιατί δεν ήταν δυνατόν ο χρόνος, η συγκέντρωση αγαθών κλπ., να δώσουν σε κάποιους μεγαλύτερους άνδρες τη δυνατότητα να επηρεάζουν την κρίση των νεαρών γυναικών και βέβαια την κρίση των οικογενειών τους.

Με τη μετάβαση στην πατριαρχία ο χρόνος έγινε ένας παράγοντας, που επηρέαζε την πολυπλοκότητα της ίδιας της κοινωνίας. Οι κοινωνίες πλέον αναπτύσσονταν και αυτό επηρέαζε και τα μέλη τους. Όσο πιο πολύ αναπτύσσονταν, τόσο μεγάλωναν οι απαιτήσεις εκπαίδευσης των μελών της και άρα τόσο πιο πολύ αύξανε ο χρόνος που απαιτούσε η ενηλικίωση. Οι άνθρωποι δεν ήταν πλέον τροφосуλλέκτες. Είχαν εξειδικεύσεις. Εξειδικεύσεις, οι οποίες εξέφραζαν την πρόοδο της κοινωνίας και μετέτρεπαν τους εκφραστές τους σε "πετυχημένα" πρότυπα της κοινωνίας τους. Σε πρότυπα, τα οποία επιβίωναν ευκολότερα από τους μη εξειδικευμένους ανθρώπους. Άλλος γινόταν σιδεράς, άλλος κατασκευαστής πήλινων αντικειμένων και άλλος γεωργός. Όλοι αυτοί επιβίωναν πολύ ευκολότερα από τους κοινούς "τροφосуλλέκτες" και άρα "διάλεγαν" συντρόφους πολύ πιο εύκολα.

Τα παιδιά αυτών των ανθρώπων δεν θα αφήνονταν από τις οικογένειές τους ν' "ανακαλύψουν" τον κόσμο, όπως συνέβη με τους ίδιους. Θα τους "κληροδοτούσαν" το κεφάλαιό τους, για να ζήσουν μια καλύτερη ζωή. Τα παιδιά αυτά θα μιμούνταν τους γονείς τους στην "επιτυχία" τους. Αυτό απαιτεί εκπαίδευση. Απαιτεί χρόνο. Αν το παιδί του τροφосуλλέκτη ήταν όμοιο με τον πατέρα του στα δεκατρία του χρόνια, το παιδί του σιδερά ήθελε άλλα δύο χρόνια για να γίνει όμοιό του. Αν το παιδί του τροφосуλλέκτη μπορούσε στα δεκατρία του χρόνια να επιλέξει σύντροφο και να πιάσει τον μέσο όρο της κοινωνίας του, το παιδί του σιδερά αυτό μπορούσε να το κάνει στα δεκαπέντε του και να πιάσει τον ειδικό πλέον μέσο όρο της πετυχημένης συντεχνίας του.

Μέσα στη ίδια κοινωνία άρχισαν πλέον να εμφανίζονται "υποκοινωνίες" συντεχνιών με ειδικές απαιτήσεις. Δεν υπήρχε πλέον ο κοινός μέσος όρος μεταξύ των ανθρώπων. Υπήρχε ο κοινός μέσος όρος των συντεχνιών. Οι άνθρωποι δεν διαχωρίζονταν με βάση τις προσωπικές τους δυνατότητες, αλλά με βάση τις δυνατότητες της συντεχνίας στην οποία ανήκαν. Με τον τρόπο αυτόν ο "πήχης" της ενηλικίωσης άρχισε ν' ανεβαίνει και να αποσυνδέεται από τη σεξουαλική ωρίμανση. Οι ομφάλιοι "λώροι" άρχισαν να κόβονται σε διαφορετικούς χρόνους και άρα και οι χρόνοι στους οποίους οι άνθρωποι σχημάτιζαν τις οικογένειές τους. Με την πάροδο του χρόνου και τις διαρκώς αυξανόμενες ανάγκες της ανεπτυγμένης πλέον κοινωνίας αυτό άρχισε να γίνεται με οργανωμένο τρόπο. Από την ιδιωτική πρωτοβουλία στον τομέα της εκπαίδευσης πήγαμε στην οργανωμένη εκπαίδευση. Από την ατομική εκπαίδευση πήγαμε στη μαζική εκπαίδευση.

Δεν εκπαίδευε ο τεχνίτης το παιδί του στην τέχνη, αλλά αυτό το καθήκον το αναλάμβανε οργανωμένα το σύστημα. Το σύστημα έθετε τις ελάχιστες προϋποθέσεις, για να πιάσει ένας νέος άνθρωπος τον κοινό μέσο όρο και σ' αυτόν τον χρόνο πλέον μετακινήθηκε ο σχηματισμός της οικογένειας. Ο σχηματισμός της μέσης οικογένειας. Αυτής, που αναγνώριζε η κοινωνία ότι έχει ελπίδες επιβίωσης με βάση τα στάνταρ ποιότητας ζωής που έθετε η ανάπτυξή της. Με αυτόν τον τρόπο φτάσαμε στη βιομηχανική περίοδο και την οργανωμένη εκπαίδευση μιας κοινωνίας, η οποία, προκειμένου να λειτουργήσει, είχε τεράστιες εκπαιδευτικές απαιτήσεις.

Οι απαιτήσεις αυτής της περιόδου έδωσαν ένα τελικό ενδεικτικό χρονικό όριο για την ενηλικίωση του ανθρώπου. Τότε καθορίστηκε ως ελάχιστο όριο ενηλικίωσης τα δεκαοκτώ χρόνια. Τόσα χρόνια χρειάζονται πλέον για έναν άνθρωπο, προκειμένου να αφηθεί νόμιμα στην κοινωνία να ζήσει μόνος του και άρα ν' ακολουθήσει τις επιλογές του. Από αυτά τα χρόνια και μετά ο νόμος αναγνωρίζει τον άνθρωπο ως υπεύθυνο για τις πράξεις του και δεν αναζητά ευθύνες γι' αυτές τις πράξεις στους γονείς και κηδεμόνες του.

Σε ποιον όμως άνθρωπο αναφερόμαστε; Στον αρσενικό ή στον θηλυκό; Στον αρσενικό βέβαια. Αυτόν αφορά κυρίως το "χτίσιμο" και άρα αυτού η ενηλικίωση καθυστερεί πέρα από τα φυσιολογικά όρια. "Χτίσιμο" όμως σημαίνει κόπος. Το "χτίσιμο" σημαίνει βασανισμό και στερήσεις. Πώς θα αναγκάσεις έναν άνθρωπο να βασανίζεται και να στερείται; Κανένας δεν θέλει να βασανίζεται και να στερείται, όταν μπορεί να βγει έξω και να απολαύσει ό,τι επιθυμεί η ψυχή του. Πρέπει να του "τάξεις" κάτι, για ν' αντέξει τον βασανισμό. Να του "τάξεις" κάτι, που δεν μπορεί να το πάρει εκείνη τη στιγμή. Αν ένας άνδρας μπορεί με το φυσικό του κεφάλαιο να πάρει ό,τι θέλει από την κοινωνία, δεν κάθεται ούτε μία στιγμή στα θρανία ή τα εργαστήρια.

Τι ανώτερο μπορείς να "τάξεις" σε έναν άνδρα από μια απίθανη γυναίκα; Μόνον με αυτό το "έπαθλο" μπορείς να τον πείσεις ότι δεν αρκεί το βασικό του κεφάλαιο και άρα θα πρέπει

ν' ανεχθεί τον βασανισμό που προϋποθέτει το "χτίσιμο" του τεχνητού κεφαλαίου. Με τον τρόπο αυτόν τον παγιδεύεις και μετατρέπεις τον παράγοντα χρόνο σε "σύμμαχό" του. Μετατρέπεις τον "εχθρό" της γυναίκας σε "σύμμαχο" του άνδρα. Η γυναίκα "βιάζεται" να επιλέξει τον ιδανικό σύντροφο όταν θα έχει το κεφάλαιό της στον απόλυτο βαθμό, ενώ ο άνδρας "καθυστερεί" για να "χτίσει" το απόλυτο κεφάλαιο. Αν το καταφέρεις αυτό ως εξουσία, το μόνο που σε απασχολεί είναι να καθορίζεις από μόνος σου αυτό το "ραντεβού".

Μόνος σου αποφασίζεις ποιοι θα "συναντηθούν" μεταξύ τους, για να συνάψουν οικογένειες. Μόνος σου αποφασίζεις ποιον θα "εκβιάσεις" εξαιτίας της "βιασύνης" του και ποιον θα "ανταμείψεις" εξαιτίας της "αργοπορίας" του. Σ' αυτήν την κατάσταση εξασφαλίζεις τη συμμαχία των ίδιων των οικογενειών και η κατάσταση γίνεται ανίκητη. Η ίδια η οικογένεια τα θηλυκά της μέλη τα "σπρώχνει" να πάρουν αποφάσεις "άρων-άρων" και τα αρσενικά της μέλη τα "καθυστερεί", για ν' αποφασίσουν "καλύτερα". Γιατί το κάνουν αυτό; Μήπως είναι εγκληματίες και συμμαχούν με το σύστημα εις βάρος των παιδιών τους; Όχι βέβαια. Από αγάπη κάνουν το μεγαλύτερο έγκλημα. Οι άνθρωποι έχουν ένστικτα και όποιος ακολουθεί τα ένστικτά του κάνει λάθη.

Γνωρίζει η οικογένεια ότι το θηλυκό της μέλος έχει το κεφάλαιό του στον υπέρτατο βαθμό όταν είναι πολύ νεαρό και άρα βλέπει "ζημιά" στην καθυστέρηση. Δεν χρειάζεται η γυναίκα "χτίσιμο" για να βελτιώσει το "κεφάλαιό" της και ό,τι καλύτερο μπορεί να πάρει θα το πάρει αν δεν καθυστερήσει. Από την άλλη πλευρά το αρσενικό παιδί της έχει διαφορετικές ανάγκες. Δεν το συμφέρει, όταν η οικογένεια έχει "μέσα", να βγει "γυμνό" στον ελεύθερο ανταγωνισμό. Πρέπει αυτά τα "μέσα" να μετατραπούν σε προσόντα, ώστε να διαλέξει με το καλύτερο δυνατό "κεφάλαιο" στη διάθεσή του.

Καί στις δύο περιπτώσεις εγκληματούν οι οικογένειες, γιατί πολεμούν τον έρωτα. Προκειμένου να διασφαλίσουν τα συμφέροντα των ανώριμων παιδιών τους, αποφασίζουν για λογαριασμό τους. Οι ίδιοι οι γονείς γίνονται το αίτιο της δυστυχίας των παιδιών τους προς χάριν μιας εξασφάλισης. Το τραγικό είναι ότι το κάνουν από αγάπη και εκεί τα πράγματα γίνονται δύσκολα. Το ακόμα πιο τραγικό είναι ότι σ' αυτήν την κατάσταση πρωταγωνιστεί η πανίσχυρη μητέρα και αυτό κάνει την κατάσταση κυριολεκτικά ανίκητη. Ο "δρόμος" προς την κόλαση δεν έχει "εξόδους" διαφυγής.

Το πιο τρομερό θηρίο της Δημιουργίας.

Ζούμε σ' έναν κόσμο, ο οποίος συχνά-πυκνά γίνεται εφιαλτικός. Έναν κόσμο πολέμων, πείνας και δυσκολιών. Από αυτήν την κατάσταση δεν ξέφυγε καμία κοινωνία ...όσο ανεπτυγμένη κι αν ήταν. Άρα; Άρα η ανθρώπινη κοινωνία, όσο κι αν προόδευσε, δεν έχει ξεφύγει η ίδια από τη βασική της μορφή. Τη μορφή, που την αναγκάζει συχνά-πυκνά να δίνει τη μάχη της επιβίωσης. Στην πραγματικότητα δεν έχει "ενηλικιωθεί" η ίδια η

ανθρώπινη κοινωνία. Δεν έχει κόψει τον "ομφάλιο λώρο" της από τη φύση που τη γέννησε. Παραμένει μια κοινωνία ζώων, η οποία σε κάποια στιγμή θα πρέπει να σκοτώσει ή να σκοτωθεί, προκειμένου να επιβιώσει το είδος. Μια κοινωνία ζώων, της οποίας η πρόοδος δεν αλλάζει τα βασικά της χαρακτηριστικά. Αντί να σε σκοτώσει το ζώο με τα νύχια του, θα σε σκοτώσει με ένα ρεβόλβερ. Δεν έχει βρει τη λύση, που θα της επιτρέψει να λύσει τα προβλήματά της, χωρίς να καταφύγει στα βασικά ανθρώπινα και άρα ζωικά ένστικτα.

Ένστικτα όμως σημαίνει επιβίωση και άρα υπεράνθρωπο αγώνα για τη διαίωσιση του είδους. Όταν όμως μιλάμε για αγώνα επιβίωσης του ανθρώπινου είδους, μιλάμε για μητριαρχία. Μετά από μια καταστροφή πάντα η κοινωνία επανέρχεται στη βασική της μορφή. Είτε μιλάμε για την κοινωνία των Πρωτόπλαστων, που έπρεπε να επιβιώσουν σε μια απόλυτα εχθρική φύση, είτε μιλάμε για μια κοινωνία σύγχρονων ανθρώπων, η οποία πρέπει να "σηκωθεί" μετά από μια ολέθρια πολεμική σύγκρουση, μιλάμε για το ίδιο πράγμα. Οι άνδρες σ' αυτήν την περίπτωση είναι αδύναμοι να φέρουν το βάρος της επιβίωσης και της διαίωσισης του είδους και το βάρος πέφτει στους ώμους της πανίσχυρης γυναίκας. Σε συνθήκες που οι άνδρες είναι θαμμένοι στη γη, πληρώνοντας ως συνήθως το τίμημα των φιλοδοξιών τους, η γυναίκα αναλαμβάνει τον ρόλο να "απαλείψει" το λάθος τους, το οποίο απειλεί την επιβίωση του είδους.

Κάθε φορά που η ανθρωπότητα, εξαιτίας των ανδρικών "οραμάτων", κυλιέται "αιμόφυρτη" στις λάσπες και πρέπει να δώσει τον υπέρτατο αγώνα της επιβίωσης υπό τις πιο αντίξοες συνθήκες, εμφανίζεται το "θηρίο". Το πιο όμορφο και γλυκό θηρίο της φύσης είναι η απόλυτη εγγύηση ότι η ανθρωπότητα θα επιβιώσει μετά από κάθε περιπέτειά της ...Η γυναίκα, η οποία, ως μητέρα, θ' αναλάβει να νικήσει οποιονδήποτε απειλεί την επιβίωση των παιδιών της και άρα και των ανδρών. Η γυναίκα, που, για όσο διάστημα το απαιτούν οι ανάγκες των παιδιών της, μπορεί να σταθεί σαν ακλόνητος βράχος απέναντι σε όλα τα στοιχεία της φύσης. Η γυναίκα, που μπορεί για τις ίδιες ανάγκες ν' αντισταθεί όχι μόνον στους δαίμονες που καταδιώκουν την ανθρωπότητα, αλλά και απέναντι στον Ίδιο τον Θεό.

Η παντοδυναμία της γυναίκας αποδεικνύεται τόσο με τα ιστορικά στοιχεία όσο και με βάση τη λογική. Η πρώτη ανθρώπινη κοινωνία —και άρα η κοινωνία που έδωσε τη μεγάλη μάχη της επιβίωσης του είδους— ήταν μητριαρχική. Όταν το μυαλό του ανθρώπου δεν μπορούσε ν' αποδώσει ούτε ένα καλάθι φρούτα μέσα σε μια παντελώς εχθρική φύση, η δύναμη της γυναίκας ήταν αυτή η οποία έδωσε την επιβίωση στο είδος. Ένα είδος ελάχιστα "εξοπλισμένο" για ν' ανταγωνιστεί επί ίσοις όροις τα υπόλοιπα είδη της φύσης. Ένα είδος με τρομερά χρονοβόρες απαιτήσεις ενηλικίωσης των μελών του. Τα δώδεκα και δεκατρία χρόνια μπορεί να φαίνονται ασήμαντα υπό τις παρούσες συνθήκες, αλλά είναι εφιαλτικά ως υποχρέωση όταν γύρω σου "λυσσομανά" η φύση και σε χτυπάει αλύπητα μέρα και νύχτα. Όταν δεν μπορείς να θρέψεις τον εαυτό σου και έχεις "υποχρέωση" να συντηρήσεις έναν ακόμα άνθρωπο.

Η γυναίκα έδωσε στο ανθρώπινο είδος τη δυνατότητα να κυριαρχήσει στον Πλανήτη. Η γυναίκα έχτισε τα "θεμέλια" αυτής της κυριαρχίας, εφόσον αυτή εξασφάλισε την επιβίωσή του πάνω σ' αυτόν. Η γυναίκα κέρδισε την πιο σημαντική του μάχη. Πρώτα επιβίωσαμε με τα γυμνά γυναικεία χέρια και μετά εμφανίστηκαν τα εξοπλισμένα ανδρικά. Η νίκη της γυναίκας έδωσε σ' αυτό το "γυμνό" είδος τη δυνατότητα να επιβιώσει σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του Πλανήτη. Να επιβιώσει υπό συνθήκες παγωμένων πόλων μέχρι υπό συνθήκες καυτών ερήμων. Κανένα άλλο θηλαστικό δεν είχε αυτήν την καθολική επιτυχία, γιατί απλούστατα κανένα θηλυκό είδος δεν συγκρίνεται σε ισχύ με τον θηλυκό άνθρωπο.

Αν αυτή η επίδειξη της εκπληκτικής ισχύος φαίνεται σαν μια "μακρινή" ανάμνηση, η οποία πλέον δεν μας αφορά, αυτό είναι λάθος. Η γυναίκα δεν θυσιαζόταν για τα παιδιά της μόνον στα "πέτρινα" χρόνια της αβυσσαλέας μάχης για την επιβίωση στη φύση. Η γυναίκα θυσιάζεται καθημερινά. Πραγματοποιεί καθημερινές τεράστιες θυσίες, οι οποίες είναι "βουβές" και δεν αναγνωρίζονται από κανέναν. Θυσίες, τις οποίες ο άνδρας ούτε που θα διανοούνταν να κάνει. Θυσίες, οι οποίες έχουν σχέση με τη λειτουργία της οικογένειας και θυσίες οι οποίες έχουν σχέση με τη λειτουργία της ίδιας της κοινωνίας. Δεν χρειάζεται να σκεφτεί πολύ κάποιος, για να τις ανακαλύψει.

Οι ανθρώπινες οικογένειες λειτουργούν στο σύνολό τους, γιατί η θυσία, που απαιτεί αυτή η λειτουργία, παρέχεται αφειδώς από τη γυναίκα. Μια γυναίκα μπορεί να θυσιάζεται καθημερινά εγκλωβισμένη σε έναν αποτυχημένο γάμο για χάρη των παιδιών της. Μπορεί να θυσιάζεται καθημερινά και επί τριάντα χρόνια, για να "ενηλικιωθεί" το βλαστάρι της και να το κάνει αυτό χωρίς κανένα ίχνος υστεροβουλίας. Μπορεί να θυσιάζεται, για να το δει να "φτάνει" εκεί όπου θεωρεί η ίδια ότι δικαιούται να "φτάσει". Μπορεί να θυσιάζεται με μόνο "κέρδος" να καμαρώνει για το παιδί της. Μπορεί μια μητέρα να δουλεύει μέρα και νύκτα δύο και τρεις δουλειές, για να δει τον γιο της γιατρό για παράδειγμα. Να τον δει γιατρό και όταν αυτός ο γιατρός θα της δώσει ένα ποτήρι νερό, να του πει συγκινημένη ευχαριστώ. Να θεωρεί ως "ανταμοιβή" και δικαίωσή της για τριάντα χρόνια άπειρου κόπου και θυσίας της μικρής θνητής ζωής της ακόμα και μια συμβολική ανταπόδοση. Μπορεί και να δακρύσει από την "κοπιαστική" χειρονομία του.

Μιλάμε για έναν πραγματικά απίθανο άνθρωπο. Ακόμα κι αν έχεις τη μικρότητα να την "αδικήσεις" σ' αυτό το συμβολικό επίπεδο, αυτή θα παραμείνει πιστή στην αγάπη της. Θα παραμείνει προσηλωμένη στην αρχική της επιλογή. Θα είναι εκεί να περιμένει ... "μήπως χρειαστεί κάτι το παιδί". Ακόμα κι αν αυτό αποδειχθεί αχάριστο. Στον εαυτό της θα αναζητεί ευθύνες για τη συμπεριφορά του και όχι στον αχάριστο "γιατρό". Αυτό το θηλαστικό δεν νικιέται με τίποτε. Όχι στους πόλους και στις έρημους, αλλά και στο διάστημα μπορεί να επιβιώσει. Θα επιβιώσει, γιατί πρέπει να εξασφαλίσει την επιβίωση των παιδιών της. Θα ζήσει όσο χρειάζεται, για να μην πεθάνουν τα παιδιά της. Αν υπάρχει μία πιθανότητα στο

εκατομμύριο να επιβιώσει το ανθρώπινο είδος σε ένα παντελώς αφιλόξενο περιβάλλον, αυτήν την πιθανότητα θα την εξασφαλίσει χάρη στη γυναίκα.

Το ίδιο τρομερή και ανυπέβλητη είναι η θυσία της και για τη λειτουργία της ίδιας της κοινωνίας. Η θυσία του γυναικείου φύλου μέσα σε έναν κόσμο φτωχό, που επιβιώνει δύσκολα, είναι σχεδόν καθημερινή. Σε έναν κόσμο, που, λόγω της δυσλειτουργίας του, η πορνεία αποδίδει χρυσάφι, η γυναίκα παραμένει άκαμπτη στη θέση της. Ποιος μπορεί να αρνηθεί αυτό το χρυσάφι; Γιατί οι γυναίκες ματώνουν στα εργοστάσια; Γιατί στραβώνουν, πλένοντας σκάλες; Ποιος άνδρας θα μπορούσε να επιβιώνει πλούσια από πληρωμές γυναικών και θα πήγαινε στο εργοστάσιο για το μεροκάματο της φτώχειας; Οι άνδρες πληρώνουν από το υστέρημά τους τις πόρνες και δεν θα δοκίμαζαν ν' αποκτήσουν πλεόνασμα με τον ίδιο τρόπο; Γιατί δεν το κάνουν αυτό οι γυναίκες; Δεν μπορούν; Δεν μπορούν να ξαπλώνουν στα κρεβάτια και μπορούν να ματώνουν στα εργοστάσια; ...Δεν το κάνουν για τα παιδιά τους. Γιατί θεωρούν ότι δεν συμφέρει τα παιδιά τους να μπαίνουν στην κοινωνία ως παιδιά πορνών. Οι λίγες, που εκπορνεύονται, το κάνουν με τη βία και το χρυσάφι πηγαίνει σε ανδρικά χέρια.

Η δύναμη της κοινωνίας να διατηρεί την ηθική της υπόσταση, παρ' όλη την αθλιότητα στην οποία κατά καιρούς βυθίζεται, οφείλεται στη δύναμη της γυναίκας. Στη δύναμή της ν' αντιστέκεται στους πειρασμούς. Στη δύναμή της να προστατεύει τον εαυτό της. Στην δύναμη της να μην κάνει "εκπτώσεις" στη διαχείριση της ύπαρξής της. Αν οι γυναίκες για τον οποιονδήποτε λόγο έχαναν τη δύναμή τους, θα "τελειώναμε" ως είδος με συνοπτικές διαδικασίες. Αν οι γυναίκες σκέπτονταν με τα μυαλά του άνδρα και τις συνόδευαν οι ανδρικές αδυναμίες, δεν θα επιβιώναμε ούτε για μία γενιά. Θα "εγκαταλείπαμε" πανηγυρικά τον Πλανήτη. Μπορεί να το κάναμε με "στυλ" υπό καθεστώς μεθυστικών οργίων και άπειρης τεμπελιάς, αλλά σίγουρα θα τον εγκαταλείπαμε.

Ακόμα και το "σφάλμα" της μετάβασης στην αιμοβόρα πατριαρχία είναι αποτέλεσμα αυτής της απίστευτης γυναικείας ισχύος. Όταν η γυναίκα διαπίστωσε ότι η επιβίωση ήταν πλέον εξασφαλισμένη, αφέθηκε να "πειστεί" από τον άνδρα ότι αυτό το οποίο συμφέρει τα παιδιά της είναι πλέον η πρόοδος. Με την επιβίωση εξασφαλισμένη η γυναίκα θεωρούσε ότι δεν υπήρχε σοβαρό διακύβευμα και η προσωπική της θυσία την απασχολούσε ελάχιστα. Μπορούσε να την αντέξει, εφόσον θα υπήρχε θετικό αποτέλεσμα για τα παιδιά της. Όλο το μυστικό της απίθανης ισχύος της γυναίκας βρίσκεται στη σχεδόν παθολογική της αγάπη για τα βλαστάρια της. Μπορεί να θυσιάσει γι' αυτά χωρίς δεύτερη σκέψη. Δεν υπάρχει στο μυαλό της δεύτερη σκέψη. Πάνω από το πτώμα της πρέπει να περάσεις, για ν' απειλήσεις αυτά τα βλαστάρια. Μπορεί να κόψει από τη σάρκα της, για να ταΐσει τα παιδιά της.

Αυτή η αυτοκτονική της διάθεση για υπηρεσία ήταν εκείνη που μας οδήγησε στην πατριαρχία. Η γυναίκα "υποχώρησε", προκειμένου να εξυπηρετήσει τα πιο πονηρά παιδιά

της και άρα τους άνδρες. Από εκεί και πέρα στήριξε την επιλογή της μέχρι θανάτου. Στην κυριολεξία. Πείστηκε από τον "όφι" ότι συμφέρει τον "Αδάμ" να τρώει το απαγορευμένο "μήλο" και από τότε τον ταΐζει συστηματικά μ' αυτό. Ο "Αδάμ", δηλαδή, δεν ήταν ο άνδρας-σύντροφος της γυναίκας. Ο "Αδάμ" ήταν ο γιος της γυναίκας, ο οποίος μεγάλωσε, όταν αποφάσισε η γυναίκα να καθοδηγείται από τον "όφι". Ο "Αδάμ" είναι ο άνδρας, ο οποίος γεννιέται μέσα σε καθεστώς πατριαρχίας. Ο "όφιος" ήταν ο άνδρας, ο οποίος γεννήθηκε στο καθεστώς της μητριαρχίας και έπεισε τη γυναίκα ως σύντροφος τι συμφέρει και τι όχι τα παιδιά τους.

Η γυναίκα "χρεώνεται" παντοτινά το αμάρτημα, όχι επειδή ήταν η πονηρή που το "επινόησε", αλλά επειδή το ανέχτηκε και το υπηρέτησε. Το υπηρέτησε εις βάρος των δικών της συμφερόντων. Το "χρεώνεται", γιατί αυτή ήταν η ισχυρή, που επέτρεψε αυτήν την εξέλιξη των πραγμάτων. Οι ισχυροί χρεώνονται τις αποφάσεις και όχι οι ανίσχυροι. Οι άνδρες πρέπει να θεωρούν τους εαυτούς τους τυχερούς, γιατί τους γεννά ένα τέτοιο θηριώδες όν και τους εξασφαλίζει τη σίγουρη επιβίωση. Οι άνδρες πρέπει να θεωρούν τους εαυτούς τους τυχερούς, γιατί τους ερωτεύεται ένα τέτοιο θηριώδες όν και μπορεί μόνο του ν' αναλάβει ακόμα και το σύνολο σχεδόν του κόστους της επιβίωσης των απογόνων τους. Ακόμα κι όταν αυτοί είναι παντελώς ανεπαρκείς για τον ρόλο τους.

Αυτά είναι τα ένστικτα επιβίωσης του ανθρώπινου είδους και αυτά τα ένστικτα στον απόλυτο βαθμό τα εκφράζει η γυναίκα. Η γυναίκα, που από τη φύση της είναι προετοιμασμένη να παίρνει το βάρος αυτής της ευθύνης. Η γυναίκα, που μεταφέρει αυτά τα "ένστικτα" απόφια μέσα στον χρόνο, είτε το απαιτούν οι συνθήκες είτε όχι. Η γυναίκα, που, για να είναι πάντα "μάχιμη" για το καλό του "είδους", πρέπει να είναι γρήγορα και πάντα έτοιμη να ενηλικιωθεί και άρα ν' αναλάβει τον μοναδικό της ρόλο.

Αυτό και μόνον να το σκεφτεί κάποιος, μπορεί να καταλάβει την εφιαλτική "ευθύνη" που βαραίνει τους ώμους της γυναίκας. Όχι μόνον τώρα, αλλά πάντα.

Για να καταλάβει κάποιος το "βάρος", αρκεί να σκεφτεί το εξής απλό. Ένα κοριτσάκι, που μόλις έχει βγει από την εφηβεία της, πρέπει να είναι έτοιμο να πάρει αποφάσεις για ένα χρονικό διάστημα, το οποίο θα είναι τουλάχιστον ίσο και ίσως μεγαλύτερο από το χρονικό διάστημα που έχει ζήσει το ίδιο. Λέμε τουλάχιστον, γιατί η γυναίκα δεν γεννά μόνον τις γυναίκες αλλά και τους άνδρες με την πιο μακρά "ενηλικίωση" συν τον έναν περίπου χρόνο που απαιτεί η ίδια η τεκνοποίηση. Μια δεκαοκτάχρονη κοπέλα, δηλαδή, πρέπει να είναι έτοιμη να πάρει αποφάσεις, οι οποίες θα την "κλείσουν" ως γυναίκα για άλλα τόσα χρόνια.

Το κορίτσι, που δεν γνωρίζει την κοινωνία, γιατί δεν έχει ζήσει μέσα σ' αυτήν, θα πρέπει ν' αποφασίσει όχι μόνον για τον εαυτό της αλλά και για κάποιον άλλον στα ίδια χρόνια. Το ανώριμο παιδί μετά από λίγες ημέρες θα πρέπει να πάρει αποφάσεις όχι μόνον ώριμης

γυναίκας, αλλά και συνετής μητέρας, εφόσον η ποιότητα των αποφάσεών της θα πρέπει να έχει ισχύ δεκαοκτώ χρόνια μετά. Γιατί; Γιατί θα κληθεί να πάρει μια απόφαση, που θα την "απαλλάσσει" από το "βάρος" της όταν θα είναι τριανταέξι χρονών ...Αν την "απαλλάξει" ποτέ, όπως συμβαίνει σήμερα.

Σε μια ηλικία, που τα αγόρια συμπεριφέρονται σαν παιδιά με τις "ευλογίες" της οικογένειας, τα κορίτσια καλούνται να σηκώσουν στους ώμους τους το "βάρος" της οικογένειάς τους και βέβαια και της κοινωνίας για το σύνολο του φύλου τους ...σε μια ηλικία, που οι άνδρες αντιμετωπίζονται ως οι κατ' εξοχήν ανεύθυνοι της κοινωνίας. Αυτοί, που μεθούν και όταν παρεκτρέπονται ζητούν την "κατανόηση" ακόμα και του νόμου, εξαιτίας του νεαρού της ηλικίας τους και άρα της ανωριμότητάς τους. Αυτοί, που μας αρκεί να γυρίσουν από το γήπεδο χωρίς μώλωπες. Αυτοί, που μας αρκεί να επιστρέψουν από την έξοδό τους αρτιμελείς. Αυτοί, που αντιμετωπίζουν τα προβλήματα των παιδιών και είμαστε ευτυχείς όταν τα "καταφέρνουν". Στην ηλικία που η πιο "σοβαρή" απόφαση για έναν νεαρό άνδρα θα είναι τι μάρκα αυτοκίνητο να πάρει, η γυναίκα πρέπει ν' αποφασίσει για το σύνολο σχεδόν της ζωής της σε μια "εξίσωση" με άπειρες απροσδιόριστες "παραμέτρους".

Αυτή η σταθερότητα που διακρίνει τις γυναίκες, σε συνδυασμό με τις μεταβλητές ανάγκες ενός συστήματος, το οποίο διαρκώς προοδεύει, το "εκθέτει". Το αναγκάζει να φέρεται περίεργα και αυτό είναι ορατό από όλους. Το σύστημα, το οποίο δεν δίνει άδεια οδήγησης ή ταξιδιωτικά έγγραφα σε μια δεκαεξάχρονη, επειδή τη θεωρεί ανώριμη, είναι το ίδιο που απαγορεύει τις αμβλώσεις. Ένα δεκαεξάχρονο κορίτσι δεν είναι ώριμο να οδηγήσει αυτοκίνητο ή να ταξιδεύσει μόνο του, αλλά είναι απόλυτα ώριμο να γεννήσει και ν' αναθρέψει έναν άλλον άνθρωπο. Τόσο απόλυτα ώριμο, που ο νόμος είναι γενικός και τις αφορά όλες ανεξαιρέτως.

Πολλοί απορούν γιατί οι γυναίκες επί αιώνες παντρεύονταν σε ηλικίες που σήμερα οι άνθρωποι αντιμετωπίζονται ως παιδιά. Δεκατρίαχρονης, δεκατετράχρονης κλπ.. Το αποδίδουν στην "καθυστέρηση" της κοινωνίας, στην αμορφωσιά της γυναίκας κλπ.. Αυτό είναι λάθος και αυτό το "αποδεικνύει" η ίδια φύση. Η ίδια η φύση, που δίνει στη γυναίκα τη φυσική δυνατότητα να τεκνοποιήσει σ' αυτές τις ηλικίες. Η "βιασύνη" δεν οφείλεται στη δυνατότητα της γυναίκας να τεκνοποιήσει, αλλά στην "υποχρέωση" που αναλαμβάνει μετά την τεκνοποίηση. Μια "υποχρέωση", η οποία έπρεπε να "χωράει" μέσα στο προσδόκιμο όριο ζωής για τον κάθε άνθρωπο. Το χαμηλό όριο ηλικίας, που ζούσαν οι άνθρωποι εκείνη την εποχή, δεν επέτρεπε στη γυναίκα να "καθυστερεί", για να ζήσει μια περίοδο ελευθερίας και αναζήτησης εμπειριών, όπως δικαιούται ο κάθε άνθρωπος.

Όταν η γυναίκα των ανεπτυγμένων κοινωνιών αναλαμβάνει υποχρέωση "βάθους" τουλάχιστον δεκαοκτώ ετών, σε ποια ηλικία έπρεπε να τεκνοποιήσουν οι προγιαγιάδες μας, όταν ο μέσος όρος ζωής για το ανθρώπινο είδος και για πολλούς αιώνες ήταν κάτω από τα

πενήντα; Δεν έχει περάσει καν ένας αιώνας από τότε που οι άνθρωποι στα πενήντα τους ήταν γέροι και γριές. Υπάρχουν σήμερα μέρη στον Πλανήτη, που αυτός ο αιώνας δεν έχει περάσει καν.

Σήμερα κάποιοι άλλοι απορούν, γιατί οι ίδιες οι γυναίκες "αγχώνονται" για τα όριά τους, όταν πλησιάζουν τα τριάντα ή ακόμα χειρότερα όταν τα ξεπερνούν. Τεχνολογία υπάρχει, για να τεκνοποιήσει μια γυναίκα ακόμα και στην ηλικία της Σάρας. Τι συμβαίνει; Γιατί τόσο άγχος; Γιατί και πάλι η ανάλυση ξεκινάει από λάθος σημείο. Τη γυναίκα δεν την απασχολεί το τεχνικό μέρος της τεκνοποίησης. Δεν την απασχολούν ούτε οι "σωλήνες" ούτε οι "καταψύξεις" ωαρίων. Την απασχολεί το χρονικό μέγεθος της "υποχρέωσης", που αναλαμβάνει μετά την "επιτυχή" τεκνοποίηση με ή χωρίς τεχνικά μέσα. Την απασχολεί να εξασφαλίσει την "ομπρέλα" προστασίας για όσο το δυνατόν περισσότερο χρόνο. Την απασχολεί να είναι η ίδια σε καλή κατάσταση και να μπορεί να προσφέρει στα παιδιά της και όχι να είναι μια αδύναμη γριά ανίκανη να τα υπηρετήσει. Μια γυναίκα, που σήμερα θα τεκνοποιήσει μετά τα τριάντα, κάνει ένα "συμβόλαιο" με την αβεβαιότητα, τη φτώχεια, την ανάγκη και τον φόβο για το μέλλον μέχρι τις "πύλες" των γηρατειών της.

Εξ' αντικειμένου πρέπει ν' αποφασίσει για πράγματα τα οποία δεν ελέγχονται. Τι θ' αναζητήσει; Την ανδρική ομορφιά; Σε τι θα την βοηθήσει αυτή η επιλογή, που, ακόμα και στο λίγο διάστημα που ισχύει, δεν θρέφει, δεν εξασφαλίζει, δεν προστατεύει; Δεν αποφασίζει για την επόμενη ημέρα και άρα για την ταυτότητα αυτού που θα ξυπνήσει πλάι της. Αποφασίζει για την ίδια και το παιδί της, που θα έχουν ανάγκες σε μια ηλικία στην οποία ούτε ομορφιά θα υπάρχει ούτε κατά πάσα πιθανότητα έρωτας, που να "αμβλύνει" όλες τις δυσκολίες. Άρα; Άρα τι θα εμπιστευτεί; Το υποκειμενικό ή το αντικειμενικό; Με τι "εφόδιο" θα επιλέξει να βαδίσει στη ζωή της; Με τον έρωτα, τον οποίο δεν γνωρίζει και ως εκ τούτου δεν μπορεί να εμπιστευτεί ή με το χρήμα, που είναι πάντα αξιόπιστο. Πολεμώντας την οικογένειά της για κάτι το οποίο δεν γνωρίζει ή συντρέχοντας με την οικογένεια, "μεταφέροντας" σ' αυτήν μέρος του τρομακτικού βάρους της απόφασής της;

Εδώ εμφανίζεται και η κύρια διαφορά μεταξύ των δύο φύλων και στο θέμα του σεξ. Η φυσική γυναίκα κάνει σεξ με τα απόλυτα κριτήρια με τα οποία αναζητεί τον σύντροφό της και πατέρα των παιδιών της. Η γυναίκα μοιράζεται το κρεβάτι της με εκείνον που θα μπορούσε να μοιραστεί και τη ζωή της. Ο άνδρας μοιράζεται το κρεβάτι του μ' εκείνη που μπορεί ...και απλά είναι θέμα τύχης αυτό που μπορεί να είναι ταυτόχρονα κι αυτό που θέλει. Αυτή η διαφορά προκύπτει από την ιδιομορφία του κεφαλαίου, το οποίο έχει στη διάθεσή του το κάθε φύλο.

Η γυναίκα, από τη στιγμή που ωριμάζει σεξουαλικά, ξεκινά την αναζήτηση του συντρόφου της με πλήρες κεφάλαιο και άρα η επιλογή της από την αρχή θα μπορούσε να είναι τελική. Ξεκινά την αναζήτηση συντρόφου με ένα κεφάλαιο, το οποίο έχει φθίνουσες

τάσεις και όχι το αντίθετο. Αντίθετα ο άνδρας ξεκινάει την ίδια αναζήτηση με ένα κεφάλαιο, το οποίο δεν θεωρεί ότι είναι το τελικό. Ξεκινάει με ένα κεφάλαιο, το οποίο έχει αυξητικές τάσεις. Μοιράζεται το κρεβάτι του με ό,τι αποδίδει το κεφάλαιό του τη δεδομένη στιγμή, "ονειρευόμενος" μελλοντικές "εισπράξεις" από μελλοντικά κέρδη. Εξ' ορισμού δηλαδή θεωρεί ότι δεν έχει πάρει ό,τι νομίζει πως "δικαιούται".

Γνωρίζοντας κάποιος όλα αυτά, μπορεί να καταλάβει και τότε την "πατάνε" τα δύο φύλα. Πότε κάνουν τα λάθη, τα οποία στη συνέχεια δεν μπορούν να ακυρώσουν. Η γυναίκα, εξαιτίας των μεγάλων "υποχρεώσεων" της και ο άνδρας εξαιτίας της κακής διαχείρισης του χρόνου του. Το κάθε φύλο, δηλαδή, την "πατά" με διαφορετικό τρόπο και διαφορετικό λόγο. Πάντα όμως η θυσία συνδέεται μ' αυτό το οποίο ονομάζουμε έρωτα. Τα δύο φύλα δεν φτάνουν στο "ραντεβού" του έρωτα εγκαίρως και όταν μετανιώσουν δεν προλαβαίνουν.

Η βασική αρχή για τις γυναίκες είναι ότι ...όσο πιο "γρήγορα", τόσο καλύτερα, ενώ για τους άνδρες ...όσο πιο "αργά", τόσο καλύτερα. Γιατί την πατάνε; Γιατί, όσο πιο "γρήγορα" για τη γυναίκα, σημαίνει τη λήψη των μεγάλων αποφάσεων της ζωής της σε μια πολύ νεαρή ηλικία χωρίς δικά της ασφαλή προσωπικά κριτήρια, χωρίς εμπειρίες και άρα με "δανεικά" από την οικογένειά της. Η οικογένειά της όμως ούτε ερωτεύεται ούτε καλείται να ξεπλώσει στο ίδιο κρεβάτι με την επιλογή της. Η οικογένειά της περιορίζεται στα αντικειμενικά και αυτό σημαίνει ότι περιορίζεται στα οικονομικά κριτήρια της επιλογής.

Σ' αυτό το σημείο "παίζει" το σύστημα με τη γυναίκα. Γνωρίζει τα χαρακτηριστικά της και τα εκμεταλλεύεται. Γνωρίζει την ισχύ και τις υποχρεώσεις της και παίζει με αυτά. Η εξουσία, δηλαδή, που θίγει τη γυναίκα, όχι μόνον δεν απειλείται από αυτήν, αλλά τη χρησιμοποιεί για να διαιωνίζει την παρουσία της. Πώς γίνεται αυτό; Η εξουσία με την ύπαρξή της δημιουργεί συνθήκες φτώχειας και καταστροφής. Αυτές οι συνθήκες αναγκάζουν τη γυναίκα να επιστρατεύσει τις δυνάμεις της, για να αντιμετωπίσει όλα τα ενδεχόμενα. Την αναγκάζουν να "υποχωρήσει" στο θέμα των προσωπικών της απαιτήσεων προς χάρη των μελλοντικών παιδιών της. Την αναγκάζουν να θυσιάσει τον εαυτό της για την εύκολη επιβίωση των βλασταριών της. Τα μητρικά ένστικτα της γυναίκας είναι τόσο ισχυρά, που δεν τίθεται καν θέμα αντίστασης.

Στην πραγματικότητα το σύστημα βάζει τη γυναίκα και κυνηγάει τη "σκιά" της. Το σύστημα, που είναι υπεύθυνο για τη φτώχεια και την προβληματικότητα της κοινωνίας, είναι το ίδιο που στη συνέχεια, χρησιμοποιώντας αυτήν την αθλιότητα, "εκβιάζει" τις επιλογές της γυναίκας. Το σύστημα, που είναι υπεύθυνο για τη φτώχεια, τη χρησιμοποιεί για να τρομοκρατήσει τη γυναίκα. Με τον τρόπο αυτόν η δύναμη της γυναίκας γίνεται η απόλυτη αδυναμία της. Η δύναμή της και η αντοχή της στρέφεται εναντίον του εαυτού της.

Πολύ πριν δηλαδή το σύστημα αναγκαστεί να την υποτάξει, την έχει πείσει να αυτοϋποταχθεί.

Έχοντας το σύστημα την εξουσία και τον πλούτο να μπορεί ν' "ανταμείβει" εκείνους που το εξυπηρετούν, δημιουργεί μόνο του ανδρικά "πρότυπα", παρασέρνοντας τη γυναίκα προς αυτά. Γνωρίζοντας τις ανάγκες της γυναίκας, "προωθεί" οικονομικά εκείνους που το εξυπηρετούν καλύτερα. Στην πραγματικότητα το σύστημα εξουσίας έχει δημιουργήσει συνθήκες αυτοτροφοδοτούμενης "έκρηξης". Με τη λειτουργία του "συνθλίβει" τη γυναίκα και στη συνέχεια τη χρησιμοποιεί σαν "καύσιμο", για να συνεχίσει τη λειτουργία του και άρα να εξακολουθεί να τη "συνθλίβει".

Σε μια ανάλογη "παγίδα" πέφτει και ο άνδρας. Από τη στιγμή που θα ωριμάσει κι αυτός σεξουαλικά, μπαίνει στο "παιχνίδι" της αναζήτησης. Μπαίνει όμως ως "περαστικός". Δεν κρίνει και δεν αξιολογεί όπως θα έπρεπε την εκάστοτε ερωμένη του. Γιατί; Γιατί περιμένει να γίνει "πετυχημένος". Γιατί περιμένει να γίνει "εραστής" όλων των γυναικών και να διαλέξει από ένα τεράστιο σύνολο όποια θέλει. Όποια καλύπτει όλες τις "προδιαγραφές" της δικής του αξίας. Το αποτέλεσμα; Μπορεί να γνωρίσει την τέλεια γυναίκα γι' αυτόν —ακόμα και στην αρχή της πορείας του— και να μην την αξιολογήσει όπως της αξίζει. Να την "προσπεράσει" και στη συνέχεια να την "πατήσει". Η "επιτυχία" να μην έρθει ποτέ και γυναίκα ανάλογης ποιότητας να μην συναντήσει επίσης ποτέ.

Το μεγάλο θέατρο.

Γιατί όμως η εξουσία κινήθηκε με τόσο μένος εναντίον της γυναίκας; Είχε τόση μεγάλη ανάγκη να την "παρακολουθεί" καθημερινά; Αν η γυναίκα ήταν τόσο ισχυρή, για να πάρει την απόφαση της εισόδου μας στην πατριαρχία, ποιος θα την σταματούσε, αν ανακαλούσε την ίδια απόφαση. Γιατί αυτό το μένος, όταν στην πραγματικότητα δεν υπάρχει πρακτικό νόημα; Δεν υπάρχει ιερατείο καμίας θρησκείας, που να μην κινήθηκε εναντίον της. Δεν υπάρχει ιερατείο, που να μην την κατηγορήσει. Την χαρακτήρισαν "βρόμικη", την χαρακτήρισαν αδύναμη, την χαρακτήρισαν υπεύθυνη για όλες τις "αμαρτίες". Την χαρακτήρισαν "ευάλωτη", που απειλούσε την ομαλή λειτουργία της κοινωνίας. Ποια; Τη γυναίκα. Το θηρίο, που αρνείται την οποιαδήποτε αμαρτία, προκειμένου να εξυπηρετήσει τα παιδιά της. Τη φοβερή και τρομερή μητέρα των ανθρώπων. Ποιοι; Οι αδύναμοι και με την έμφυτη τάση προς την αμαρτία άνδρες.

Ταυτόχρονα βλέπουμε και ένα άλλο παράδοξο. Οι γυναίκες είναι αυτές, οι οποίες κατ' εξοχήν στηρίζουν όλες τις θρησκείες. Ακόμα και τις πιο σκληρές. Ακόμα κι αυτές που τις "βρίζουν". Τις γυναίκες βασανίζουν οι "Ταλιμπάν" κάθε θρησκείας και οι γυναίκες τους δίνουν ισχύ στην κοινωνία. Τι συμβαίνει; Γιατί "ξύνονται" στην γκλίτσα του τσομπάνη; Γιατί συμβαίνει αυτό το οποίο είπαμε. Είναι οι ισχυρές, οι οποίες αποφάσισαν να στηρίξουν μέχρι

τέλους την επιλογή τους. Αποφάσισαν ότι συμφέρει τα παιδιά τους η πατριαρχία και στηρίζουν όλους τους θεσμούς της. Ακόμα και τους πιο βασανιστικούς για τις ίδιες. Ακόμα κι αυτούς που τις προσβάλλουν καθημερινά. Συμφέρει τα παιδιά τους. Τι να κάνουν; Θα θέσουν σε κίνδυνο τα συμφέροντα των παιδιών τους, επειδή ο παπάς τούς είπε να μην πάνε να κοινωνήσουν όταν είναι "βρόμικες"; Θα θέσουν σε κίνδυνο τα συμφέροντα των παιδιών τους, επειδή ο μουφτής τους είπε να φορέσουν μια μπούργκα; Οι γυναίκες αντέχουν τα πάντα. Δεν θ' αντέξουν αυτές τις αστειότητες; Άρα είναι βέβαιο ότι πρόκειται περί μιας στημένης "παράστασης". Οι γυναίκες παίζουν μια "παράσταση" με τους ιερείς και απλά μέσα στις ανάγκες του ρόλου τους είναι και να τις βρίζουν αυτοί οι ιερείς.

Ήταν όμως πραγματικοί μισογύνηδες όλοι αυτοί οι εξουσιαστές; Όχι βέβαια. Στην πραγματικότητα οι κορυφαίοι και οι σκληρότεροι των εξουσιαστών ούτε καν ενδιαφέρονται για τις γυναίκες. Γιατί; Γιατί δεν είναι καν άνδρες. Οι γυναίκες, δηλαδή, δίνουν μια "παράσταση" σύγκρουσης με "γυναικωτούς" αρχιερείς. Για όσο διάστημα τα ιερατεία υπόσχονται στις μητέρες τάξη, ειρήνη, ευημερία και προπάντων ανταμοιβή για τους κόπους των παιδιών τους, δεν θα τους αμφισβητήσουν ποτέ. Δεν τις ενδιαφέρει να τους αμφισβητήσουν. Οι ιερείς να είναι καλά, που θα έχουν την εξουσία και τον πλούτο ν' ανταμείβουν τα "καλά" παιδιά —δηλαδή τα δικά τους— με βολέματα. Να θυσιάζεται η γυναίκα, για να "φτάσει" το παιδί της κάπου, αλλά να υπάρχει και ο ιερέας, ο οποίος θα δίνει "πρακτικό" νόημα στο "φτάσιμο". Να μην πάει τόσος κόπος τζάμπα. Να υπάρχει μια θεσούλα να βουλευτεί το παιδί. Επί αιώνες τα ιερατεία ήταν το μεγάλο "μέσο" των απλών γυναικών για βόλεμα των παιδιών τους. Όποια δεν είχε μπάρμπα στην Κορώνη τον έφτιαχνε μέσα στην εκκλησία.

Γι' αυτόν τον λόγο κάνουν πως δεν "καταλαβαίνουν" τι συμβαίνει. Γι' αυτόν τον λόγο κανένα σκάνδαλο του ιερατείου δεν τις "σκανδαλίζει" σε βαθμό ν' αμφισβητήσουν τους θεσμούς, που παράγουν αυτά τα φαινόμενα. Αρκεί βέβαια τα χέρια των ανωμάτων να "θωπεύουν" τα παιδιά των άλλων και όχι τα δικά τους. Για όσο διάστημα τα "σκάνδαλα" δεν αφορούν τα δικά τους παιδιά, σέβονται και υποτάσσονται στους θεσμούς, οι οποίοι υποτίθεται μεταφέρουν τον μισογυνισμό μέσα στην κοινωνία.

Κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν ότι, αν υπήρξε ποτέ η πάπισσα Ιωάννα, δεν θα ήταν πολύ διαφορετική από τον προκάτοχό της και από αυτόν που τη διαδέχθηκε. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι "θεματοφύλακες" όλων των αυτοκρατοριών του παρελθόντος ήταν οι ευνούχοι. Δεν είναι τυχαίο που η ομοφυλοφιλία των ανδρών ταλαιπωρούσε τη βρετανική αυτοκρατορία στην εποχή της απόλυτης ισχύος της. Δεν είναι τυχαίο που τα ιερατεία των πιο σκληρών και ισχυρών θρησκευτικών δογμάτων απαιτούν την "αγαμία" και άρα καθιστούν τη δομή τους "φιλόξενη" προς τους ομοφυλόφιλους.

Αυτό, που στην κοινωνία θα προκαλούσε "ερωτήματα", πάει στην εκκλησιαστική δομή και εμφανίζεται σαν "θυσία" προς τον Θεό. Ποιος άνθρωπος μπορεί να γνωρίζει αν ένας άγαμος ιερέας είναι τέτοιος επειδή "θυσιάζεται" για τον Κύριο ή επειδή είναι ομοφυλόφιλος; Ένας άνδρας, που δεν έχει γυναίκα-σύντροφο όταν ζει στην κοινωνία, είναι "ύποπος" για ανωμαλία, ενώ όταν "φιλοξενείται" σε κάποια θρησκευτική δομή είναι "υποψήφιος" άγιος.

Αυτό έχει την εξήγησή του. Οι άνδρες δεν είναι φυσικοί φορείς της εξουσίας. Η φυσική εξουσία απαιτεί υπέρμετρες θυσίες για την άσκησή της και αναπτύσσεται με φυσικό τρόπο μόνον για λόγους υπηρεσίας. Η φυσική εξουσία, δηλαδή, λαμβάνεται από αυτούς που θέλουν να υπηρετήσουν τους άλλους και όχι να υπηρετηθούν οι ίδιοι από τους άλλους. Τέτοιος φυσικός φορέας εξουσίας είναι μόνον η γυναίκα. Η μητέρα έχει εξουσία ζωής και θανάτου πάνω στα παιδιά της, γιατί απλούστατα μέσω αυτής της εξουσίας θα τα υπηρετήσει και όχι το αντίθετο.

Από τη στιγμή που η εξουσία πέρασε στα χέρια των ανδρών, τα πράγματα ήταν λογικό να γίνουν δύσκολα γι' αυτούς που θα τη διαχειριζόταν. Όταν μάλιστα μιλάμε για την υπέρτατη εξουσία, τα πράγματα ήταν βέβαιον ότι θα γίνονταν εφιαλτικά. Οι άνδρες θα έπαιρναν στα χέρια τους την απόλυτη εξουσία, αλλά κάποιοι άλλοι θα φρόντιζαν να τους πιούν το αίμα μέχρι να τους τη δώσουν. Από τη στιγμή που ο "ευμετάβλητος" άνδρας δεν ήταν φυσικός φορέας εξουσίας, για ν' αποκτήσει τη σταθερότητα που απαιτούσε μια τέτοια εξουσία, θα έπρεπε να "λιώσει" και να "ξαναχυθεί" σε νέο "καλούπι". Η εξουσία, δηλαδή, για να μην απειλείται, έπρεπε να δημιουργήσει ένα νέο "είδος", το οποίο μέχρι τότε δεν υπήρχε στη φύση. Αυτό το είδος είναι οι ομοφυλόφιλοι άνδρες, οι οποίοι στην εποχή της μητριαρχίας δεν υπήρχαν.

Σ' εκείνη την εποχή δεν υπήρχαν, γιατί οι ομοφυλόφιλοι δημιουργούνται εξαιτίας της δυσλειτουργίας της κοινωνίας. Δημιουργούνται μέσα σε μηχανισμούς, η λειτουργία των οποίων διακρίνεται από την έντονη καταπίεση και τις απάνθρωπες φιλοδοξίες. Σκληρές οικογένειες, σκληρά σχολεία ή σκληρά κατηχητικά τα οποία επιβάλουν απάνθρωπα πρότυπα. Στην εποχή της μητριαρχίας ο άνδρας δεν "προλάβαινε" να γίνει ομοφυλόφιλος. "Φιλοξενούνταν" εντός των πλαισίων της οικογένειάς του μόνον για το διάστημα που καθόριζε το όριο της επιβίωσης. Της απλής επιβίωσης χωρίς παραπάνω στόχους.

Δεν μπορούσε και δεν ήθελε η οικογένεια να τον κρατά για μεγαλύτερο διάστημα και να τον καταπιέζει, προκειμένου να ευθυγραμμιστεί με απάνθρωπα πρότυπα. Δεν υπήρχαν τέτοια πρότυπα, γιατί δεν υπήρχαν θέσεις, που να προσφέρουν την εύκολη επιβίωση στους "επιτυχόντες". Αν από τυχαία γεγονότα κάποιος γινόταν τέτοιος, η κοινωνία των ανθρώπων απλά έδειχνε το πάγιο σκληρό της πρόσωπο. Τον απέβαλε από τις τάξεις της και τον κατέστρεφε. Γιατί; Για να μην πλησιάζει τα παιδιά της. Έτσι σκληρά λειτουργεί η φύση και η κοινωνία της μητριαρχίας ήταν μια σκληρή φυσική κοινωνία.

Οι ομοφυλόφιλοι εμφανίστηκαν, σε βαθμό να είναι "ανιχνεύσιμο" μέγεθος μέσα στην κοινωνία, μόνον στην εποχή που εξυπηρετούσαν το σύστημα. Στην εποχή της πατριαρχίας. Αποτελούν "κατασκευή" του συστήματος. Τα "μουλάρια" του ανθρώπινου είδους. Όπως η φύση ανέχεται το μουλάρι —που δεν είναι ούτε καθαρό άλογο ούτε καθαρό γαϊδούρι— αλλά η σκληρότητά της έγκειται στο γεγονός ότι δεν του επιτρέπει να αναπαράγεται ως ξεχωριστό είδος, έτσι συμβαίνει και με τους ομοφυλόφιλους. Η κοινωνία τους ανέχεται —παρ' όλο που δεν είναι ούτε καθαροί άνδρες ούτε καθαρές γυναίκες—, αλλά δεν τους δίνει τη δυνατότητα να "αναπαραχθούν". Δεν τους δίνει τη δυνατότητα να δημιουργήσουν ωφέλημα γι' αυτούς κοινωνικά πρότυπα και συνθήκες, για ν' "αναπαράγονται" οργανωμένα μέσα στην κοινωνία. Αναπαράγονται εν κρυπτώ μέσα σε μηχανισμούς, τους οποίους η κοινωνία απλά κάνει πως δεν "βλέπει", γιατί αυτή είναι η επιθυμία του συστήματος.

Αν δηλαδή υποθέσουμε ότι στην εποχή της πατριαρχίας την απόλυτη εξουσία την έχει ο Διάβολος, πώς θα τον φανταζόμασταν ως άνθρωπο; Θα τον φανταζόμασταν ως νέο, ωραίο και λάτρη του γυναικείου φύλου; Τι ανάγκη θα είχε την εξουσία, αν θα μπορούσε να εξυπηρετεί τις ανδρικές ανάγκες του χωρίς την εξουσία; Τι ανάγκη θα είχε τα χρήματα, αν οι γυναίκες τον ερωτεύονταν; Άρα; Άρα, αν υπήρχε ο Διάβολος, ως ζωντανό πρόσωπο, θα ήταν γέρος, κοντός, φαλακρός καιομοφυλόφιλος. Μήπως είμαστε ρατσιστές; Όχι βέβαια. Έχουμε αυτήν την εικόνα στο μυαλό μας για κάποιους πολύ συγκεκριμένους λόγους.

Θα ήταν όμοιος με το απόλυτο ανδρικό αντιπρότυπο των γυναικών, ώστε να ξεκινήσει το "τρέξιμο" της ζωής του με τέτοιο πάθος και σε τέτοιον βαθμό, ώστε στο τέλος να "εκτροχιαστεί" στην ανωμαλία. Θα ήταν αυτός, που δεν θα είχε ΤΙΠΟΤΕ και θα τα ήθελε ΟΛΑ. Θα ξεκινούσε ως ο απόλυτα μη ανταγωνιστικός άντρας, ώστε μέσα από συνεχή θυσία και αυτοακρωτηριασμούς —προκειμένου να "διαφοροποιηθεί", για να εμφανιστεί ως μοναδικός— στο τέλος θα έχανε τον "προσανατολισμό" του και θα άλλαζε "στρατόπεδο". Αν στην αρχή της ζωής του είχε μία φορά την ανάγκη της εξουσίας για να "εξυπηρετηθεί", στο τέλος της ζωής του θα την είχε ανάγκη χίλιες.

Ο Διάβολος θα ήταν όπως ήταν κι εξακολουθούν να είναι οι αρχιερείς του Θεού. Γιατί; Γιατί αυτό βολεύει την εξουσία. Για να έχει ο ίδιος ανάγκη την εξουσία όσο ανάγκη τον έχει και η ίδια. Για να προστατεύει με κάθε μέσο την εξουσία. Για να είναι έτοιμος να σκοτώσει όποιον την αμφισβητεί, εφόσον η αμφισβήτησή της θα σήμαινε "θάνατο" γι' αυτόν. Για να είναι ανελέητος κι ακλόνητος όταν υπερασπίζεται τον θρόνο του, όπως είναι μια γυναίκα όταν υπερασπίζεται τα παιδιά της.

Αν, ως εξουσία, έχεις ανάγκη έναν τέτοιον "άνδρα", πού θα τον βρεις, αν δεν τον "κατασκευάσεις" μόνος σου; Αν ένας τέτοιος άσχημος ομοφυλόφιλος έχει μια στοιχειώδη ελπίδα να βρει άνδρες να τον συντροφεύουν στη ζωή του, τότε αυτήν τη διατηρεί ζωντανή

μόνον όταν ο κόσμος είναι θεόφτωχος κι απελπισμένος. Μόνον σε συνθήκες που τα μέσα, οι εξουσίες και τα πλούτη του Διαβόλου έχουν πιθανότητα να αποδώσουν "καρπούς".

Κατάλαβε ο αναγνώστης τι λέμε; Το σύστημα της πατριαρχίας τούς "κατασκευάζει" μόνο του τους "άνδρες" που το εξυπηρετούν. Τους παίρνει νέους και ωραίους, όπως είναι όλοι οι άνδρες και τους παραμορφώνει. Τους βάζει σε δομές σκληρές και χρονοβόρες και τους ακρωτηριάζει στην κυριολεξία. Τους τρώει τον χρόνο και τους καταστρέφει το σύνολο της ανδρικής ψυχοσύνθεσης. Εδώ και αιώνες έχει άπειρες γνώσεις για να το κάνει και δεν έχει ανάγκη καμία νέα επιστημονική "βοήθεια".

Αντιλαμβανόμαστε ότι η "παράσταση" με τις γυναίκες έχει και συνέχεια. Όπως οι ιερείς βρίζουν και μειώνουν καθημερινά τις γυναίκες, γιατί αυτό εξυπηρετεί τα κοινά συμφέροντά τους, έτσι βρίζουν και τους ομοφυλόφιλους. Η άποψη δηλαδή των ιερατείων της αγαμίας για την ανδρική ομοφυλοφιλία είναι πέρα για πέρα υποκριτική. Αυτοί, που βρίζουν φανατικά τους ομοφυλόφιλους, είναι στο σύνολό τους ομοφυλόφιλοι. Σαν τον κακόμοιρο τον διευθυντή του FBI τον διαβόητο Χούβερ. Όλη την ημέρα κατηγορούσε τους ομοφυλόφιλους και το βράδυ περιφερόταν στα πάρτι με γυναικεία ρούχα.

Αυτοί ελέγχουν την πανανθρώπινη εξουσία και αυτοί καθορίζουν το "λειτουργικό" της ανθρώπινης κοινωνίας. Για τις ανάγκες αυτής της εξουσίας —και άρα και τις δικές τους— επιδιώκουν τον έλεγχο των δύο φύλων. Τη γυναίκα τη χρησιμοποίησαν ως μέσο, για να εξουσιάσουν τους άνδρες. Για να διαιωνίσουν την εξουσία τους πάνω στους άνδρες ήθελαν ένα "καρότο" και το "καρότο" ήταν η γυναίκα. Ο άνδρας δεν "τρέχει", αν δεν έχει ένα ορατό "έπαθλο". Το μέγα "έπαθλο", που είναι η γυναίκα. Το Ουρί του Παραδείσου.

Η εξουσία αυτό το γνώριζε και το εκμεταλλεύτηκε. Έτσι φτάνουμε στο σημείο όπου την "πατά" ο άνδρας. Ο άνδρας, μπαίνοντας στη λογική του συστήματος, αγνοεί τον έρωτα, όσες ευκαιρίες κι αν του δοθούν ...—ευκαιρίες, οι οποίες δεν δίνονται στη γυναίκα—. Γιατί; Γιατί περιμένει το καλύτερο "έπαθλο". Γιατί "πείθεται" ότι αυτό, το οποίο παίρνει με βάση το βασικό του ανθρώπινο κεφάλαιο, είναι παντελώς ασήμαντο σε σχέση μ' αυτό που δικαιούται. Σε σχέση με τα "κοπάδια" των Ουρί, που υπόσχονται οι Παράδεισοι του συστήματος για τους "χτισμένους".

Απλά πράγματα. Ένας κοντός Σαρκοζι ονειρεύεται την Κάρλα Μπρούνι από τότε που ήταν ένας απλός κοντός. Για να φτάσει η Κάρλα στο κρεβάτι του, έπρεπε πρώτα ο ίδιος να φτάσει να γίνει Πρόεδρος της Γαλλίας. Για όσο διάστημα αυτό που βλέπει ο άνδρας στον καθρέφτη του δεν ταιριάζει μ' αυτό που νομίζει για τον εαυτό του, όλες οι σχέσεις του θα είναι "εφήμερες". Θα "χτίζει" και θα περιμένει. Θα "χτίζει" μέχρι να βγει στην "αγορά" με πλήρες "κεφάλαιο", για να "ψωνίσει". Αυτή είναι η παγίδα στην οποία πέφτουν οι άνδρες. Περιμένουν κέρδη "επενδύσεων" και χάνουν το "τρένο" του έρωτα. Εκεί βρίσκεται η παγίδα,

που τους οδηγεί μαζικά στο "θάνατο". Όλοι περιμένουν και οι ελάχιστοι πετυχαίνουν. Οι κοντοί είναι εκατομμύρια και ο Σαρκοζι είναι η μία πετυχημένη εκδοχή "πανύψηλου" κοντού. Η εκδοχή, που θα παρασύρει τους υπόλοιπους, εφόσον λειτουργεί σαν πρότυπο και "απόδειξη" του συστήματος ότι ευνοεί τους δούλους του.

Αναφερόμαστε στην περίπτωση του Σαρκοζι όχι τυχαία. Αν κάποιος είναι παρατηρητικός, θα δει ορισμένα πράγματα πολύ περίεργα. Όσο πιο σκληρό και δύσκολο είναι ένα σύστημα, τόσο πιο πολύ οι ζωντανοί εκφραστές των προτύπων του "απομακρύνονται" από τα ιδανικά πρότυπα του βασικού ανθρώπινου κεφαλαίου, το οποίο είναι η φυσική ανθρώπινη υπόσταση. Τα πρότυπα της νεότητας, της ομορφιάς κλπ.. Τι σημαίνει πρακτικά αυτό; Όσο πιο περίπλοκο και σκληρό είναι ένα σύστημα, τόσο πιο ηλικιωμένοι και δύσμορφοι είναι αυτοί οι οποίοι το κυβερνούν. Αυτό δεν είναι τυχαίο. Όσο πιο πολύ "χτίζεις", τόσο πιο πολύ χρόνο χρειάζεσαι, για να μπεις στη "μισθοδοσία" των προτύπων. Ο άνθρωπος όμως είναι θνητός και γερνά. Είτε ξεκινήσει την πορεία του όμορφος είτε άσχημος, τη στιγμή που θα "ανταμειφθεί" σίγουρα δεν θα είναι νέος. Σε όλες τις περιπτώσεις δεν θα είναι ανταγωνιστικός στο επίπεδο του βασικού ανθρώπινου κεφαλαίου και άρα δεν θα επιθυμεί αυτό το "πεδίο" σύγκρουσης.

Εδώ αποκαλύπτεται μια συνωμοσία "παραμορφωμένων" ανδρών εις βάρος ανδρών, εφόσον η ανταμοιβή είναι κοινή για όλους και είναι η γυναίκα. Άρα, ποιοι είναι αυτοί, που θέλουν ν' αρχίσουν το "τρέξιμο"; Ποιοι είναι οι καλύτεροι σύμμαχοι του συστήματος; Ποιοι είναι οι μεγαλύτεροι υποστηρικτές των προνομίων των ανώμαλων γερόντων που κυβερνούν; Αυτοί, οι οποίοι έχουν λόγους ν' απομακρυνθούν από εκεί που δεν τους συμφέρει. Αυτοί, οι οποίοι έχουν λόγους ν' απομακρυνθούν από το βασικό ανθρώπινο κεφάλαιο. Αυτοί, οι οποίοι δεν είναι ανταγωνιστικοί στο θέμα της εξωτερικής εμφάνισης. Αυτοί, οι οποίοι έχουν κάποιες δυσμορφίες. Οι κοντοί, οι φαλακροί, οι κουτσοί κλπ.. Αυτοί, που με ένα πτυχίο θα βάλουν "πόντους" στο μπόι τους. Αυτοί, που με μια καλή θέση εξουσίας θα βάλουν "τρίχες" στα γυμνά κρανία τους. Αυτοί, που με μια λαμπρή καριέρα θα "θεραπεύσουν" την αναπηρία τους.

Άρα, τι έχουμε βρει μέχρι τώρα; Έχουμε βρει τους εξουσιαστές —και άρα τους "πετυχημένους" σαν πρότυπα— και τους "γενίτσαρους", που θέλουν να γίνουν όμοιοι μ' αυτούς. Όλους αυτούς, οι οποίοι με τεχνητούς τρόπους θέλουν να ξεπεράσουν φυσικές αδυναμίες. Όλους αυτούς, οι οποίοι θα εμφανιστούν ως "καλά" παιδιά των θρησκειών. Όλους αυτούς, οι οποίοι θα εμφανιστούν ως "καλά" παιδιά του συστήματος και πρότυπα για τους υπολοίπους. Γιατί τους αναζητούμε; Γιατί απλούστατα, όταν θέλεις να εντοπίσεις τον "προσανατολισμό" των προτύπων μιας κοινωνίας, θα πρέπει να γνωρίζεις ποιους εξυπηρετούν και γιατί τους εξυπηρετούν. Θα πρέπει να γνωρίζεις ποια είναι τα χαρακτηριστικά των λίγων που την εξουσιάζουν και ποια χαρακτηριστικά επιθυμούν να μεταφέρουν στη μάζα. Οι "άγιοι" ομοφυλόφιλοι δίνουν τις "εντολές" και τα "καλά" άσχημα

παιδιά υπακούουν. Αυτοί μεταφέρουν τις "εντολές" στην κοινωνία και παρασέρνουν τα δύο φύλα στον όλεθρο.

Έτσι χάνουν τα δύο φύλα το "ραντεβού" του έρωτα και η ανθρωπότητα το "ραντεβού" με την ειρήνη. Για διαφορετικούς λόγους και εξαιτίας διαφορετικών αναγκών κανένας δεν βρίσκεται εκεί όπου πρέπει την ώρα που πρέπει, για να συναντήσει την ευτυχία. Η γυναίκα, γιατί πείθεται από το σύστημα να πάρει ως σύντροφό της τον άνδρα που συμφέρει και όχι αυτόν που θέλει να κοιμηθεί μαζί του. Ο άντρας, γιατί πείθεται από το σύστημα να παρατήσει αυτήν που κοιμάται μαζί της, γιατί δεν συμφέρει. Με αυτόν τον τρόπο επιβεβαιώνεται απόλυτα η "κατάρρα" του Θεού. Καθημερινά ο άνθρωπος πραγματοποιεί το προπατορικό αμάρτημα και παίρνει αυτήν την κατάρρα πάνω του. Η γυναίκα υποτάσσεται απόλυτα στον άνδρα και ο άνδρας σέρνεται στη γη σαν το φίδι. Για όσο διάστημα συμβαίνουν αυτά, ο Διάβολος θα "κυριαρχεί" στη Γη. Όπως ακριβώς είχαμε προειδοποιηθεί ότι θα συμβεί.

Η ψευδοεπανάσταση της γυναίκας.

Μέσα σ' αυτό το επί αιώνες σταθερό σκηνικό μία φορά "επαναστάτησε" η γυναίκα. "Επαναστάτησε" τον τελευταίο αιώνα και άρα την εποχή που φαίνονταν πλέον τα κέρδη της ανθρωπίνης προόδου και άρα της θυσίας της. "Επαναστάτησε" υποτίθεται, για να ζητήσει το μερίδιό της από αυτήν την πρόοδο, στην οποία είχε συμβάλει μέσω της θυσίας της. Αυτό ήταν το μέγα λάθος της και δυστυχώς δεν ήταν δικό της. Η μεγαλύτερη "ήττα" της γυναίκας οφείλεται στην υποτιθέμενη μεγάλη και ίσως μοναδική της "νίκη". Στη "νίκη" της "χειραφέτησής" της. Γιατί ήταν "ήττα"; Γιατί ήταν νίκη με βάση την ανδρική σκέψη. Οι άνδρες έβαλαν τη γυναίκα να ανταγωνίζεται τους άνδρες, για να την παγιδεύσουν. Οι γυναίκες δεν είχαν ανάγκη τη χειραφέτηση. Οι γυναίκες είχαν ανάγκη την ελευθερία. Η ελευθερία τους έλλειπε. Η ελευθερία να κάνουν τις επιλογές τους ελεύθερα και να μην μπορεί ο κάθε κάφρος —όποιος κι αν είναι αυτός— να τις "νοθεύει". Η ελευθερία να κάνουν τις επιλογές της αρεσκείας τους και όχι η ελευθερία να γίνουν πυροσβέστες, πιλότοι ή οδηγοί τραμ. Η ελευθερία να ζήσουν όπως θέλουν και όχι να "χτίσουν" ό,τι θέλουν.

Η γυναίκα ήταν "ενήλικη" και δεν χρειαζόταν τη χειραφέτηση. Τη χειραφέτηση την αναζητά αυτός, ο οποίος αναζητά τον ρόλο που δικαιούται και τον στερείται. Η γυναίκα είχε ρόλο και δεν αναζητούσε ρόλο. Ήταν η μητέρα του εαυτού της και όλων των ανδρών. Ήταν ο έρωτας όλων των ανδρών. Με αυτά μπορούσε να ζήσει ...δεν είχε ανάγκη τίποτε άλλο. Εκεί την "πάτησε". Αν μέχρι τη χειραφέτησή της ήταν "δούλα" του συστήματος και της οικογένειάς της, στην εποχή της χειραφέτησής της έγινε "δούλα" του σφάλματός της. Έγινε "δούλα" των δικών της "αναγκών", τις οποίες δεν έλεγχε πλέον. Η "ενήλικη" από τα δώδεκά της χρόνια γυναίκα μπήκε στον ανδρικό κόσμο και έγινε "ανήλικη" ετών τριάντα. Μορφώνεται στα καλύτερα πανεπιστήμια και έχει μικρότερη ωριμότητα από ένα αγράμματο

κοριτσάκι των δεκατριών ετών. Αναζητεί την αλήθεια μέσα στις βιβλιοθήκες των ανδρών και αγνοεί την αλήθεια που κουβαλάει μέσα της. Απέκτησε απορίες, τις οποίες δεν είχε από την εποχή της Δημιουργίας.

Τα σφάλματα όμως πληρώνονται και οι γυναίκες δεν θα μπορούσαν να αποφύγουν αυτήν την πληρωμή. Γιατί; Γιατί ο χρόνος γι' αυτές είναι το απόλυτα εχθρικό μέγεθος. Όταν αρχίζουν τα "καμπανάκια" και χτυπάνε, σκορπίζεται ο τρόμος. Η δυστυχία βρίσκεται προ των πυλών πιο φουριόζα και από τον Αννίβα. "Χτίζουν" καριέρες με τον κόπο που το κάνουν οι άνδρες και έρχονται αντιμέτωπες με τον μεγάλο τους εχθρό απροετοίμαστες. Ό,τι και να κάνουν, θα "κλάψουν". Γιατί; Γιατί, αν επιλέξουν ν' ακολουθήσουν τη φύση τους, θα πρέπει να "γκρεμίσουν" αυτό το οποίο "έχτισαν". Θα πρέπει να παρατήσουν τις με αίμα φτιαγμένες καριέρες τους, για να γίνουν μάνες. Θα πρέπει να εγκαταλείψουν έναν αγώνα ζωής, για να κάνουν αυτό το οποίο για τις ίδιες είναι η ζωή. Αν το κάνουν, θα είναι δυστυχείς. Αν δεν το κάνουν, θα είναι επίσης δυστυχείς, γιατί καμία καριέρα και κανένα βραβείο δεν μπορεί να καλύψει μια κενή ζωή. Μια άτεκνη γριά με τοίχους γεμάτους από βραβεία και διακρίσεις είναι μια δυστυχισμένη γυναίκα. Μια αποτυχημένη γυναίκα. Τόσο αποτυχημένη γυναίκα, που απορεί μ' αυτήν ακόμα και ένα δεκατριάχρονο κοριτσάκι.

Αντιλαμβανόμαστε ότι η απόλυτη ήττα της γυναίκας οφείλεται στην παγίδευσή της από τον άνδρα. Η απόλυτη ήττα της ήταν που άρχισε να σκέπτεται όμοια με τον άνδρα. Δεν χρειαζόταν πλέον ο άνδρας να είναι βίαιος ή εξουσιαστικός, προκειμένου να πάρει από αυτήν ό,τι επιθυμούσε. Η γυναίκα πλέον ήταν μάντζερ του εαυτού της και σκεφτόταν με τον ανδρικό τρόπο. Με τον τρόπο της αντικειμενικότητας και όχι του συναισθήματος. Δεν χρειαζόταν ένας τυραννικός πατέρας να την αναγκάσει να κάνει επιλογές πέρα από τον έρωτα. Τις έκανε μόνη της, γιατί είχε πλέον "μορφωθεί". Έκανε καριέρα και θα έκανε ό,τι ήταν δυνατόν να την υποβοηθήσει. Θα έκανε ό,τι ήταν δυνατόν να μεγιστοποιήσει αυτά τα κέρδη. Ένας γάμος με έναν εξίσου "πετυχημένο" άνδρα θα ήταν η απόλυτη "επιτυχία".

Οι άνδρες ήταν ευτυχείς. "Νίκησαν". Πέτυχαν αυτό το οποίο ήθελαν. Έβαλαν τη γυναίκα στα δικά τους "χωράφια". Μπορούσαν πλέον ν' αγωνίζονται, χωρίς να έχουν αμφιβολίες ότι θα "ανταμειφθούν" ...όσα χρόνια κι αν περνούσαν. Δεν χρειαζόταν πλέον να τις πιέζουν με τη βία ν' "ανταποκριθούν". Το έκαναν πλέον οι γυναίκες μόνες τους. Οι "πρωτοπόρες" γυναίκες. Αυτές, οι οποίες είχαν τόσο πολύ "μεθύσει" με τον νέο τους ρόλο, που στο τέλος έφτασαν όχι μόνον να μιμούνται τους άνδρες, αλλά να γίνουν τέλειοι άνδρες. Τόσο τέλειοι, που στο τέλος άλλαξαν και "στρατόπεδο". Χειραφετημένες, μορφωμένες καριερίστριες είναι οι περισσότερες λεσβίες. Τα νέα "μουλάρια" του άλλου "στρατοπέδου". Κανένας άνδρας και ποτέ δεν έκανε μεγαλύτερο κακό στις γυναίκες από τις λεσβίες και τις φεμινίστριες. Από αυτές, που, για να καλύψουν τις δικές τους "ιδιόμορφες" ανάγκες, εφεύραν νέο "ρόλο" για τις γυναίκες. Αυτές, που έβαλαν την απόλυτα ανδρική αντίληψη των πραγμάτων μέσα στο γυναικείο φύλο.

Όμως, τα φύλα δεν είναι αντίπαλοι μεταξύ τους, ώστε η καταστροφή του ενός να είναι η επιτυχία του άλλου. Τα φύλα λειτουργούν συμπληρωματικά μεταξύ τους. Η απόλυτη "ήττα" του ενός δεν σημαίνει τη "νίκη" του άλλου, αλλά την καταστροφή του. Απλά πράγματα. Δεν πριονίζεις το κλαδί πάνω στο οποίο κάθεται. Δεν το νικάς, επειδή μπορείς να το κόψεις. Αυτό ακριβώς συμβαίνει με τα δύο φύλα. Οι άνδρες έκοψαν το κλαδί στο οποίο κάθονταν. Η μεγάλη "νίκη" τους ήταν η τέλεια καταστροφή τους. Γιατί; Γιατί αυτοί "έτρεχαν" και δεν "έφταναν", τότε που η γυναίκα με το απλό ανθρωπινό της κεφάλαιο ήταν σκληρή κριτής απέναντί τους. Όταν η γυναίκα με απλοϊκή σκέψη και άπειρο συναίσθημα τους αγαπούσε και τους επέλεγε πολλές φορές πέρα από κάθε λογική και βέβαια πέρα από τα συμφέροντά της. Μετατρέποντάς την σε ένα πανίσχυρο και συμφεροντολογικό ανδροπρεπές "τέρας", τίναξαν τα πάντα στον "αέρα". Ο "πήχης" ανέβηκε τόσο πολύ, που δεν μπορεί πλέον ο μέσος άνδρας να τον πιάσει με κανέναν τρόπο.

Όμως, για όσο διάστημα ο άνδρας δεν μπορεί να περάσει τον "πήχη", δεν μπορεί να ενηλικιωθεί. Θα τελειώσει το Λύκειο και δεν του φτάνει πλέον για να κάνει οικογένεια, γιατί και η γυναίκα τον "ακολουθεί" κι αναζητεί απόφοιτο Πανεπιστημίου τουλάχιστον. Θα τελειώσει το Πανεπιστήμιο, αλλά επίσης δεν θα του φτάνει, γιατί και πάλι η γυναίκα θα τον "ακολουθεί". Θα πάει στα μεταπτυχιακά, θα πάει στις ειδικές εκπαιδεύσεις. Θα γίνει μεσόκοπος και ακόμα θα "μαζεύει" προσόντα, γιατί από "κάτω" σπρώχνουν οι γυναίκες. Οι γυναίκες, οι οποίες δεν κοιτάζουν ποτέ πιο "κάτω" απ' όπου βρίσκονται οι ίδιες.

Αυτό είναι ένα φυσικό χαρακτηριστικό των γυναικών. Το έχουν από τη φύση τους και αποτελεί ασφαλιστική δικλείδα της Δημιουργίας. Δεν κοιτάνε πιο "κάτω" από εκεί που βρίσκονται οι ίδιες. Γιατί; Γιατί, ανεξάρτητα από το "επίπεδο" στο οποίο βρίσκονται, αυτό το θεωρούν βάση της "επιβίωσης". Δεν αποδέχεται ο "οργανισμός" τους να προσφέρουν στα παιδιά τους λιγότερα απ' όσα απόλαυσαν οι ίδιες ως παιδιά. Στη χειρότερη περίπτωση θα τους προσφέρουν τα ίδια. Ως εκ τούτου κοιτάνε πάντα προς τα "πάνω" και άρα για βελτίωση αυτού που θεωρούν σαν βασικό επίπεδο. Κοιτάνε για βελτίωση αυτού, που απόλαυσαν οι ίδιες ως παιδιά.

Αυτό το φαινόμενο δεν οφείλεται σε κάποιου είδους απληστία των γυναικών. Αυτό είναι ένα δεδομένο που χαρακτηρίζει τη γυναίκα και εξασφαλίζει πάντα την επιβίωση του ανθρωπίνου είδους. Ένα δεδομένο, το οποίο "σπρώχνει" την ανθρωπότητα προς την πρόοδο. Ένα δεδομένο, το οποίο αναγκάζει την κάθε επόμενη γενεά να προσπαθεί να γίνει καλύτερη από την προηγούμενη. Ένα δεδομένο, το οποίο επαναλαμβάνεται ατόφιο σε κάθε νέα γενεά γυναικών που γεννιέται.

Αυτό δεν είναι απειλητικό για την ομαλή λειτουργία της κοινωνίας. Δεν είναι απειλητικό όμως μόνον όταν οι άπειρες γυναίκες, που γεννιούνται, βρίσκονται στο βασικό επίπεδο του ανθρωπίνου κεφαλαίου. Στο επίπεδο που τις ενδιαφέρει να ευτυχίσουν μέσω του έρωτα και

να φτιάξουν οικογένεια. Τότε που είναι μόνον γυναίκες και όχι γυναίκες-θηρία, που αρνούνται την ευτυχία για μια καριέρα και αγωνίζονται να φτιάξουν μια οικογένεια-επιχείρηση. Τότε κοιτάνε προς τα "πάνω", αλλά έχουν απέναντί τους το σύνολο του ανδρικού πληθυσμού, προκειμένου να επιλέξουν τον σύντροφό τους. Αυτό κάνουν από την πρώτη στιγμή που υπάρχουν. Ένα δεκατριάχρονο κοριτσάκι δεν κοιτά ποτέ ένα μικρότερο αγόρι από αυτήν. Ούτε καν έναν συνομήλικο. Της το απαγορεύει η φύση και το DNA της ανθρωπότητας. Κοιτά έναν μεγαλύτερο και άρα ισχυρότερο. Έναν άνδρα, που θα την πλημμυρίσει από έρωτα και θα τη γεμίσει με το συναίσθημα της ασφάλειας.

Όταν λοιπόν οι άνδρες έβαζαν τις γυναίκες στη διαδικασία της μαζικής υψηλής εκπαίδευσης, στην πραγματικότητα ενεργοποιούσαν μια "βόμβα", την οποία δεν γνώριζαν πόσο καταστροφική μπορεί να γίνει. Τους ενθουσίασαν τα πρώτα θετικά αποτελέσματα και δεν καταλάβαιναν τι ακολουθεί. Δεν καταλάβαιναν ότι, "τραβώντας" τις γυναίκες προς το μέρος τους, "έσπρωχναν" τα δικά τους όρια, οδηγώντας τους εαυτούς τους προς την καταστροφή. Μετέτρεψαν τις γυναίκες σε "μάνατζερ" των εαυτών τους, αλλά οι ίδιοι έπρεπε πλέον να γίνουν "προϊόντα" υψηλής ποιότητας, προκειμένου να επιλεγούν από αυτές. "Προϊόντα" σπάνια και δυσεύρετα, ώστε να είναι επιθυμητά. "Προϊόντα", που με μαθηματική βεβαιότητα δεν μπορούν να γίνουν όλοι οι άνδρες και άρα μιλάμε για κίνδυνο μαζικών "αποκλεισμών" από την "αγορά". Όταν μετατρέπεις την κοινωνία σε αγορά, πρέπει να είσαι σίγουρος ότι είσαι "Μερσεντές", γιατί διαφορετικά θα την πατήσεις ...και εκεί την πάτησαν οι άνδρες. Όλοι μαζί δημιούργησαν τις συνθήκες αγοράς, αλλά δεν ήταν όλοι "Μερσεντές".

Όταν αυτό το απλό φυσικό χαρακτηριστικό της γυναίκας —να μην κοιτά προς τα "κάτω"— μπαίνει στα "προσόντα", η κατάσταση γίνεται εφιαλτική για τους άνδρες. Τώρα οι γυναίκες, ακολουθώντας με αυτοκτονικό πάθος τους άνδρες, έχουν ανεβεί στον τελευταίο "όροφο" της ανθρώπινης "πολυκατοικίας" και εκείνοι που βρίσκονται στην "ταράτσα" είναι ελάχιστοι. Όλες "ερωτευμένες" με τους ελάχιστους, οι οποίοι δεν φτάνουν πλέον πληθυσμιακά να καλύψουν τις ανάγκες τους. Οι "ίσοι" άνδρες της μάζας απλά είναι "κατώτεροι" και άρα δεν "υπάρχουν". Τα αποτελέσματα; Αυτά που βλέπουμε καθημερινά. Η απόλυτη δυστυχία, μιζέρια και θλίψη. Εκεί που επί αιώνες οι γυναίκες με τη βία καθλώνονταν στα δωμάτια τους, για να μην ερωτευτούν τον "λάθος" με αντικειμενικά κριτήρια άνδρα, σήμερα κάνουν το ίδιο από μόνες τους.

Περιφέρονται όλη την ημέρα στους δρόμους και όλη τη νύχτα στα μπαρ με τα ίδια αποτελέσματα. Όπως βγαίνουν από τα σπίτια τους, έτσι γυρνάνε. Μόνες βγαίνουν και μόνες μπαίνουν. Δεν συνάπτουν σχέσεις με τους άνδρες και συνθέτουν "συμμορίες" κυνηγών, που αναζητούν τον μεγάλο "στόχο". Κυνηγών πολύ πιο ανηλεών από τους άνδρες. Ανηλεών, όχι όταν "πυροβολάνε", αλλά όταν απορρίπτουν "θήραμα". Αυτό είναι ό,τι χειρότερο μπορεί να συμβεί για τον ανδρικό κόσμο. Αυτοί οι "κυνηγοί" δεν "βλέπουν" άνδρες μπροστά τους, γιατί περιφέρονται πλέον σε έναν κόσμο "κενό". Σε έναν κόσμο όπου τα επιθυμητά

"θηράματα" είναι ελάχιστα. Σε έναν κόσμο ενιαίο και παγκοσμιοποιημένο έχουν μπερδευτεί. Σε έναν κόσμο, που, λόγω της τεχνολογίας, έχει γίνει μικρός ίσα με ένα χωριό, ψάχνουν τον καλύτερο του "χωριού". Ψάχνουν για "πρότυπα", τα οποία απλά δεν υπάρχουν. Ψάχνουν για έναν άνδρα με την ομορφιά του Άδωνα, τις καταθέσεις του Μίδα, τη γενναιότητα του Αχιλλέα, την εξυπνάδα του Οδυσσέα και λίγο από το χιούμορ του Αριστοφάνη.

Σήμερα μπορούμε να πούμε ότι φτάσαμε στον απόλυτο "πάτο". Η γυναίκα τείνει στην απόλυτη εκπόρνευση και ο άνδρας στην αιώνια ανωριμότητα. Η ανέραστη και "χειραφετημένη" σύγχρονη γυναίκα τις λίγες φορές πλέον που κάνει σεξ, το κάνει με μοναδικό κριτήριο την κάλυψη μιας φυσικής ανάγκης, εφόσον "περιμένει" τον ιδανικό άνδρα. Γερνάει, περιμένοντας ν' αποδώσει καρπούς η "επένδυση" του Πανεπιστημίου και της καριέρας. Από την άλλη πλευρά ο νεαρός άνδρας ούτε το σεξ της ανάγκης μπορεί να έχει, γιατί πλέον δεν είναι "ιδανικός" για καμία. Ούτε καν για τη μεθυσμένη, που, μόλις ξεμεθύσει, θα τον απορρίψει. "Τρέχει" σε έναν αγώνα που δεν έχει τέλος και στο τέλος τον "σκοτώνει".

Γεμάτη είναι πλέον η κοινωνία από δυστυχισμένους ανθρώπους. Ανθρώπους και των δύο φύλων. Γυναίκοπαρέες καθημερινά κατακλύζουν τους δρόμους και τα μπαρ. Πίνουν και βρίζουν σαν μεθυσμένοι Βρετανοί τουρίστες, "περιμένοντας" τον ιδανικό άνδρα. Σε ηλικίες που οι πρόγονές τους είχαν ζήσει πλήρεις ζωές, αυτές αναζητούν ακόμα το καλύτερο ντεκαπάζ, για να βελτιώσουν την ανταγωνιστικότητά τους σε έναν "αγώνα", ο οποίος κινδυνεύει ν' "αναβληθεί" ελλείψει συμμετοχών. Την ίδια ώρα οι άνδρες, φοβισμένοι "ανήλικοι" των τριάντα και πλέον ετών, παραμένουν στα πατρικά τους, ζώντας virtual ζωές μέσα από το ίντερνετ. Σε ηλικίες που κάποτε οι πρόγονοί τους γίνονταν παππούδες, αυτοί παίζουν counter strike. Σε ηλικίες που οι γονείς τους αντιμετώπιζαν πραγματικά προβλήματα πραγματικών ανθρώπων, αυτοί παίζουν Ikarium και ως κατά φαντασίαν αυτοκράτορες στέλνουν στις αποικίες τους πέτρες, χρυσάφι και κρασί.

Γι' αυτόν τον λόγο μιλάμε για απόλυτο "πάτο". Έχουν πλέον ενεργοποιηθεί τα απόλυτα ένστικτα της κοινωνίας και ζούμε τον απόλυτο εφιάλτη. Τα πάντα έχουν πάρει ακραίες μορφές. Το "θηρίο", που λέγεται γυναίκα, στον "αγώνα" της σύγχρονης μορφής της "επιβίωσης" έχει βγει με όλα του τα "όπλα". Την ώρα που οι "πετυχημένες" και "χειραφετημένες" γριές ψάχνουν πλαστικούς γιατρούς και στυλίστες, για να "βελτιώσουν" το βασικό τους κεφάλαιο, έχουν βγει στην "πιάτσα" αυτές, οι οποίες δεν χρειάζονται επιστημονικές ή άλλες "βοήθειες". Την ώρα που οι "χτισμένες" τεντώνουν δέρματα και φτιάχνουν μύτες, προσπαθώντας να βελτιώσουν το βασικό τους κεφάλαιο, οι νεαρές "άχτιστες" σαρώνουν τα πάντα.

Βλέπουμε νεαρές —σχεδόν ανήλικες— γυναίκες να "σαρώνουν" τα πάντα, στηριζόμενες αποκλειστικά στο μεγάλο κεφάλαιο της γυναίκας, που είναι η φυσική της υπόσταση. Αυτές πλέον με το γυναικείο κεφάλαιό τους στην υπέρτατη μορφή διεκδικούν και παίρνουν τα πάντα, "δικαιώνοντας" και ανταμείβοντας τους "επιτυχημένους" γέροντες. Γυναίκες με δική τους πρωτοβουλία κάνουν αυτό το οποίο επί αιώνες τους επέβαλαν με τη βία και επαναστατούσαν. Αυτό, το οποίο μερικές δεκαετίες πριν θα φαινόταν ανήθικο, σήμερα φαίνεται λογικό. Γέροντες πραγματικοί αποτελούν "φιλέτα" για ανήλικες. Ο γηραιός Μπερλουσκόνι κατηγορείται για σχέσεις με ανήλικη και η κοινωνία το "αντέχει". Τον ζηλεύουν οι "συναγωνιστές" του και την ανήλικη τη ζηλεύουν οι ανήλικες, οι οποίες λαχταράνε μεγαλεία, χρήμα και ναρκωτικά ...για να "μειώνουν" το κόστος των επιλογών τους.

Αυτή είναι η απόλυτη κόλαση και είναι "σφραγισμένη". Όταν μια δεκαοκτάχρονη κούκλα "ερωτεύεται" έναν υπερήλικα Golden Boy του συστήματος, όλοι οι "ενδιάμεσοι" συνθλίβονται. "Σφραγίζεται" μια κοινωνία και "ζουν" μόνον τα άκρα της. Τα απόλυτα άκρα της. Τα άκρα, τα οποία εκφράζουν το απόλυτο ανθρώπινο κεφάλαιο. Η γυναίκα με το απόλυτο φυσικό γυναικείο κεφάλαιο και ο άνδρας με το απόλυτα τεχνητό ανδρικό κεφάλαιο. Όλοι οι υπόλοιποι αποτελούν το "φόντο" της γιγαντομαχίας. "Μουλάρια", που δεν τα θέλει κανένας. Απόλυτες συνθήκες αγοράς. Ανάλογα με το τι "διαθέτει" κάποιος, παίρνει ό,τι "θέλει". Όποιος διαθέτει τα "πάντα", διαλέγει και παίρνει ό,τι θέλει. Όταν λέμε "όποιος", εννοούμε όποιος ...και όταν λέμε "ό,τι", εννοούμε ό,τι. Γιατί; Γιατί στο "όποιος" σήμερα προστέθηκαν και οι γυναίκες της επιτυχίας. Τα Golden Boys δεν είναι μόνον αρσενικά. Είναι και θηλυκά. Αυτά τα θηλυκά, σκεπτόμενα με τον ανδρικό τρόπο, αναζητούν "τεκνά". Αναζητούν τον άνδρα με το φυσικό του κεφάλαιο στον υπέρτατο βαθμό και τον αναζητούν με τον ίδιο τρόπο και χρησιμοποιώντας τα ίδια μέσα που αναζητούν τις νεαρές γυναίκες οι άνδρες συνάδελφοί τους.

Μιλάμε για την απόλυτη δυστυχία, η οποία είναι αποτέλεσμα της απόλυτης βλακειάς. Στο απόλυτο επίπεδο της "επιτυχίας" οι "πετυχημένοι" αναζητούν αυτό το οποίο είχαν αρνηθεί, όταν δεν χρειαζόταν καμία "επιτυχία" για να το πάρουν. Αυτό ισχύει τόσο για τους άνδρες όσο και για τις γυναίκες. Όταν οι άνδρες ήταν νέοι, αρνούσαν τις νέες, που τους προσφέρονταν δωρεάν και "κοιμούνταν" με τις γριές, για να τους βοηθήσουν στις καριέρες τους. Τώρα που ολοκλήρωσαν τις καριέρες τους, θέλουν τις νέες με τον ακριβό τρόπο και άρα "αγοράζοντάς" τες. Το ίδιο συμβαίνει και με τις "πετυχημένες" γυναίκες. Όταν ήταν νέες "επενδύτριες", δεν ήθελαν τους νέους και "κοιμούνταν" με τους "πετυχημένους" γέρους. Οι νέοι ήταν "ξεβράκωτοι" και δεν τους ήθελαν. Τώρα έγιναν "τεκνατζούδες" και ονειρεύονται ξεβράκωτους νέους. Το απόλυτο τέλμα. Οι νέοι ζηλεύουν τους επιτυχημένους γέρους και οι επιτυχημένοι γέροι τους νέους. Ο καθένας από αυτούς θα πουλούσε την "ψυχή" του στον Διάβολο, προκειμένου ν' αποκτήσει αυτό που ζηλεύει.

Οι ομοφυλόφιλοι.

Το σύνολο αυτής της αθλιότητας δεν μπορεί να είναι τυχαίο. Δεν κατέληξε σ' αυτό το σημείο η ανθρωπότητα εξαιτίας τυχαίων συγκυριών. Είναι βέβαιο δηλαδή ότι έγινε με οργανωμένο τρόπο και με τις ευλογίες της εξουσίας.

Γιατί το λέμε αυτό; Γιατί κατά πρώτον η εξουσία είναι πανίσχυρη και δεν μπορεί να συμβεί τίποτε μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία χωρίς την άδειά της και κατά δεύτερον, αυτό, το οποίο συμβαίνει σήμερα, έπρεπε να ενεργοποιήσει τα ένστικτά της κοινωνίας και άρα να ξυπνήσει το "θηρίο". Να ξυπνήσει τη γυναίκα. Γιατί; Γιατί τα δικά τα παιδιά πληρώνουν αυτήν την αθλιότητα. Γιατί τα δικά της τα παιδιά καθλώνονται στα "αζήτητα". Τα δικά της τα παιδιά δεν "ενηλικιώνονται" και άρα την αναγκάζουν να αγωνίζεται γι' αυτά μέχρι το τέλος της ζωής της. Δεν μπορεί να ησυχάσει μια μητέρα με έναν σαραντάχρονο "ανήλικο" γιο μέσα στο σπίτι της να παίζει όλη την ημέρα με το ίντερνετ. Δεν μπορεί να ησυχάσει μια μητέρα με μια σαραντάχρονη κόρη καριερίστρια, που δεν έχει αποκτήσει ακόμα παιδί. Είναι βέβαιο δηλαδή ότι οι "συναγερμοί" του "θηρίου" χτυπάνε στα "κόκκινα".

Από ένστικτο οι γυναίκες επιχειρούν να αμυνθούν, αλλά τις προδίδει η άγνοια. Δεν γνωρίζουν ποιος ακριβώς είναι ο εχθρός, για να στραφούν εναντίον του. Οι αντιδράσεις τους είναι σποραδικές και ανοργάνωτες και έτσι "διαχέονται" χωρίς αποτελέσματα. Πώς καταλαβαίνουμε ότι οι γυναίκες αντιδρούν, έστω και ανεπιτυχώς; Οι γυναίκες είναι αυτές, οι οποίες αντιπαθούν τις "πετυχημένες" γυναίκες. Κατ' αρχήν δεν θεωρούν τις επιτυχίες τους δικαίωση του φύλου τους, γιατί δεν αναζητούν τέτοια δικαίωση. Αυτό το δείχνουν σε όλες τους τις δραστηριότητες.

Δεν υπάρχουν για τις γυναίκες μέσα στους χώρους εργασίας πιο απεχθή πρόσωπα από τις γυναίκες καριερίστριες. Γνωρίζοντας τις αθλιότητες και τις μικρότητες που απαιτούν οι "μεγάλες" καριέρες, έχουν μια συγκεκριμένη άποψη επί του θέματος. Ακόμα κι αυτά που ανέχονται στους άνδρες, δεν τα συγχωρούν στις γυναίκες. Ακόμα κι αυτά, που, όταν τα κάνουν οι άντρες στους χώρους εργασίας, αντιμετωπίζονται ως "χαριτωμένα", όταν τα κάνουν οι γυναίκες, αντιμετωπίζονται ως προστυχιές. Ακόμα κι όταν οι γυναίκες απλά κάνουν τα ίδια μ' αυτά που κάνουν οι άνδρες για τις καριέρες τους, δεν κρίνονται με τον ίδιο "ελαστικό" τρόπο. Στην καλύτερη περίπτωση είναι για τις υπόλοιπες γυναίκες "τσόκαρα" και στη χειρότερη κοινές πόρνες. Γιατί; Γιατί πάντα το προσωπικό συμφέρον προηγείται του συλλογικού. Γιατί οι "πετυχημένες" τραβάνε τα βλέμματα όλων των ανδρών και άρα τα στερούν από τις ίδιες. Τους μικραίνουν την απόδοση του κεφαλαίου τους.

Ακόμα και στο γενικό επίπεδο της κοινωνίας κάτι ανάλογο ισχύει. Με δεδομένο το γεγονός ότι οι γυναίκες απολαμβάνουν πλέον την ίδια ποιότητα εκπαίδευσης με τους άνδρες και έχουν εύκολη πρόσβαση στην εξουσία της πατριαρχίας, δεν είδαμε να συμβαίνουν

σημαντικά πράγματα. Εξαιτίας αυτών των "πετυχημένων" γυναικών, όχι μόνον δεν απειλείται η πατριαρχία με εκτροπή προς το μητριαρχικό μοντέλο, αλλά ούτε καν το φαινόμενο της γυναικοκρατίας δεν έχει εμφανιστεί. Γίνονται εκλογές μέσα στις δημοκρατικές μας κοινωνίες και οι επί αιώνες "βασανισμένες" από την πατριαρχία γυναίκες αρνούνται επίμονα και επιδεικτικά να ψηφίσουν γυναίκες.

Οι γυναίκες της εξουσίας, οι οποίες υποτίθεται εκπροσωπούν το μεγαλύτερο μέρος του ανθρώπινου πληθυσμού, καταλαμβάνουν τις θέσεις εξουσίας με τη μέθοδο των ποσοστώσεων. Δεν τις στηρίζουν οι γυναίκες με τίποτε και για κανέναν λόγο. Μιλάμε για απέχθεια, που αγγίζει το μίσος και θα εξηγήσουμε παρακάτω γιατί συμβαίνει αυτό. Αυτό, το οποίο εδώ έχει σημασία να γνωρίζει ο αναγνώστης, είναι ότι οι γυναίκες δεν αντιδράνε αποτελεσματικά εναντίον αυτών των "μεταλλαγμένων" γυναικών, γιατί απλούστατα δεν γνωρίζουν τι ακριβώς συμβαίνει.

Οι γυναίκες δεν κατάλαβαν ότι τις πρόδωσαν οι "συνέταιροί" τους. Τις πρόδωσαν τα "μουλάρια", που διαχειρίζονται την παγκόσμια εξουσία. Οι ομοφυλόφιλοι του συστήματος, εξαιτίας των συμφερόντων τους, άλλαξαν την τακτική τους στο θέμα ελέγχου της κοινωνίας. Τι έκαναν; Εξαιτίας των αναγκών της Νέας Τάξης, άλλαξαν τον σχεδιασμό της παγκόσμιας κοινωνίας. Μετατρέποντας την παγκόσμια κοινωνία σε ένα ομοιογενές παγκόσμιο "χωριό", προσπάθησαν να την ελέγξουν, χωρίς να έχουν τις "πολυτέλειες" των προηγούμενων σχεδιασμών. Ελλείπει εθνικών και άλλων συλλογικών ανταγωνισμών, έπαψαν να έχουν ανάγκη τα μέχρι τώρα πετυχημένα πρότυπα.

Τα πρότυπα των πετυχημένων ανδρών, που εξυπηρετούσαν το σύστημα, ακόμα κι όταν δεν ήταν απολύτως υγιή, τουλάχιστον δεν ήταν ανώμαλα. Τα ανδρικά πρότυπα του μόχθου και του κόπου. Τα πρότυπα όχι μόνον των "ηρώων", που θυσιάζονται για την πατρίδα, αλλά και όλα τα ομοειδή πρότυπα. Τα πρότυπα των επιστημόνων, που δίνουν δόξα στην πατρίδα. Τα πρότυπα των καλλιτεχνών, που δίνουν "λάμψη" στην πατρίδα. Τα πρότυπα των εργαζομένων, που δίνουν ισχύ σ' αυτήν την πατρίδα. Τα πρότυπα των φιλόπονων μαθητών, που δίνουν "ελπίδα" σ' αυτήν την πατρίδα. Τα πρότυπα, τα οποία μπορεί να ήταν λίγο κοντά, άσχημα, φαλακρά ή κουτσά, αλλά παρ' όλ' αυτά δεν έπαυσαν να είναι "ευθυγραμμισμένα" με την κοινή ανθρώπινη φύση. Αυτά όλα τα πρότυπα ήταν χρήσιμα και αποδοτικά για το σύστημα μόνον στην παγκόσμια κοινωνία των διαφοροποιημένων εθνών.

Στην περίοδο της ενιαίας Νέας Τάξης αυτά τα έθνη —και άρα τα πρότυπά τους— ήταν ανεπιθύμητα. Σ' αυτήν την περίοδο έπρεπε να ελεγχθεί η παγκόσμια κοινωνία σαν να είναι μια ομοιογενής κοινωνία και άρα έπρεπε να ελεγχθούν τα δύο φύλα στις απλές καθημερινές τους συμπεριφορές. Γι' αυτόν τον λόγο αμόλησαν στην κοινωνία τα "μουλάρια". Τους έδωσαν όλα τα στρατηγικά πόστα στα παγκόσμια ΜΜΕ, προκειμένου να διαμορφώσουν τα νέα παγκόσμια κοινωνικά πρότυπα με τρόπο που να εξυπηρετούν τα επίσης παγκόσμια

οικονομικά συμφέροντά τους. Γιατί επέλεξαν τους ομοφυλόφιλους και όχι κάποιους άλλους πιο εκπαιδευμένους ανθρώπους της αγοράς; Γιατί τους βολεύουν τα χαρακτηριστικά των ομοφυλόφιλων. Τους βολεύουν για τους ίδιους λόγους που βόλευε το σύστημα, όταν επέλεγε τους αξιωματούχους του.

Είναι σκληροί και αποφασισμένοι να αγωνιστούν μέχρι θανάτου, για να διατηρήσουν το "δικαίωμα" τους να υπάρχουν και άρα υπέρ του συστήματος, το οποίο τους υπόσχεται "επιβίωση". Μόνον εντός του συστήματος και εξαιτίας του μπορούν να "επιβιώσουν". Η επιβίωσή τους έχει σχέση με τα χρήματα και τα αξιώματα που έχουν ανάγκη, για να εξασφαλίσουν αυτό, το οποίο για τους φυσιολογικούς δεν απαιτεί τίποτε και είναι ο σύντροφος. Χωρίς άπειρα χρήματα και χωρίς μεγάλα αξιώματα δεν μπορούν να κάνουν τίποτε. Είναι απόλυτα "νεκροί", εφόσον δεν ενδιαφέρουν κανέναν. Γι' αυτόν τον λόγο έχουν ανάγκη το σύστημα και είναι έτοιμοι να θυσιαστούν για τα συμφέροντά του.

Αυτή η απόλυτη σύμπλευση συμφερόντων ήταν το αίτιο που το σύστημα τούς παραχώρησε τον απόλυτο έλεγχο της κατάστασης. Συμβαίνει αυτό, το οποίο είπαμε σε άλλο σημείο. Εκεί που είπαμε ότι, αν οι γυναίκες σκέφτονταν σαν άντρες, θα πηγαίναμε στην απόλυτη καταστροφή. Θα γίνονταν όλες πόρνες, για να βολεύονται και να πλουτίζουν, χωρίς να εργάζονται. Οι ομοφυλόφιλοι σ' αυτό το σημείο ήταν χρήσιμοι για το σύστημα. Μπορούσαν να μεταφέρουν τα δικά τους χαρακτηριστικά στον γυναικείο πληθυσμό και άρα εμμέσως να ελέγχουν και τον αντρικό. Θα έδιναν "ανδρική" σκέψη στον γυναικείο πληθυσμό. Θα έσπρωχναν το "θηρίο" σε μια κατάσταση, που με την ισχύ του θα τους επέτρεπε να ελέγχουν και τους άνδρες. Θα έσπρωχναν το "θηρίο" σε έναν "εμφύλιο", ο οποίος θα το εξουδετέρωνε πλήρως.

Πώς γίνεται αυτό; Οι ομοφυλόφιλοι δεν έχουν κανένα από τα βασικά χαρακτηριστικά των δύο φύλων στην αυθεντική του μορφή. Είναι ταυτόχρονα ανδροπρεπείς γυναίκες και θηλυπρεπείς άνδρες. Γιατί είναι χρήσιμα αυτά τους τα χαρακτηριστικά; Γιατί έχουν γυναικεία γούστα, αλλά αντρική νοοτροπία. Έχουν αντρικές φιλοδοξίες, αλλά γυναικεία νοοτροπία. Σ' ό,τι αφορά το πρώτο, σημαίνει το εξής: Ως "γυναίκες", κυνηγάνε άντρες, αλλά το κάνουν με τον τρόπο που το κάνουν οι άντρες, όταν κυνηγάνε γυναίκες. Μπορούν να "κοιμηθούν" με τον καθένα που θα βρεθεί μπροστά τους χωρίς κανένα κριτήριο και μπορούν ακόμα και να πληρώσουν, προκειμένου να το καταφέρουν.

Σ' ό,τι αφορά το δεύτερο, συμβαίνει κάτι ανάλογο. Έχουν αντρικές φιλοδοξίες, αλλά δεν τις κυνηγάνε με μάχες και άπειρο κόπο, όπως οι άνδρες. Τις κυνηγάνε με τα πιο απεχθή γυναικεία μέσα και άρα σαν πόρνες. Όπου δεν φτάνει το κορμί τους για να προαχθούν —και γνωρίζοντας άριστα την αντρική νοοτροπία—, κάνουν τους νταβατζήδες και προσφέρουν γυναίκες στους προϊσταμένους τους. Όταν αυτό δεν είναι απαραίτητο, απλά χαφιεδίζουν, προδίδουν και συνωμοτούν μεταξύ τους εις βάρος όλων των άλλων ανταγωνιστών τους.

Δίνοντας το σύστημα τα μέσα προβολής των νέων κοινωνικών προτύπων στους ομοφυλόφιλους, στην πραγματικότητα κήρυττε την έναρξη των "εχθροπραξιών". Από εκεί και πέρα γνώριζε το σύστημα τι θ' ακολουθούσε. Όπως συμβαίνει πάντα με τα πρότυπα, κάποιοι θα τα ακολουθούσαν πιστά και κάποιοι άλλοι όχι. Κάποιοι θα "μάτωναν", προκειμένου να τα ενσαρκώσουν και κάποιοι θα παρέμεναν αδιάφοροι. Κάποιοι θα επωφελούνταν και κάποιοι άλλοι όχι. Με τη χρησιμοποίηση των ομοφυλόφιλων θα "δίχαζαν" τον γυναικείο πληθυσμό και θα τον οδηγούσαν στον "εμφύλιο". Αυτές, οι οποίες θα ακολουθούσαν τα απάνθρωπα και αντιγυναικεία πρότυπα, θα γίνονταν οι "γενίτσαροι" του νέου σχεδιασμού. Αυτές οι θηριώδεις και αδίστακτες γυναίκες θα γίνονταν η άμυνα του συστήματος απέναντι στις επίσης θηριώδεις κοινές γυναίκες. Σε μια τέτοια τερατώδη σύγκρουση οι άνδρες απλά δεν παρακολουθούν. Δεν έχουν δυνάμεις να συμμετάσχουν. Αποτελούν αμελητέα ποσότητα.

Για να καταλάβει κάποιος την τρομακτική ένταση και το δυσθεώρητο για τον άντρα μέγεθος αυτής της σύγκρουσης των θηρίων, θα πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά. Η ιδιομορφία των ομοφυλόφιλων είναι ότι "αγοράζουν" πανάκριβα αυτό το οποίο είναι δωρεάν για όλα τα υπόλοιπα φύλα και άρα για όλους τους υπόλοιπους ανθρώπους. Έχουν αφύσικες επιλογές και για να τις αποκτήσεις αυτές θα πρέπει να συμβούν αφύσικα πράγματα. Τι σημαίνει αυτό; Θα σκεφτούμε απλά με κανόνες αγοράς. Τι συμφέρει κάποιον, όταν είναι "αγοραστής"; Να υπάρχει διαθέσιμο το "προϊόν" που επιθυμεί και ταυτόχρονα να μην είναι απαγορευτική η τιμή του. Άρα ο στόχος του είναι να δημιουργήσει συνθήκες τέτοιες, που να υπάρχει διάθεση του "προϊόντος" στην αγορά και ταυτόχρονα να μειώσει οριακά την αξία αυτού που επιθυμεί.

Αυτό τι ακριβώς σημαίνει στην περίπτωση μας; Ότι τους ομοφυλόφιλους τους συμφέρει η "αποκεφαλαιοποίηση" της ανθρωπίνης ύπαρξης. Άρα; Άρα πρέπει να γνωρίζουμε τι σημαίνει "κεφαλαιοποίηση" και "αποκεφαλαιοποίηση" για το κάθε φύλο. Τι σημαίνει για τον άνδρα "κεφαλαιοποίηση"; Πώς ένας άνδρας αυξάνει την "αξία" του ως "κεφάλαιο"; Με τον κόπο του. Με τη μόρφωσή του, με την οικονομική του επιτυχία, με τη δόξα του κλπ.. Όσο πιο πολύ μοχθεί, τόσο πιο πολύ αυξάνει αυτό το οποίο λέμε "κεφαλαιακή" του αξία. Ως ον με υλική υπόσταση έχει ένα βασικό εκ γενετής κεφάλαιο και αυτό το κεφάλαιο το αυξάνει με τον καθημερινό του κόπο. Όσο πιο πολύ αυξάνει αυτό το επίκτητο κεφάλαιο, τόσο πιο δύσκολος είναι στον έλεγχό του. Όσο πιο πολύ το αυξάνει, τόσο πιο απαιτητικός είναι. Αυτό όμως δεν συμφέρει τους ομοφυλόφιλους. Γιατί; Γιατί αυτοί οι πραγματικά και με κόπο πετυχημένοι άνδρες γίνονται πρότυπα των ανδρών και κάνουν "απρόσιτους" τους νεαρούς άνδρες για τους ίδιους. Δείχνουν έναν ασφαλή "δρόμο" επιτυχίας στους νέους και τους απομακρύνουν από τα κρεβάτια των ομοφυλοφίλων.

Η "αποκεφαλαιοποίηση" για τη γυναίκα πραγματοποιείται με την ακριβώς αντίθετη φορά. Προσπαθείς να την παρασύρεις από το ισχυρό κεφάλαιό της και να τη βάλεις να

"χτίζει" με τη μέθοδο του άνδρα. Να την καθυστερείς και αυτή να νομίζει ότι ισχυροποιείται, ενώ συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο. "Χάνει" η γυναίκα κεφάλαιο με την "καριέρα" και αυτό εύκολα αποδεικνύεται, εφόσον, κάθε φορά που πάει να το μεταφράσει σε ευτυχία και έρωτα, γίνεται όλο και πιο δύσκολο όσο περνά ο χρόνος. Η απόλυτη "επιτυχία" της την βρίσκει συνήθως με μηδενικό κεφάλαιο. Έχει άπειρα χρήματα, αλλά είναι μια ανεπιθύμητη γριά. Μια γριά με "γούστα" νεανίδας, εφόσον ο χρόνος γι' αυτήν έχει "παγώσει" στην εποχή που ήταν νέα και "έσκυψε" το κεφάλι για να κάνει καριέρα ...κι όταν το "ξανασήκωσε" ήταν γριά.

Άρα τι συμφέρει τους ομοφυλόφιλους; Να πάει ο άνδρας στην πλήρη αποκεφαλαιοποίηση. Να αποκαθλωθούν όλα τα υγιή ανδρικά πρότυπα του κόπου και του μόχθου και να "αποπροσανατολιστεί" ο ανδρικός πληθυσμός. Να υπάρχει μεγάλη φτώχεια στην κοινωνία και ταυτόχρονα το ζητούμενο για το αποκεφαλαιοποιημένο αρσενικό όν να είναι μόνον ο πλούτος. Γιατί το ζητούμενο σε μια τέτοια περίπτωση είναι μόνον ο πλούτος; Γιατί ένας άνδρας, που δεν έχει "χτίσει" τίποτε, δεν μπορεί να ζητάει για την "επιτυχία" του κάτι άλλο εκτός από πλούτο. Δεν είναι επιστήμονας, που ζητά τη δόξα, τη διασημότητα, τη δικαίωση και βέβαια συμπληρωματικά και τον πλούτο. Είναι ένα όμορφο αρσενικό-τίποτα, που μόνον ο πλούτος μπορεί να είναι το ζητούμενο γι' αυτόν. Στην καλύτερη περίπτωση να θελήσει να γίνει και ένας άνευ λόγου και αιτίας διάσημος celebrity. Να δείχνει τα μπούτια του στα περιοδικά.

Αυτό βολεύει απόλυτα τους ομοφυλόφιλους. Γιατί; Γιατί από τον "σωρό" των νεαρών ανδρών, που θέλουν να "επιτύχουν", μπορούν να διαλέγουν όποιον θέλουν. Το "προϊόν" τους είναι απόλυτα ελεγχόμενο. Έχει μικρή διάρκεια ζωής, γιατί η νεότητα είναι σύντομη και άρα "βιάζεται". Όμως, όποιος "βιάζεται", υποκύπτει εύκολα. Από εκεί και πέρα οι ομοφυλόφιλοι μπορούν με τον έλεγχο των ΜΜΕ να υπόσχονται και να εκβιάζουν όποιον θέλουν για όποιον λόγο θέλουν. Αυτοί αποφασίζουν πότε τα "μπούτια" κάποιου άνδρα θα είναι κερδοφόρα και πότε όχι. Αυτοί εκβιάζουν τα "μπούτια" κάθε φορά που επαναστατούν. Τα απειλούν με "αποβολή" τους από τα ΜΜΕ και άρα με το τέλος κάθε οικονομικής τους απόδοσης. Έχοντας οι ομοφυλόφιλοι αυτήν τη δυνατότητα, εξασφαλίζουν τους εραστές με τον τόνο.

Το ίδιο —για άλλους λόγους— τους συμφέρει και με την "αποκεφαλαιοποίηση" της γυναίκας. Σπρώχνουν τις "πετυχημένες" γριές, για ν' ανοίγουν δρόμους και για τους ίδιους. Γιατί; Γιατί είναι ομοειδείς περιπτώσεις. Όσο ανεπιθύμητη είναι η "επιτυχημένη" και βέβαια πλούσια γριά για τους νέους, άλλο τόσο ανεπιθύμητος είναι και ο "πετυχημένος" ομοφυλόφιλος, ακόμα κι όταν είναι νέος. Όμως, η γυναικεία φύση της γριάς δίνει μια στοιχειώδη "φυσικότητα" στο κυνήγι των νεαρών ανδρών και αυτό ευνοεί τους ομοφυλόφιλους, εφόσον επιδίδονται στο ίδιο κυνήγι. Οι ομοφυλόφιλοι, δηλαδή, δίνουν

"άλλοθι" στο κυνήγι των "πετυχημένων" γριών, που εξοργίζει τις γυναίκες, είτε ως μητέρες ανδρών είτε ως δυνάμει συντρόφους ανδρών.

Την άμυνα των πονηρών ομοφυλόφιλων απέναντι στις πανίσχυρες γυναίκες και μητέρες δεν την αναλαμβάνουν οι ίδιοι, αλλά οι "πετυχημένες" γυναίκες. Αυτές τις πανίσχυρες και αδίστακτες χρησιμοποιούν ως άμυνα απέναντι στο "θηρίο". Γι' αυτόν τον λόγο μπορούμε να μιλάμε για τον μεγαλύτερο "εμφύλιο" στην ανθρώπινη ιστορία. Οι κοινές γυναίκες με το γυναικείο μυαλό απέναντι στις γυναίκες, οι οποίες δανείζονται το "μυαλό" των θηλυπρεπών αρσενικών, που είναι οι ομοφυλόφιλοι. Αυτές χρησιμοποιούν οι ομοφυλόφιλοι, όχι επειδή μπορούν να νικήσουν το "θηρίο", αλλά επειδή μπορούν να το μπερδέψουν. Μπορούν να το "αποπροσανατολίσουν" και αυτό τους αρκεί, για να κάνουν τη δουλειά τους.

Υπήρχε δηλαδή στρατηγικός σχεδιασμός πριν φτάσουμε στη σημερινή κατάσταση της απόλυτης αθλιότητας και του "ξεπουλήματος" της ανθρώπινης ύπαρξης. Αν μια κοινωνία εξοικειωθεί με το γεγονός ότι ένας νέος μπορεί να κοιμάται με μια γριά μόνο για τα χρήματα, δεν χρειάζεται και πολύς κόπος για να εξοικειωθεί και με το γεγονός ότι μπορεί να κάνει το ίδιο και με έναν άνδρα.

Πολύ, δηλαδή, πριν ξεκινήσουν οι ομοφυλόφιλοι να μας πείσουν πόσο "φυσιολογικοί" είναι οι ίδιοι, προσπάθησαν να μας πείσουν πόσο "φυσιολογικό" είναι να διατηρεί μια γριά γυναίκα ερωτική σχέση με έναν νεαρό επιβήτορα. Πόσο "φυσιολογικό" είναι να μπορεί να "αγοράζει" η γριά έναν ζωντανό "δονητή". Να κάνει τη δουλειά της η κακομοίρα. Το "δικαιούται". Δουλεύει πολύ, τα χρήματα της περισσεύουν, ο άνδρας της είναι συνομήλικός της και δεν την ικανοποιεί πια και άρα τι πιο φυσιολογικό από το να "προσλάβει" κάποιον να την διευκολύνει. Ο πετυχημένος άνδρας επί αιώνες κυνηγούσε μικρούλες και άρα και η "πετυχημένη" γυναίκα έχει "δικαίωμα" στην εποχή της ισότητας και της γυναικείας χειραφέτησης να κάνει το ίδιο. Στη χειρότερη περίπτωση ας την δουν όλοι σαν "εργοδότη", που δίνει μια θέση εργασίας σε κάποιον άνεργο φτωχό.

Όμως, αυτή η κατάσταση εκτός από τους ομοφυλόφιλους ευνοεί και το σύστημα. Γιατί; Γιατί έχει οικονομικά συμφέροντα το σύστημα από αυτήν την κατάσταση. Έχει συμφέρον το σύστημα από την υπερκατανάλωση και αυτά τα αφύσικα "πρότυπα" είναι υπερκαταναλωτικά. Μέσω του χρήματος προσπαθούν να καλύψουν φυσικές αδυναμίες. Ξοδεύουν διαρκώς τόσο οι "επιτυχημένες" γριές όσο και οι "επιτυχημένοι" ομοφυλόφιλοι. Ξοδεύουν, για να "βελτιώσουν" την εικόνα τους και "ξοδεύουν", για να ανταμείψουν αυτούς, οι οποίοι επί πληρωμή "μπερδεύονται" με την εικόνα που βλέπουν. Ξοδεύουν οι γριές, για να κρύβουν κρεμασμένα "κρέατα", όπως ξοδεύουν και οι ομοφυλόφιλοι, για να "κρύβουν" ανεπιθύμητα "κρέατα".

Αυτό ήταν το ζητούμενο για το σύστημα. Με όλους αυτούς τους ανθρώπους έκανε κυρίαρχο ζητούμενο της ανθρωπίνης ύπαρξης το χρήμα. Το χρήμα, το οποίο ανοίγει όλους τους δρόμους και μπορεί να προσφέρει τα πάντα σε όσους το κατέχουν. Οι "επιτυχημένες" γριές παρασέρνουν το σύνολο του γυναικείου πληθυσμού στην υπερκατανάλωση και την εκπόρνευση. Πώς γίνεται αυτό; Με τον εξής απλό τρόπο. Οι γριές ξοδεύουν άπειρα χρήματα που τους περισσεύουν, για να βελτιώσουν την ανταγωνιστικότητά τους και αναγκάζουν και τις υπόλοιπες γυναίκες να ξοδέψουν, για να διατηρήσουν την όποια ανταγωνιστικότητα έχουν, έστω κι αν δεν τους περισσεύουν. Ξοδεύουν οι γριές, για να κρύψουν την άσχημη γύμνια τους και αναγκάζουν τις νέες να ξεγυμνώνονται, για να εξισορροπήσουν την κατάσταση. Όσο πιο πολύ "ντύνονται" οι γριές, τόσο πιο πολύ ξεγυμνώνονται οι νέες.

Το ανταγωνιστικό "παιχνίδι" των "θηρίων" των άκρων του γυναικείου κεφαλαίου παρασέρνει και όλες τις ενδιάμεσες. Παρασέρνει το σύνολο του γυναικείου πληθυσμού. Γιατί; Για τον εξής απλό λόγο. Όταν συγκρούονται μέχρι θανάτου για κοινούς στόχους οι κατέχουσες το όποιο γυναικείο κεφάλαιο στον υπέρτατο βαθμό, βάζουν και τις υπόλοιπες στο παιχνίδι. Όταν οι επιτυχημένες και "χτισμένες" γριές ντύνονται σαν τους Πάπες και οι νέες εμφανίζονται όπως τις γέννησαν οι μανάδες τους, όλες οι υπόλοιπες προσαρμόζονται. Όπου τους συμφέρει ξεγυμνώνουν και όπου τους συμφέρει καλύπτουν. Ό,τι καλύπτεται, καλύπτεται με πανάκριβο επώνυμο προϊόν και ό,τι κρέας αποκαλύπτεται πρέπει να είναι άριστο, ώστε να μοιάζει με νεανικό. Αυτή η μάχη των θηρίων θέτει εκτός "πιάτσας" τον αντρικό πληθυσμό. Τους καθηλώνει στα παιδικά τους δωμάτια σε κατάσταση πλήρους αδυναμίας.

Κατάλαβε ο αναγνώστης τι λέμε; Μόλις βγήκαν τα "θηρία" στον δρόμο να αλληλοσφαγούν, ο δήθεν μεγάλος "θηρευτής" άνδρας έγινε "θήραμα". Βγήκαν τα "θηρία" στον δρόμο και άλλαξαν οι ρόλοι. Οι άντρες κλείστηκαν στα δωμάτιά τους, όπως κάποτε έκλεινε η εξουσία τις παρθένες στα δωμάτιά τους. Περιμένουν κι αυτοί να τους "επιλέξουν". Να τους επιλέξουν για τα όμορφα μπούτια τους, για τις όμορφες μύτες τους και για τους κοιλιακούς τους. Η απόλυτη αδυναμία κλεισμένη σε ένα δωμάτιο.

Η διαφορά όμως με τις παρθένες του παρελθόντος είναι ότι αυτοί είναι άνδρες. Άρα; Άρα είναι εύκολη γι' αυτούς η "εκπόρνευση". Η εκπόρνευση γι' αυτούς δεν είναι απειλητική για τη φύση τους. Δεν έχουν τις ανησυχίες και τις ανασφάλειες των γυναικών. Εφόσον το ζητούμενο είναι το χρήμα, γιατί να μην "εξυπηρετήσουν" αυτούς που το έχουν και το δίνουν;

Αυτό ήταν το ζητούμενο τόσο για τις γριές της "επιτυχίας" όσο και για τους ομοφυλόφιλους. Το ζητούμενο γι' αυτές, οι οποίες ακολούθησαν τα νέα πρότυπα και γι' "αυτές", που τα δημιούργησαν. Στην πραγματικότητα οι ομοφυλόφιλοι δημιούργησαν το "Ελντοράντο" που είχαν ανάγκη. Έγινε αντιστροφή των ρόλων των δύο φύλων. Αυτό,

δηλαδή, που άλλαξε σε σχέση με την προηγούμενη εποχή, ήταν ότι και ο άνδρας ήταν πλέον η "ανταμοιβή" για τους "πετυχημένους". Δεν ήταν πλέον μόνον οι πετυχημένοι άνδρες, οι οποίοι αναζητούν την έμπυχη "ανταμοιβή" τους. Στο παιχνίδι αυτό έμπαιναν πλέον και οι γυναίκες και βέβαια και οι ομοφυλόφιλοι.

Όπως συνέβαινε επί αιώνες με τις γυναίκες έτσι θα συνέβαινε και με κάποιους άντρες. Με τους άντρες τους όμορφους και βέβαια τεμπέληδες, οι οποίοι δεν είχαν όρεξη να κοπιάσουν για να "χτίσουν" και θα αρκούσαν στη βασική μορφή του ανθρώπινου κεφαλαίου. Ο όμορφος και "ναζιάρης" άντρας, που δεν θα χρειαζόταν να "χτίσει" τίποτε και απλά θα περίμενε υπομονετικά να τον διαλέξουν. Να τον διαλέξουν οι καλά "χτισμένοι" και βέβαια κοινομημένοι ομοφυλόφιλοι και γριές της νέας εποχής. Ο άνδρας θα έμπαινε πλέον μέσα στην κοινωνία με ένα κεφάλαιο, το οποίο ξεκινάει στη μεγαλύτερη ποσότητά του και διαρκώς φθίνει. Ο άνδρας θα αναγκαζόταν να πάρει "βιαστικές" αποφάσεις και περιγράψαμε τι ακριβώς σημαίνει αυτό.

Κατάλαβε ο αναγνώστης γιατί οι ομοφυλόφιλοι "κρύφτηκαν" πίσω από τις γυναίκες της "επιτυχίας"; Αυτές ανέλαβαν το βάρος της μάχης με τις υπόλοιπες γυναίκες και όχι οι ίδιοι. Αυτές οι νέες πανίσχυρες "φιλενάδες" τους εξασφαλίζουν τη δυναμική "ισορροπία", που έχουν ανάγκη οι πονηροί, για να ελέγχουν την κοινωνία. Την "ισορροπία", που είχαν ανάγκη οι ομοφυλόφιλοι, για να "χτίσουν" τη νέα δημόσια εικόνα τους. Μόλις δηλαδή αντιλήφθηκαν οι ομοφυλόφιλοι ότι υπάρχει ασφάλεια γι' αυτούς και πέρασαν οι εποχές που τους κρεμούσαν "κουδούνια", άρχισαν να χτίζουν το νέο "ίματζ" τους. Στην πραγματικότητα "ξεπατίκωσαν" την πολιτική των ρατσιστών Εβραίων, οι οποίοι ζουν πλούσια, "πουλώντας" αντιρατσισμό. Εμφάνισαν τους εαυτούς τους σαν τις "ιερές αγελάδες" της κοινωνίας.

Δεν έπρεπε να τους κρίνεις, γιατί θα ήσουν "ρατσιστής". Δεν έπρεπε να τους απολύεις από την επιχείρησή σου, ακόμα κι όταν ήταν άχρηστοι, γιατί θα το έκανες από "ρατσισμό". Έπρεπε να τους ευνοείς στις προαγωγές, γιατί, αν δεν το έκανες, θα ήσουν ύποπτος "ρατσισμού". Ακόμα και οι όροι της ελληνικής γλώσσας, που δεν τους άρεζαν απορρίφθηκαν. Απορρίφθηκαν μετά βδελυγίας, σαν να επρόκειτο για κοινές βρισιές. Ακόμα και αρχαίοι όροι, όπως ο όρος Κίναϊδος. Πόσο μάλλον όροι της καθομιλουμένης. Δεν ήταν πλέον politically correct να τους αποκαλείς πούστηδες —όπως αναφέρονται στο ελληνικό λεξικό—, αλλά gay. Γιατί; Γιατί ο όρος "gay" είναι ένας "γυμνός" όρος.

Ένας ξένος όρος, ο οποίος δεν δημιουργεί ανεπιθύμητους συνειρμούς. Ένας ξένος όρος χωρίς προηγούμενο αρνητικό "φορτίο". Ένας ξένος για όλους όρους. Ένας όρος, ο οποίος δεν είχε κανένα νόημα ούτε καν στις αγγλόφωνες χώρες από τις οποίες προήλθε. Ένας "κατασκευασμένος" όρος, ο οποίος δεν αποκάλυπτε την αλήθεια, όπως ακριβώς δεν αποκάλυπτε την αλήθεια ο όρος "άνθρωποι με ειδικές ικανότητες", όταν περιγράφονται οι ανάπηροι. Ένας όρος, που δημιουργεί βολικούς συνειρμούς για τους ομοφυλόφιλους. Μόδα,

πάρτι, γιότ, βίλες, σαμπάνιες. Γι' αυτόν τον λόγο επιβλήθηκε σε όλες τις γλώσσες. Όλοι gay παγκοσμίως. Δεν ήταν πλέον πούστηδες για τους Έλληνες, faggot για τους Αγγλοσάξονες, finnocchio για τους Ιταλούς ή Schwul για τους Γερμανούς. Ήταν gay.

Σταδιακά τα "μουλάρια" και ελέγχοντας τα παγκόσμια ΜΜΕ —και ως εκ τούτου όλο το σπαρ-σύστημ της Νέας Τάξης— άρχισαν ν' αποθρασύνονται. Δεν τους αρκούσε που "επιβίωσαν" εύκολα σαν "μουλάρια". Δεν τους αρκούσε που έβρισκαν "τροφή" απαγορευμένη επί αιώνες. Δεν τους αρκούσε που μέσω των σήριαλ και των σκουπιδοεκπομπών έμπαιναν καθημερινά στα σαλόνια των σπιτιών μας αυτοί, που επί αιώνες κρύβονταν στα αποχωρητήρια των χανιών και των στρατώνων. Δεν τους αρκούσε που περπατούσαν υπό το φως του Ηλίου αυτοί, που επί αιώνες ήταν τα παιδιά της Σελήνης. Ήθελαν και να "αναπαραχθούν". Άρχισαν να ζητούν θεσμοθέτηση των δικαιωμάτων τους, σαν να επρόκειτο για κάποιο νέο φύλο. Το τρίτο φύλο. Άρχισαν να ζητούν δικαιώματα, τα οποία αποτελούν "πυλώνες" όχι μόνον του συστήματος, αλλά και τις ίδιες της ανθρώπινης κοινωνίας.

Άρχισαν να ζητούν γάμους και το ακόμα χειρότερο ήθελαν να αποκτήσουν το υπέρτατο δικαίωμα του ανθρώπινου είδους, που είναι η αναπαραγωγή του. Διεκδικούν —και σε μερικές χώρες καταφέρνουν— να παίρνουν παιδιά ανθρώπων για υιοθεσία. Στο μέλλον θα υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι θα έχουν μεγαλώσει με δύο αρσενικούς ή δύο θηλυκούς γονείς και δεν θέλουμε καν να σκεφτούμε τι συνέπειες θα έχει αυτό το πράγμα στη γενικότερη κοινωνική λειτουργία. Όταν ανώριμα παιδιά —και άρα χωρίς να έχουν μπει στη φάση της σεξουαλικής ωρίμανσης— θα μπαίνουν στα σχολεία και στις παιδικές χαρές με ειδικά γνωστικά "φορτία" από τα "ειδικά" τους σπίτια και θα "κρίνουν" τις συμπεριφορές όλων των υπολοίπων. Όταν τους κολλητούς φίλους θα τους ονομάζουν gay, γιατί οι γονείς τους τους είπαν ότι όλοι οι άνδρες πάνω-κάτω είναι κρυφοgay. Όταν, για να αμβλύνουν το "φορτίο" της "διαφορετικότητας" των δικών τους οικογενειών, θα προσπαθούν να το "μεταφέρουν" στις υπόλοιπες.

Αυτά όλα είναι ικανά ν' αλλάξουν βασικές ανθρώπινες συμπεριφορές, γιατί άνθρωποι ανώριμοι θα κληθούν ν' αντιμετωπίσουν καταστάσεις, τις οποίες δεν είναι προετοιμασμένοι ν' αντιμετωπίσουν. Όταν αυτοί οι ανώριμοι άνθρωποι θα πρέπει να διαχειριστούν πληροφορίες και γνώσεις, τις οποίες απλά δεν θα έπρεπε να έχουν στην κατοχή τους, γιατί δεν τους αφορούν. Απλά πράγματα. Τα παιδιά είναι σεξουαλικά ανώριμα και άρα δεν υπάρχουν ούτε straight παιδιά ούτε gay παιδιά. Ποιο θα ήταν το κέρδος τους, αν τους δίναμε τις γνώσεις να ξεχωρίζουν τους gay από τους υπολοίπους; Γιατί ένα εξάχρονο κοριτσάκι ή αγοράκι να "μαθαίνει" από την τηλεόραση ότι υπάρχουν gay, που κάνουν ό,τι κάνουν και οι ενήλικοι γονείς τους, χωρίς να είναι όμοιοι μ' αυτούς;

Όταν τα παιδιά από τη φύση τους μιμούνται συμπεριφορές ενηλίκων ακόμα κι όταν δεν τις καταλαβαίνουν, τι θα συμβεί αν πολλαπλασιάσουμε αυτά τα πρότυπα; Γιατί να μην τους πούμε ότι εκτός από τους gay υπάρχουν και κτηνοβάτες, που κατά τα άλλα είναι καλοί άνθρωποι; Αν δεν μας φτάνει το κοριτσάκι, που "δείχνει" στο πρόσωπο του συμμαθητή της τον μελλοντικό άντρα της και θέλουμε να το επεκτείνουμε και στο πρόσωπο ενός άλλου κοριτσιού, γιατί να σταματήσουμε αυτήν την επέκταση; Να φτάσουμε στο σημείο που ένα αγοράκι θα δείχνει την κατσίκα του ως τη μελλοντική σύντροφό του. Σεξουαλική επιλογή δεν είναι κι αυτή; Γιατί να μην την έχουν κι αυτήν υπόψη τους τα παιδιά; Να έχουν πλήρη εικόνα των όσων συμβαίνουν στον κόσμο των ενηλίκων. Να αποτυπωθεί μέσα στα σχολεία και στον απόλυτο βαθμό η ανθρώπινη κοινωνία. Έτσι κι αλλιώς όλα είναι μια παράσταση μίμησης χωρίς πρακτικό περιεχόμενο. Άλλος να παριστάνει τον straight, άλλος τον gay, άλλος τον κτηνοβάτη, άλλος τον "ματάκια" και άλλος τον μοναχικό αυνανιστή. Όλος ο "θίασος" στο "πάλκο".

Εδώ θα αμφισβητήσει κάποιος τη λογική των ισχυρισμών μας και θα αναρωτηθεί για την ορθότητά της. Είναι δυνατόν ποτέ η γνώση να είναι κακή; Η γνώση ποτέ δεν είναι κακή από μόνη της. Κακό όμως δεν είναι και το πιστόλι από μόνο του. Ποιος όμως θεωρεί καλό να το βάζει στα χέρια των παιδιών; Όταν ωριμάσουν σεξουαλικά τα παιδιά και κληθούν να κάνουν τις επιλογές τους, δεν υπάρχει πρόβλημα με τη γνώση. Τότε μπορείς να τους δώσεις όση γνώση θέλουν. Όταν θα φτάσουν στο "σταυροδρόμι" της επιλογής, καλό είναι να γνωρίζουν όλους τους "δρόμους". Πριν φτάσουν όμως σ' αυτήν την ηλικία —και άρα όταν δεν τους αφορά αυτή η γνώση— γιατί να την πάρουν; Για να κοροϊδεύει ή να πληγώνει το ένα το άλλο; Για να δημιουργείται ένα κλίμα "τρομοκρατίας" στα σχολεία, που θα αλλοιώνει τις συμπεριφορές των παιδιών και κυρίως των αγοριών; Των ανώριμων παιδιών, τα οποία θα φέρονται αφύσικα, για να μην "χαρακτηριστούν" άσχημα από άλλα επίσης ανώριμα παιδιά; Για να κολλήσουν μια "ρετσινιά" σε ένα αδύναμο παιδάκι και να μην μπορεί ν' απαλλαγεί από αυτήν μέχρι το τέλος της ζωής του;

Όχι ότι μας ενδιαφέρει ιδιαίτερα, αλλά προς αποφυγή παρεξηγήσεων, χρήσιμο είναι να πούμε εδώ μερικά πράγματα. Δεν μας διακατέχει κάποιου είδους "ομοφοβία" και βεβαίως ούτε μισούμε τους ομοφυλόφιλους ως πρόσωπα. Οι σεξουαλικές επιλογές τους μας αφήνουν αδιάφορους και ως άτομα πιστεύουμε ότι δικαιούνται το σύνολο των δικαιωμάτων των ανθρώπων. Δεν πιστεύουμε στην "ανθρωποφαγία" και είμαστε οι τελευταίοι που θα τους "στοχοποιήσουμε" με στόχο να μειώσουμε αυτά τα δικαιώματα. Περισσότερο τους λυπόμαστε. Τους λυπόμαστε τόσο στη σημερινή "επιτυχημένη" μορφή τους όσο και στη μελλοντική αποτυχημένη.

Ακόμα και σήμερα, στην εποχή της παντοδυναμίας τους, ζουν στην κόψη του ξυραφιού. Με τόνους χρήματος αγοράζουν "σταγόνες" από αυτό το οποίο οι άνθρωποι "πλημμυρίζουν" ανθρώπους τζάμπα. Πληρώνουν, για να εισπράξουν κάτι, το οποίο ο άνθρωπος δεν το δίνει

για χρήματα και αυτό είναι ο έρωτας. Έτσι κι αλλιώς δηλαδή θεωρούμε ότι παίζουν σε ένα παιχνίδι εξ' αρχής χαμένο. Αγοράζουν με άπειρο χρήμα μικρές ασήμαντες νίκες, που τα "αποτελέσματά" τους τους εγκαταλείπουν πολύ πριν χάσει τον αφρό της η σαμπάνια της νίκης.

Ως άτομα δεν ξέφυγαν ποτέ από τη μοναξιά, στην οποία είναι καταδικασμένος να ζει ο άνθρωπος, ο οποίος ξεφεύγει από τα όρια που προσδιορίζει η φύση. Ακόμα και ανάμεσα στα εκατομμύρια των θαυμαστών τους παραμένουν μόνοι τους. Ακόμα κι αυτοί που τους "κοιτάνε" είναι βέβαιοι ότι τους "κοιτάνε" για χρήματα και "λοξοκοιτάνε" δωρεάν. Παρ' όλη την "επιτυχία" τους δεν έχουν "πείσει" —και ούτε πρόκειται— την κοινωνία για την ορθότητα της άποψής τους. Η κοινωνία τους "ανέχεται" για όσο διάστημα η ίδια δεν γνωρίζει τι συμβαίνει και αυτοί έχουν τη δυνατότητα να της δημιουργούν ενοχές για τις παλαιότερες συμπεριφορές της εις βάρος τους. Αυτό όμως δεν εξασφαλίζει την ομαλή "μακροήμερευσή" τους.

Άποψή μας είναι ότι η ανθρωπότητα έχει φτάσει στο τέλος της διαδρομής της και είναι θέμα χρόνου να βρεθεί η λύση. Η τέλεια λύση για το σύνολο των προβλημάτων της. Είναι θέμα χρόνου ν' απαλλαγούμε από τις προφητικές "κατάρεις" του Θεού. Το πατριαρχικό σύστημα εξουσίας έχει κάνει τρομακτικά λάθη και αυτά θα πληρώσει στο τέλος. Τόσο το ίδιο το σύστημα όσο κι αυτοί, οι οποίοι επωφελούνται από αυτό, θα χάσουν την τελική "μάχη". Ανάμεσα σ' αυτούς που επωφελούνται είναι και οι ομοφυλόφιλοι. Αυτοί, σε περίπτωση που θα καταρρεύσει το σύστημα, θα εξαλειφθούν ως "είδος". Γιατί; Για τον ίδιο λόγο που καταργήθηκαν τα μουλάρια στο στρατό. Γιατί από ένα σημείο και πέρα οι ανάγκες του στρατού τα ξεπέρασαν και τα κατέστησαν άχρηστα. Είναι θέμα χρόνου οι ομοφυλόφιλοι να γίνουν τα άχρηστα "μουλάρια" γι' αυτούς που σήμερα τα δημιουργούν. Δεν θα έχει λόγους το σύστημα να τους "παράγει".

Αυτά σ' ό,τι αφορά το "είδος" τους. Σ' ό,τι αφορά τους ίδιους, ως ξεχωριστά πρόσωπα, δεν χρειάζεται να είναι κανείς προφήτης, για να καταλάβει τι ακολουθεί. Τους περιμένει άπειρη μοναξιά μέχρι τέλους. Η ανθρώπινη κοινωνία είναι μια κοινωνία, η οποία, όταν απειλείται, έχει άγρια ένστικτα. Κάθε φορά που απειλούνται τα συμφέροντά της, αντιδρά πολύ βίαια. Μεγάλο μερίδιο αυτών των συμφερόντων έχει σχέση με τα παιδιά της. Όταν αυτή η κοινωνία για λόγους συμφέροντος πολέμησε με λύσσα τον καθαρό και ανόθευτο έρωτα μεταξύ των ανθρώπων, αντιλαμβανόμαστε πού μπορεί να φτάσει, αν χωρίς συμφεροντολογικούς περιορισμούς κληθεί ν' αντιμετωπίσει πρόβλημα από κάποιους, οι οποίοι θα προσπαθούν να παρασύρουν σε "ανωμαλίες" αυτά τα παιδιά.

Γι' αυτόν τον λόγο είπαμε πιο πάνω ότι σήμερα η ανθρώπινη κοινωνία απλά ανέχεται τους ομοφυλόφιλους. Δεν ξέρει τι να κάνει και άρα τι να προτείνει στα παιδιά της και γι' αυτό επιλέγει να μην κάνει τίποτε. Δεν θέλει να χρεωθεί σφάλματα, που δεν τα πληρώνει η

ίδια και γι' αυτόν τον λόγο αφήνει τα παιδιά της να κάνουν τα δικά τους "σφάλματα", εφόσον αυτά θα τα πληρώσουν. Λειτουργεί σαν "χαπακωμένη" και απλά δεν αντιδρά. Δεν αντιδρά μέχρι ν' αλλάξουν τα πράγματα. Με λυμένα τα προβλήματά της και με ασφαλή γνώση των συμφερόντων της, θα γίνει "θάνατος" γι' αυτούς που θα πλησιάσουν αυτά τα παιδιά. Στο μέλλον δεν θα ανεχθεί ούτε το βλέμμα των ομοφυλόφιλων να πέφτει πάνω σ' αυτά τα παιδιά. Με συνοπτικές διαδικασίες θα τους διώξει από τα σαλόνια της και θα τους στείλει εκεί απ' όπου ξεκίνησαν. Εκεί όπου χτυπούσαν τον Ταχτσή οι στερημένοι και οι απόκληροι της κοινωνίας.

Σ' ό,τι αφορά τους πιο επιφανείς από αυτούς, που σήμερα "μεσουραρούν" και λειτουργούν ως προπαγανδιστές της ανωμαλίας, ένα πράγμα έχουμε να τους πούμε. Εμείς απλά δεν θα θέλαμε να βρισκόμαστε στη θέση τους, όταν αντιληφθούν οι γυναίκες τον ολέθριο ρόλο τους. Όταν αντιληφθούν οι γυναίκες ότι αυτοί οι περίεργοι "παρδαλοί" τύποι, που παριστάνουν τις "φιλενάδες" τους, είναι το αίτιο της καταστροφής των παιδιών τους, μαύρο φίδι που τους έφαγε. Όταν αντιληφθούν ότι αυτοί οι πλούσιοι γηραλέοι μπινέδες — όπως αναφέρονται στο ελληνικό λεξικό— είναι υπεύθυνοι για τη δική τους δυστυχία, θα τους κατασπαράξουν. Στην "πολυκατοικία" μας μπήκαν από την είσοδο, αλλά θα φύγουν από τα παράθυρα. Οι γυναίκες τούς έβαλαν μέσα σ' αυτήν και οι ίδιες θα τους πετάξουν έξω.

Αυτό θα γίνει, όταν θα αντιληφθούν ότι αυτοί μετέτρεψαν τους αγαπημένους τους γιους σε προς πώληση κομμάτια "κρέατος" στην καλύτερη περίπτωση και σε αζήτητα "κρέατα" στην πιο συνηθισμένη. Όταν θα αντιληφθούν οι μανάδες ότι αυτοί οι "παρδαλοί" διεύρυναν εφιαλτικά τη μητρική "υποχρέωσή" τους. Αυτοί μετέτρεψαν μια ανθρωποκτόνα "δέσμευση" δεκαοκτώ ετών σε υπερτριαντακονταετή "δέσμευση" και μάλιστα χωρίς κανένα ουσιαστικό αποτέλεσμα. Αυτοί ήταν υπεύθυνοι, που δεκαετίες δικών τους κόπων και δικών τους θυσιών πετάχτηκαν στα σκουπίδια. Όταν δεκαετίες σκληρής δουλειάς, για να "χτίσουν" τον γιατρό τους ή τον μηχανικό τους, δεν απέδωσε τίποτε.

Μάλιστα οι ίδιες θεωρούν και τους εαυτούς τους συνυπεύθυνους του δράματος που ζουν τα παιδιά τους, γιατί αυτές έκαναν τις αρχικές τους επιλογές. Αυτές έβαλαν τα παιδιά τους σε πορεία θυσίας. Ανάιτιας, όπως αποδεικνύεται, θυσίας. Αυτές τους έθεσαν τα πρότυπα, τα οποία έπρεπε ν' ακολουθήσουν. Αυτές τους υποσχέθηκαν ότι, αν γίνονταν επιστήμονες, ήρωες ή καλλιτέχνες, θα ανταμείβονταν για τους κόπους τους. Οι γιοι τους όμως, παρ' όλες τις μητρικές θυσίες και παρ' όλους τους δικούς τους κόπους, ούτε πλούσιοι έγιναν ούτε διάσημοι ούτε "διάλεξαν" τις καλύτερες γυναίκες, όπως τους "υπόσχονταν" οι μανάδες τους. Ούτε καν κοινοί εργαζόμενοι δεν κατάφεραν να γίνουν, γιατί ακόμα και το σύστημα της ανώτατης παιδείας οι πούστηδες το αλλοίωσαν στον βαθμό που θα τους εξυπηρετούσε, κάνοντας πληθωριστικό το κεφάλαιο της εκπαίδευσης.

Έκαναν πληθωριστικό το "κεφάλαιο" πάνω στο οποίο επένδυναν τα παλαιότερα και άρα ανεπιθύμητα γι' αυτούς πρότυπα. Πούστηδες ήταν αυτοί, οι οποίοι "σκέφτηκαν" να γεμίσουν τις πλαγιές και τις ραχούλες αυτής της χώρας με "Πανεπιστήμια". Πούστηδες ήταν αυτοί, οι οποίοι επέμεναν να μπαίνουν οι μαθητές χωρίς εξετάσεις στα Πανεπιστήμια. Γιατί; Για να μην υπάρχουν καθόλου πετυχημένα πρότυπα του μόχθου, τα οποία δεν ελέγχουν οι ίδιοι. Όλα τα "ισοπέδωσαν", γιατί τους συνέφερε η ισοπέδωση. Έχουν κέρδος από την ισοπέδωση, γιατί μπορούν μέσα από μια "σούπα" ομοίων και αδύναμων ανθρώπων να "ψαρεύουν" ό,τι θέλουν. Με τα μέσα που διαθέτουν μπορούν να αναδεικνύουν και ως εκ τούτου να ανταμείβουν όποιον θέλουν για όποιον λόγο θέλουν, χωρίς κανέναν από τους υιγόμενους να έχει αντικειμενικούς λόγους να προβάλλει αντίσταση.

Πώς θα γίνει πλούσιος ο σημερινός νέος; Πώς θα γίνει διάσημος; Πώς θα βγει στον δρόμο ν' αναζητήσει τη σύντροφό του; Πώς θα κάνει περήφανη τη μητέρα του και με την επιτυχία του θα τη "δικαιώσει" για τον άπειρο κόπο της; Δεν χωράει ο μέσος γιος της μέσης μάνας στο σημερινό σταρ-σύστημα των "επιτυχημένων". Έχουν υποχρεώσεις οι πούστηδες. Πρέπει ο όμορφος —και σύμφωνα με το ελληνικό λεξικό— κολομπαράς, που τους εξυπηρετεί, να "ανταμειφθεί". Τόσο κόπο έκανε το παιδί. Ανέλαβε τη βρόμικη δουλειά. Ούτε το φυσικό ταλέντο δεν ανταμείβεται πλέον. Ακόμα και το πιο προικισμένο παιδί δεν μπορεί σήμερα να ξεχωρίσει. Γι' αυτό βλέπουμε "φάλτσους" τραγουδιστές. Για αυτό βλέπουμε "τραυλούς" ηθοποιούς. Γι' αυτό βλέπουμε "αγράμματους" δημοσιογράφους. Γι' αυτό βλέπουμε "βουβούς" συγγραφείς. Ό,τι αποδίδει τζάμπα διασημότητα και πλούτο, είναι "καπαρωμένο". Όσοι ψευδοπετυχημένοι δεν είναι πούστηδες, είναι οι κωλομπαράδες των πούστηδων.

Το περίφημο 2012

Πολλές φορές το μέλλον αποκαλύπτεται, χωρίς να απαιτούνται μαντικές ικανότητες. Τα σημαντικά και απόκρυφα των αιώνων λίγο πριν την εκδήλωσή τους "προδίδονται" από τα πολλά ασήμαντα, τα οποία συμβαίνουν στην καθημερινότητά μας. Τα μεγάλα "τσουνάμια", που οι ελάχιστοι γνωρίζουν λίγο πριν αυτά εκδηλωθούν, αποκαλύπτονται από τους προειδοποιητικούς μικροκυματισμούς, που φτάνουν στα πόδια των πολλών. Παρατηρητικότητα απαιτείται και τίποτε άλλο. Τι μπορεί να παρατηρήσει κάποιος σήμερα; Την "κόπωση" της ανθρωπότητας. Η ανθρωπότητα έχει κάνει μια τεράστια "πορεία" και σήμερα αρνείται να συνεχίσει. Έχει αρχίσει να δείχνει σημάδια παραίτησης. Αρνείται να ακολουθήσει νέα "οράματα". Αρνείται να "χτίσει" νέα όνειρα. Αρνείται να πάρει το πρόβλημά της στα χέρια της.

Πώς μπορεί να καταλάβει κάποιος ότι συμβαίνει αυτή η πολύ σημαντική εξέλιξη; Από τα ασήμαντα. Τα γραφεία των πολιτικών, των ιδεολόγων και των διανοουμένων αδειάζουν με ταχύτατους ρυθμούς και την ίδια ώρα γεμίζουν τα γραφεία των αστρολόγων και των πάσης

φύσεως μελλοντολόγων. Αδειάζουν τα γραφεία αυτών, που επί αιώνες θέτουν σε "κίνηση" την ανθρωπότητα ως νέοι και φερέλπιδες πιονέροι νέων "προορισμών" και γεμίζουν αυτά, εκείνων που υπόσχονται να τους αποκαλύψουν τι θα "συμβεί" ερήμην τους και την ώρα που "κάθονται". Αυτό ακριβώς "αποκαλύπτει" ότι κάτι σημαντικό περιμένει η ανθρωπότητα να συμβεί. Η σημερινή μοιρολατρία της αποκαλύπτει τα μελλούμενα.

Μια μοιρολατρία, η οποία πλέον τείνει να γίνει μια γενική κατάσταση. Μια μοιρολατρία, η οποία εκτείνεται σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της ανθρώπινης κοινωνίας. Η μοιρολατρία, που έχει καταλάβει από τους πιο ισχυρούς ανθρώπους μέχρι τους πιο αδύναμους. Από τον Πάπα της Ρώμης μέχρι τον τελευταίο "μάγο" της τελευταίας φυλής του Αμαζονίου. Όλοι "περιμένουν" κάτι και δεν κάνουν τίποτε απολύτως, για ν' αντιμετωπίσουν τα πραγματικά κολοσσιαία προβλήματα της ανθρωπότητας. Οι άλλοτε πανίσχυροι θρόνοι, που καθόριζαν τη μοίρα της ανθρωπότητας, σήμερα μοιάζουν με τουριστικές ατραξιόν. Τα διαδήματα και οι τιάρες, που κάποτε αναγνωρίζονταν από τους ανθρώπους και τους "προσανατόλιζαν" στην "πορεία" τους, σήμερα μοιάζουν με στιλιστικές επιλογές μιας ομήγυρης χορευτών, που μετά από έναν ξέφρενο χορό έχουν πέσει κάτω στο έδαφος. Κανένας δεν ακολουθεί κανέναν. Κανένας δεν είναι διατεθειμένος να θυσιάσει το παραμικρό για κανενός όραμα.

Αυτή η νοοτροπία αποδεικνύει ότι ανθρωπότητα περιμένει κάτι, έστω κι αν δεν γνωρίζει τι ακριβώς μπορεί να είναι αυτό. Περιμένει ...και στο διάστημα αυτό αναλίσκεται σε εικασίες, προσπαθώντας να αντλήσει γνώσεις από το παρελθόν. Ο αποκρυφισμός και η μελέτη των αρχαίων προφητειών είναι το τελευταίο πάθος των ανθρώπων. Χάρη σ' αυτό το πάθος "ανέσπυραν" την ξεχασμένη "προφητεία" των Μάγια, η οποία προβλέπει ότι το τέλος του κόσμου θα έρθει το 2012. Αυτήν την ανάγκη των σύγχρονων καλύπτουν όλες οι "δημοφιλείς" προτάσεις. Ο άνθρωπος θέλει να ακούει ό,τι τον βολεύει και αυτό το έχει αντιληφθεί ακόμα και το Χόλυγουντ. Γι' αυτόν τον λόγο είχαν τόση μεγάλη επιτυχία ταινίες όπως ο Κώδικας Νταβίντσι ή το 2012.

Όμως, η απόδειξη ότι φτάσαμε στο τέλος μιας τεράστιας πορείας δεν έρχεται μόνον με την "ανίχνευση" των φαινομένων που συμβαίνουν γύρω μας. Ακόμα και η λογική μας το αποκαλύπτει. Η απλή λογική. Η πατριαρχική εποχή έφτασε στο απόλυτο αδιέξοδο. Δεν έχει να προσφέρει τίποτε παραπάνω από αυτό, που έχει προσφέρει μέχρι τώρα. Δοκίμασαν και τα δύο φύλα στη διαχείρισή της και την έφτασαν στο τέρμα. Έφτασαν στο αδιέξοδο και δεν κατόρθωσαν να τη βγάλουν από αυτό. Τώρα οι άνθρωποι όχι μόνον δεν μπορούν να συνεχίσουν, αλλά αρνούνται ακόμα και ν' αναζητήσουν λύση. Γι' αυτόν τον λόγο είπαμε στην αρχή του κειμένου ότι το σίγουρο "σημάδι" για την έξοδο μας από την αθλιότητα της πατριαρχίας είναι η ολοκλήρωση της πορείας την οποία αυτή προϋπέθετε.

Εδώ και χιλιάδες χρόνια ήταν βέβαιο ότι δεν επρόκειτο να βγει ο άνθρωπος από την πατριαρχική κοινωνία, μέχρι να διανύσει το σύνολο της "πορείας" της. Αν αυτή η πορεία δεν

ολοκληρωθεί μέχρι τέλους, δεν υπάρχει σωτηρία. Μας το διαβεβαίωσε αρχικά ο Θεός και στη συνέχεια το καταλάβαμε και μόνοι μας. Μας το διαβεβαίωσε Αυτός, που είχε γνώσεις και το καταλάβαμε και μόνοι μας, όταν αποκτήσαμε κι εμείς τις δικές μας γνώσεις. Αν η πορεία την ανθρώπινης ανάπτυξης δεν ολοκληρωθεί μέχρι του σημείου να οδηγήσει στην καταστροφή, δεν υπάρχει πιθανότητα να γλιτώσει ο άνθρωπος από τις "κατάρεις" του Θεού. Αν αυτή η έξοδος δεν συμφέρει και τα δύο φύλα ταυτόχρονα, δεν πρόκειται να πραγματοποιηθεί.

Σήμερα είμαστε σ' αυτό ακριβώς το σημείο. Οι άνθρωποι κουράστηκαν στο σύνολό τους. Αν μέχρι τώρα οι άνδρες ήταν αυτοί, οι οποίοι είχαν συμφέρον να συνεχίσουμε την πορεία, σήμερα δεν είναι αυτοί που αποφασίζουν ή τουλάχιστον δεν αποφασίζουν μόνοι τους. Δεν έχουν πλέον συμφέρον οι άνδρες να συνεχιστεί μια ξέφρενη πορεία, της οποίας έχασαν τον έλεγχο και δεν μοιράζονται μεταξύ τους τα κέρδη της. Δεν έχουν επίσης συμφέρον και οι γυναίκες να συνεχιστεί αυτή η πορεία, παρ' όλη τη συμμετοχή τους τόσο στα κέρδη της όσο και στον έλεγχό της.

Ακόμα και το "θηρίο", που λέγεται γυναίκα, κουράστηκε. Έχασε τις δυνάμεις της και το κουράγιο της για θυσία. Δεν αντέχει άλλη θυσία. Αφού δοκίμασε την τύχη της στις ανδρικές "καριέρες", τώρα θέλει να ησυχάσει. Θέλει να επιστρέψει στην "εστία" της και πλέον δεν μπορεί. Δεν την αφήνουν οι υποχρεώσεις μιας άθλιας κοινωνίας, στην αθλιότητα της οποίας και η ίδια συνέβαλε. Θέλει να ξαναμπει στο σπίτι της, να κάνει οικογένεια και να ησυχάσει. Θέλει να ρυθμιστεί εκ νέου η οικονομία, ώστε να μπορεί να φτάνει ένας άνθρωπος μισθός, προκειμένου να συντηρείται μια οικογένεια. Θέλει να ξαναγίνει καταμερισμός ρόλων και υποχρεώσεων μέσα στην οικογένεια και να πάψει η οικογένεια να λειτουργεί σαν ανώνυμη "εταιρεία" ισοδύναμων μετόχων. Να βάζει ο καθένας το διαφορετικό που αντιστοιχεί στον διαφορετικό του ρόλο και όχι όλοι τα ίδια και τους ρόλους να τους παίζουν με τη σειρά.

Δεν χρειάζονται ειδικές γνώσεις, για να τα καταλάβεις όλα αυτά. Απλή παρατηρητικότητα χρειάζεται. Απλά να βλέπεις τι συμβαίνει στον κόσμο. Σήμερα εκδηλώνονται σε ολόκληρο τον κόσμο μαζικές και φαινομενικά ανεξήγητες συμπεριφορές από την πλευρά των γυναικών. Κατά χιλιάδες οι γυναίκες εγκαταλείπουν λαμπρές καριέρες, για να γυρίσουν στα σπίτια τους και να απολαύσουν τη μητρότητα. Κατά χιλιάδες οι γυναίκες αρνούνται προαγωγές και άρα επιπλέον επαγγελματικές υποχρεώσεις, προκειμένου να εξασφαλίσουν περισσότερο χρόνο με τα παιδιά τους. "Τέρατα" της επιτυχίας χαίρονται μ' αυτά που επί αιώνες θεωρούνταν φυσιολογικά για τις γυναίκες. Χαίρονται, όταν ανακαλύπτουν ότι ένα μωρό ευωδιάζει πιο πολύ από το καλύτερο άρωμα της Channel. Έκαναν τον γύρο του κόσμου, για να χαίρονται με τα όνειρα των δεκατριώνχρονων κοριτσιών. Αυτά όλα έχουν την εξήγησή τους. Από ενθουσιασμό ξεπέρασαν τα "όρια" και τώρα θέλουν να επανέλθουν στην αρχική τους κατάσταση. Ο κόσμος των ανδρών την ταλαιπώρησε τη γυναίκα. Ως άνθρωπος απέδειξε ό,τι είχε συμφέρον ν' αποδείξει και δεν

έχει πλέον λόγο να ταλαιπωρείται με ανούσιες θυσίες ανούσιων ανδρικών φιλοδοξιών. Φιλοδοξιών, οι οποίες είναι πέρα από τη φύση της και στην πραγματικότητα την αφήνουν αδιάφορη.

Δεν θέλει πλέον να γερνάει, μαζεύοντας διακρίσεις και παράσημα. Δεν θέλει να γεράσει σε ένα άδειο σπίτι με τοίχους γεμάτους πτυχία και διακρίσεις. Θέλει να ευτυχίσει και γνωρίζει ότι αυτό μπορεί να γίνει μόνον αν διεκδικήσει εκ νέου τον ρόλο της ως γυναίκα και μητέρα. Να διεκδικήσει την ελευθερία της και όχι τη χειραφέτησή της. Να διεκδικήσει την ευτυχία και όχι τα αξιώματα. Ό,τι την ενδιέφερε ν' αποδείξει το απέδειξε. Απέδειξε ότι μπορεί και η ίδια να βγει στον κοινωνικό στίβο και να κάνει με επιτυχία ότι μπορεί να κάνει κι ένας άνδρας. Απέδειξε ότι μπορεί να τον ανταγωνιστεί στα ίσα. Απέδειξε ότι και η ίδια μπορεί να προάγει την επιστήμη. Απέδειξε ότι μπορεί και η ίδια να γίνει αδιάστακτη κυνηγός της εξουσίας. Απέδειξε ότι μπορεί να μπαινοβγαίνει στην κόλαση, προκειμένου να πετύχει τους στόχους της. Δεν έχει τίποτε άλλο, που να την προκαλεί, ώστε να θελήσει να το αποδείξει. Μπήκε στον κόσμο των ανδρών και "πέτυχε". Τι άλλο να κάνει;

Θεωρούμε βέβαιο λοιπόν ότι η ανθρωπότητα θα δεχθεί ένα "τσουνάμι" τόσο ισχυρό και τόσο καθοριστικό, που θ' αλλάξει την πορεία της. Είναι έτοιμη η ανθρωπότητα ν' αλλάξει και αυτό είναι το πιο σημαντικό. Άσχετα με το πώς η κάθε θρησκεία προσδιορίζει την τελική κατάσταση, όλοι οι άνθρωποι πλέον είναι "ευθυγραμμισμένοι" στην αναμονή αυτής της τελικής κατάστασης. Για εμάς τους χριστιανούς αυτή η κατάσταση προσδιορίζεται ως Δευτέρα Παρουσία. Τι όμως μπορεί να σημαίνει Δευτέρα Παρουσία; Τι περιμένουμε να δούμε και άρα να πάρουμε από αυτήν;

Είμαστε πολύ ρεαλιστές, για να φανταζόμαστε τη Γη να σκίζεται στα δύο και οι τάφοι ν' ανοίγουν, για να βγαίνουν οι νεκροί, προκειμένου να κριθούν εν μέσω ιπτάμενων αγγέλων. Είμαστε πολύ ρεαλιστές, για να φανταζόμαστε έναν τρομερό Κύριο πάνω σε έναν παγκοσμίως ορατό και άρα διαστημικό "θρόνο", που θα κρίνει και θα τιμωρεί, έχοντας στο πλάι του μια γεμάτη κεραυνούς "φαρέτρα". Αυτά τα φαντάζονται οι παπάδες και καλά κάνουν, γιατί από αυτά βγάζουν το χρυσοφόρο μεροκάματό τους. Για όσο διάστημα θα βρίσκουν τρελούς, αφελείς και δεισιδαίμονες, για να υιοθετούν τις χολιγουντιανών εμπνεύσεων απόψεις τους, αυτό το μεροκάματο δεν θα το στερηθούν. Όσο πιο ισχυρά και αποτρόπαια τα "τέρατα", που απειλούν την ανθρωπότητα, τόσο μεγαλύτερα τα κέρδη των "ειδικών", που αναλαμβάνουν την άμυνά της. Οι μεγαλύτεροι Ghostbusters στην ιστορία της ανθρωπότητας με επικεφαλής τον "ένοικο" της Ρώμης.

Τι πιστεύουμε εμείς ότι θα συμβεί; Πιστεύουμε ότι θα επιβεβαιωθούν όλα όσα μας περιέγραψε ο Παναληθής Θεός. Θα συμβούν εντυπωσιακά πράγματα, αλλά όχι θεαματικά. Θα συμβούν ριζικές αλλαγές στον προσανατολισμό της "πορείας" του ανθρώπου και όχι διορθωτικοί "ελιγμοί" της ίδιας "πορείας". Τι περιμένουμε; Ένα νέο "συμβόλαιο". Ένα νέο

"συμβόλαιο" της ανθρωπότητας με τον Θεό. Ένα νέο "συμβόλαιο" κάτω από νέους όρους. Όροι, οι οποίοι έχουν αλλάξει μέσα στους αιώνες. Κάποτε η άγνοιά μας μάς εξασφάλισε ένα "συμβόλαιο" θανάτου και σήμερα η γνώση μάς υπόσχεται ένα "συμβόλαιο" ζωής. Η Δύναμη, που είχε την εξουσία και τη γνώση, για να μας θέσει σε μια πορεία αιώνων και να κλείσει την "πόρτα" πίσω μας, θα ξαναεμφανιστεί. Μετά από "πορεία" αιώνων και συλλογή άπειρης γνώσης φτάσαμε ξανά εκεί απ' όπου ξεκινήσαμε. Στην πόρτα του Θεού.

Αυτή η "πόρτα" πιστεύουμε ότι ήρθε η ώρα ν' ανοίξει. Στο τέλος της "πορείας" μας θα πάρουμε γνώση, για να εκμεταλλευτούμε με τον καλύτερο τρόπο τα κέρδη αυτής της "πορείας". Τα κέρδη των δικών μας κόπων, έστω και πάνω σε σχεδιασμό Άλλου. Κάποτε μας έκλεισαν μια "πόρτα" και τώρα θα μας την ανοίξουν. Κάποτε μας έστειλαν να μαζέψουμε γνώση και σήμερα την έχουμε στα χέρια μας. Κάποτε το "μήλο" μάς αποκάλυψε την άγνοιά μας και μας κατέστρεψε και σήμερα το ίδιο "μήλο" μπορεί να μας σώσει από την ίδια μας τη γνώση. Η ίδια γνώση του Ίδιου Θεού θα έχει διαφορετικά αποτελέσματα, γιατί απλούστατα εμείς αλλάξαμε.

Από εκεί και πέρα πιστεύουμε ότι η επαφή θα είναι όμοια με την προηγούμενη. Δεν υπάρχει λόγος να είναι διαφορετική. Αυτός, που θα μας δώσει τη γνώση —όποιος κι αν είναι—, θα προσπαθήσει να "πείσει" τη γυναίκα για την ορθότητά της. Θα πρέπει να την "πείσει", γιατί αυτή στην πραγματικότητα αποφασίζει τι φτάνει στον "Αδάμ" και άρα στον άνδρα που γεννάει. Όπως και την πρώτη φορά έτσι κι αυτήν τη φορά, που θα ληφθούν μεγάλες αποφάσεις για το ανθρώπινο είδος, τις αποφάσεις θα τις πάρει η γυναίκα. Η γυναίκα μάς "έβαλε" με απόφασή της μέσα στην πατριαρχία και η γυναίκα θα μας βγάλει. Δεν έχει σημασία αν ο άνδρας ήταν αυτός ο οποίος την "έπεισε". Σημασία έχει το ποιος έχει τη δύναμη να θέτει σε ισχύ τις όποιες αποφάσεις. Η γυναίκα αποφάσισε κάποτε να μπούμε στην πατριαρχία για το "καλό" της προόδου των παιδιών της και η ίδια μπορεί ν' ανακαλέσει την προηγούμενη απόφασή της, αν διαπιστώσει ότι πλέον δεν υπάρχει "καλό" και βαδίζουμε ολοταχώς για την καταστροφή.

Άρα, τι περιμένουμε; Η Δύναμη, που έδωσε το "μήλο" της γνώσης στη γυναίκα, να ξαναεμφανιστεί. Να της το πάρει από το χέρι, ώστε να πάψει να το δίνει "δηλητηριασμένο" στον Αδάμ.

Περί Υιού

Εδώ βέβαια μάς δίνεται η ευκαιρία να επιχειρήσουμε να λύσουμε και μια αιώνια θεολογικής φύσεως απορία των ανθρώπων και κυρίως των γυναικών. Πολλοί σκεπτικιστές και πολλές φεμινίστριες εδώ και αιώνες "αναρωτιούνται" ...γιατί ο Θεός εμφανίζεται να έχει Υιό και όχι Θυγατέρα. Μήπως ο Υιός είναι ένα "εφεύρημα" της πατριαρχίας, που θέλει τα "ανώτερα" να τα μοιράζει στους άνδρες; Μήπως ο Θεός, ως Άνδρας, αδικεί τις γυναίκες; Όχι

βέβαια. Ο Υιός είναι αποτέλεσμα της Θείας Οικονομίας. Ο Θεός, μέσα από τα Ιερά Κείμενα, έχει εκφράσει την επιθυμία Του να εμφανίσει το Παιδί Του στους ανθρώπους, αλλά αυτό δεν θέλει να γίνει αίτιο πανανθρώπινης δυστυχίας. Η εμφάνισή Του θέλει να συγκεντρώσει τους ανθρώπους μπροστά Του και όχι να τους διασκορπίσει.

Θα το εξετάσουμε ως υπόθεση εργασίας, σε περίπτωση που εμείς θα είχαμε ν' αντιμετωπίσουμε ένα ανάλογο πρόβλημα. Μας αρέσει να κάνουμε υποθέσεις εργασίας και τι καλύτερο από το να προσπαθήσουμε —έστω και υποθετικά— να μπούμε στη "θέση" του Θεού. Να δούμε τι Τον συμφέρει περισσότερο. Τον συμφέρει τον Θεό να εμφανίσει ως τέκνο Του Υιό ή Θυγατέρα; Εκ των δεδομένων πρέπει να εμφανίσει κάποιον, γιατί πρέπει ένα ανθρώπινο ον να κάνει τη Δωρεά στην ανθρωπότητα. Πρέπει να δώσει εκ νέου γνώση στην ανθρωπότητα και αυτό μπορεί να γίνει με τη δική Του αυτοπρόσωπη παρουσία. Δεν μπορεί να εμφανιστεί ως μια απρόσωπη, άμορφη και ως εκ τούτου τρομακτική μορφή, γιατί πρέπει να συνυπάρξει μαζί με τους ανθρώπους μέχρι την ολοκλήρωση της "μετάγγισης" της δωρεάς, όπως δεν μπορεί να εμφανιστεί και με άλλη μορφή, προσβάλλοντας το είδος το οποίο ευεργετεί. Άρα, εκ των δεδομένων θα πρέπει να έχουμε ενανθρώπισή Του και ως εκ τούτου θα πρέπει ο Ίδιος ν' αντιμετωπίσει το δίλημμα της επιλογής του φύλου με το οποίο Τον συμφέρει να εμφανιστεί.

Γιατί Τον συμφέρει να εμφανιστεί με αρσενική μορφή; Γιατί μόνον ως Υιός διασφαλίζει την πανανθρώπινη ηρεμία. Μια τέτοια σημαντική εμφάνιση απειλεί με κοινωνική "αναταραχή", εφόσον προκαλεί αντιδράσεις. Αντιδράσεις, οι οποίες αφορούν καί τα δύο φύλα. Αντιδράσεις, οι οποίες μπορεί να ξεκινούν για διαφορετικούς λόγους και να κινούνται από διαφορετικά "ελατήρια", αλλά που απειλούν εξίσου την ανθρώπινη ηρεμία και ευτυχία. Γιατί; Γιατί ο απόλυτα "χτισμένος" άνθρωπος μόνο αν είναι άνδρας δεν προκαλεί τη γενική δυστυχία και ως εκ τούτου την κοινωνική δυσλειτουργία. Με την εμφάνισή Του δεν επηρεάζει την ισορροπία στο βασικό κεφάλαιο των ανθρώπων. Δεν προκαλεί πρόβλημα ούτε στον κόσμο των ανδρών ούτε σ' αυτόν των γυναικών. Δεν προσβάλλει και δεν φέρνει σε μειονεκτική θέση κανέναν.

Οι άνδρες, για παράδειγμα, έχουν συνηθίσει τον ανταγωνισμό μεταξύ τους και δεν έχουν πρόβλημα με την ισχύ των υπολοίπων ανδρών. Είναι μέρος της λογικής τους η ανισότητα στο επίπεδο του κεφαλαίου. Αγωνίζονται οι ίδιοι, για να διατηρούν μόνιμα αυτές τις συνθήκες ανισότητας. Ο καθένας από αυτούς είναι πιο ισχυρός από κάποιον άλλον άνδρα και πιο αδύναμος από κάποιον άλλον επίσης. Όταν στην καθημερινότητά σου έχεις μάθει να συνυπάρχεις με πολύ πιο ισχυρούς άνδρες, τους οποίους δεν μπορείς να τους ανταγωνιστείς με κανέναν τρόπο, δεν έχεις πρόβλημα να συνυπάρξεις με έναν ακόμα τέτοιο. Όταν δεν έχεις πρόβλημα με έναν πολύ ισχυρό, δεν υπάρχει πρόβλημα να συνυπάρξεις και με έναν πάρα πάρα πολύ ισχυρό. Δεν έχεις πρόβλημα να συνυπάρξεις και με ένα "Πρίγκιπα".

Με την εμφάνιση του Υιού δεν αλλάζει τίποτε ουσιαστικό στη ζωή των ανδρών. Δεν αλλάζει τίποτε στον τρόπο που "βλέπουν" τα πράγματα. Ο Υιός στην ανθρωπινή Του μορφή δεν θα πάρει για λογαριασμό Του όλες τις γυναίκες, ώστε να σε καταστρέψει και ταυτόχρονα, ως δίκαιος, μπορεί να γίνει ο ισχυρός φίλος που δεν είχες ποτέ. Κέρδος έχεις και καθόλου ζημιά. Ένας ακόμα ισχυρός άνδρας δεν σου κάνει κακό, ενώ ένας καλός ισχυρός άνδρας μπορεί να σου κάνει καλό. Ως εκ τούτου ο ανδρικός πληθυσμός θα αντιμετωπίσει με την απόλυτη φυσικότητα μια τέτοια ξεχωριστή εμφάνιση. Μάλιστα την εύχεται, εφόσον, αν εμφανιστεί ο Υιός, θα αποκτήσει έναν φίλο, ο οποίος θα μπορεί να ελέγχει και να περιορίζει αυτούς, οι οποίοι σήμερα τον ταλαιπωρούν με τις εξουσίες και τις αυθαιρεσίες τους. Είναι βέβαιο δηλαδή ότι ο ανδρικός πληθυσμός θα συγκεντρωθεί να δει τον "Πρίγκιπα", γιατί —εκτός των άλλων— όπου εμφανίζονται "Πρίγκιπες", μαζεύονται γυναίκες και άρα έχει για όλους τους παρευρισκόμενους "κέρδος".

Η ίδια ευτυχία όμως αφορά και τη γυναίκα. Η σημαντικότητά Του δεν αλλάζει την πάγια "γωνία" από την οποία βλέπουν οι γυναίκες τους άνδρες. Σε όλη τους τη ζωή αγωνίζονται να γίνουν πολυφερνες "νύφες", που ονειρεύονται τους "πρίγκιπες" και μια τέτοια εμφάνιση δεν καταστρέφει τα όνειρά τους. Μια τέτοια εμφάνιση επιβεβαιώνει τα όνειρά τους και όλες θα σπεύσουν να δοκιμάσουν την τύχη τους. Ο Υιός με την ύπαρξή Του δεν αποκλείει καμία γυναίκα από το να φιλοδοξεί να γίνει γυναίκα Του.

Όλες είναι όμορφες και όλες έχουν τα προσόντα να τον διεκδικήσουν. ΟΛΕΣ, γιατί απλούστατα η ομορφιά είναι παντελώς υποκειμενική. Όποια από αυτές τις ΟΛΕΣ κι αν επέλεγε για σύντροφό Του, δεν θα έθιγε τις υπόλοιπες, γιατί αυτό είναι κάτι, το οποίο συμβαίνει και σήμερα με τους κοινούς ανθρώπους. Κάποιες αποκλείονται με φυσικό και ανώδυνο τρόπο από τους λίγους πολύ ισχυρούς ανθρώπους και δεν θα δυστυχήσουν αν αποκλειστούν από έναν ακόμα πάρα πάρα πολύ ισχυρό. Δεν φτάνει ένας άνδρας για όλες τις γυναίκες, ώστε κάποιες να δυστυχήσουν ως αποκλεισμένες. ΟΛΕΣ θα μπορούσαν να είναι μητέρες Του και ΟΛΕΣ θα μπορούσαν να γίνουν σύντροφοί Του. Αν Αυτός ο άνδρας μπορεί να βοηθήσει και τα παιδιά τους, θα είναι στην κυριολεξία Θείο Δώρο.

Τι θα γινόταν όμως, αν ο Θεός εμφάνιζε Θυγατέρα; Τι θα γινόταν, αν ένα θηλυκό όν είχε τα απόλυτα ανθρώπινα προσόντα; Αν δηλαδή εμφανιζόταν ένα θηλυκό όν με την απόλυτη ομορφιά και το απόλυτο "χτίσιμο"; Ένα πανέμορφο, πανέξυπνο, πάμπλουτο και πανίσχυρο θηλυκό όν; Ο "πήγης" για τους άνδρες θα πήγαινε στον "ουρανό". Θα σκοτώνονταν μεταξύ τους, γιατί η γυναίκα από τη φύση της είναι "κλειστή". Δεν είναι "ανοικτή" για όλους. Η γυναίκα δεν κινείται στον χώρο του υποκειμενικού. Αντικειμενικά προσόντα αναζητά και άρα τέτοια θα αναζητούσε και η Θυγατέρα. Είναι "ανοικτή" για τον έναν και εκεί θα γινόταν η σφαγή των ανδρών. Όλοι οι άνδρες ερωτευμένοι με την ίδια γυναίκα και οι πιο ισχυροί από αυτούς έτοιμοι να σφαχτούν μεταξύ τους. Οι απλές γυναίκες θα έμπαιναν για πρώτη φορά σε ανταγωνισμό αυτού του είδους και φυσικά θα έχαναν.

Ξαφνικά θα ένιωθαν τιποτένιες. Όσο όμορφες κι αν ήταν, δεν θα μπορούσαν να ανταγωνιστούν το απόλυτα "χτισμένο". Να ανταγωνιστούν το ασυναγώνιστο ακόμα και για τους άνδρες "χτίσιμό" της. Πόσο έξυπνες ή μορφωμένες ή ισχυρές ή πλούσιες θα μπορούσαν να είναι και μάλιστα σε μια ηλικία που η απόλυτη ανταγωνιστικότητα για την απλή γυναίκα απαγορεύει τη μακρόχρονη προσπάθεια, που απαιτεί το "χτίσιμο"; Πώς θα μπορούσαν οι γυναίκες ν' ανταγωνιστούν αυτό το *ον*, ώστε να διεκδικήσουν τον έρωτα του άνδρα που τους ενδιαφέρει και ο οποίος δεν θα είχε "μάτια" για καμία άλλη πέρα από την υπέρλαμπρη Θυγατέρα; Ποια γυναίκα μπορεί να ανεχθεί ότι αποτελεί τη σύντροφο κάποιου, που από "ανάγκη" την έχει κοντά του, ενώ το μυαλό του —και βέβαια η καρδιά του— είναι "αλλού". Που θα αρκεί αυτό το "αλλού" να κουνήσει το δακτυλάκι του, για να εγκαταλειφθεί;

Γι' αυτόν τον λόγο μιλάμε για Θεία Οικονομία. Ο άνθρωπος είναι παιδί του Θεού, αλλά ταυτόχρονα ο Θεός έχει και ξεχωριστό Παιδί, το οποίο στην πραγματικότητα είναι ο Ίδιος. Άρα πρέπει να επιλέξει τι συμφέρει τους πάντες και άρα και Τον Ίδιο κάθε φορά που πρέπει ν' αποφασίσει. Ως πατέρας αναγκαστικά θα κάνει ό,τι καλύτερο γι' αυτό το παιδί και ως τέλειος Πατέρας θα το κάνει τέλειο. Θα κάνει το καλύτερο δυνατό με βάση την ιδιότητα του γονέα και από εκεί και πέρα απλά ως Θεός θα πρέπει να επιλέξει την ορθή διαχείριση αυτής της κατάστασης. Δεν πρέπει να αδικήσει το παιδί Του και ταυτόχρονα δεν πρέπει να αδικήσει και τους υπόλοιπους ανθρώπους, οι οποίοι είναι επίσης παιδιά Του. Δεν πρέπει τέλος να αδικήσει και τον εαυτό Του, χάνοντας την αγάπη αυτών των ανθρώπων.

Αντιλαμβανόμαστε πως όλα αυτά τα "πρέπει" στην πραγματικότητα είναι όροι και προδιαγραφές για τη λήψη αποφάσεων. Αποφάσεων, οι οποίες έχουν ως στόχο να συγκεντρώσουν τους ανθρώπους κοντά Του και όχι να τους απομακρύνουν τη στιγμή της εμφάνισης. Αν επιλέξει να εμφανίσει τον Υιό Του ως άνδρα, θα πετύχει όλους τους στόχους Του. Θα σπεύσουν όλες οι γυναίκες να δουν τον πολυαναμενόμενο "Νυμφίο". Θα σπεύσουν όλοι οι άνδρες να θαυμάσουν τον νέο πανίσχυρο φίλο τους. Θα σπεύσουν οι "χτίστες" να δούνε έναν "μηχανικό", ο οποίος στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτε παραπάνω από έναν "μεγαλοχτίστη". Σύσσωμη η ανθρωπότητα αγαπημένη και χαρούμενη θα σπεύσει στη μεγάλη γιορτή.

Αν ο Θεός επιλέξει να εμφανίσει τη Θυγατέρα Του, θα Τον μισήσουν οι πάντες. Θα Τον μισήσουν και Αυτόν και τη Θυγατέρα Του, εφόσον οι επιλογές Της εκ των δεδομένων δεν θα μπορούν να ικανοποιήσουν σχεδόν κανέναν. Θα Τον μισήσουν και οι γυναίκες και οι άνδρες. Οι γυναίκες ούτε που θα πατήσουν το πόδι τους, για να δουν την προσβλητική γι' αυτές Υπεργυναίκα και οι άνδρες θα πάνε εκεί διατεθειμένοι να σκοτώσουν και να σκοτωθούν, προκειμένου να την "κατακτήσουν". Δεν πάνε οι γυναίκες εκεί όπου δεν τις προσέχουν οι άντρες, απλά για να κάνουν το "φόντο" μιας άλλης γυναίκας. Όποια κι αν είναι αυτή. Οι γυναίκες μισούν τις "Πριγκίπισσες". Αυτά, δηλαδή, που είπαμε σε άλλο σημείο

για τις σημερινές "πετυχημένες" καριερίστριες. Οι λίγες γυναίκες, που θα πάνε στη μεγάλη γιορτή, θα πάνε για να σχολιάσουν για λογαριασμό όλου του γυναικείου κόσμου. Να σχολιάσουν το μαλλί, τα νύχια και την επιτυχία της χαλάουα της Θυγατέρας. Τα γνωστά γυναικεία. Οι άπειροι άνδρες, που θα πάνε εκεί, θα πάνε ως γαμπροί, που θα τη φαντασιώνονται σε όλες τις πιθανές και απίθανες σεξουαλικές στάσεις. Ούτε ένας δεν θα ακούει τι λέει. Τα γνωστά αντρικά.

Αυτά σ' ότι αφορά τη διαχείριση μιας κατάστασης, η οποία απαιτεί την επιλογή του φύλου Αυτού, που θα πραγματοποιήσει τη δωρεά και ο οποίος δεν θα πρέπει να δημιουργήσει κοινωνικό πρόβλημα με την παρουσία Του. Εδώ όμως υπάρχει πρόβλημα και επί της ουσίας. Ο άνθρωπος είναι κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν του Θεού. Ο άνθρωπος όμως έχει δύο φύλα και άρα το ίδιο ισχύει και για τον Θεό. Ο Θεός έχει Θυγατέρα γιατί και η γυναίκα είναι κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν Του. Πώς όμως θα ήταν η Θυγατέρα του Θεού; Πώς θα ήταν η Κόρη του Τέλειου Θεού Πατέρα; Αναμφισβήτητα θα ήταν μια πανέμορφη γυναίκα. Μια γυναίκα όμως χωρίς "φορτίο" και χωρίς "κεφάλαιο", γιατί απλούστατα δεν θα είχε "αποστολή" να εκτελέσει.

Η Κόρη του Θεού θα ήταν μια πανέμορφη γυναίκα, έξυπνη κοντά στον μέσο ανθρώπινο όρο, προικισμένη επίσης κοντά σ' αυτόν τον μέσο όρο. Άρα; Άρα μια κοινή γυναίκα. Πανέμορφη σε ένα υποκειμενικό επίπεδο και μέτρια προικισμένη στο αντικειμενικό επίπεδο. Δηλαδή η Θυγατέρα του Θεού θα ήταν μια κοινή γυναίκα. Μια γυναίκα όπως οι μανάδες μας, οι αδερφές μας ή οι φίλες μας.

Αυτό ακριβώς είναι το λεπτό σημείο. Η γυναίκα, όσο και να την έχει "κατηγορήσει" το ιερατείο της πατριαρχίας, δεν έχασε ποτέ τη θεϊκή της υπόσταση. Η γυναίκα υποτάχτηκε στον άνδρα, αλλά δεν έχασε ποτέ τη θεϊκή "ουσία" της.

Η γυναίκα δεν "άλλαξε", ώστε να πρέπει να "συμμορφωθεί", για να εισαχθεί στη Θεία Κοινωνία. Όπως είναι θα μπει σ' αυτήν, γιατί απλούστατα δεν έχασε ποτέ τη θεϊκή της υπόσταση. Στα μάτια μιας μητέρας ή στα μάτια του έρωτά σου έβλεπες πάντα τα μάτια του Θεού. Τα θηλυκά μάτια του Θεού. Το "βλέμμα", το οποίο ποτέ δεν στερήθηκε η ανθρωπότητα. Δεν χρειαζόταν να περιμένεις τον Υιό, για να δεις τα αντίστοιχα ανδρικά μάτια του Θεού. Οι γυναίκες ήταν πάντα στον Πλανήτη, για να μας γεννήσουν σαν Θεοί και να μας αγαπήσουν σαν Θεοί. Οι άνδρες ήταν οι μονίμως απόντες. Αυτοί ήταν σε "ταξίδι" για δουλειά. Αυτές ήταν η "εγγύηση" ότι δεν θα μας κατάστρεφε η "απουσία" του "ταξιδευτή" Θεού. Του Θεού, που μαζί με τους αρσενικούς υιούς Του επέκτειναν και "ανακαίνιζαν" τις κολάσεις.

Εδώ πρέπει να προσέξει ο αναγνώστης, γιατί αυτά τα οποία θα περιγράψουμε θα του χρειαστούν παρακάτω, ώστε να καταλάβει μερικά άλλα πολύ σημαντικά πράγματα.

Χρησιμοποιούμε την αναχρονιστική, ξεπερασμένη και ίσως αντιπαθητική έννοια του "Πρίγκιπα" για πολύ συγκεκριμένους λόγους. Τι είναι ένας "Πρίγκιπας" ή μια "Πριγκίπισσα" στο επίπεδο στο οποίο αναφερόμαστε; Ο φυσικός και τέλειος εκφραστής του κάθε φίλου. Αυτός, ο οποίος προορίζεται για να "υποδεχθεί" το πριγκιπικό "ον" της απέναντι πλευράς. "Πριγκίπισσα", δηλαδή, είναι αυτή, που μπορεί γίνει "ένα" με τον "Πρίγκιπα" και "Πρίγκιπας" είναι αυτός, που μπορεί να γίνει "ένα" με την "Πριγκίπισσα". Το σημαντικό όμως εδώ δεν είναι το ΘΕΛΩ, αλλά το ΜΠΟΡΩ.

Δεν φτάνει εδώ το θέλω, γιατί όλοι θέλουν το καλύτερο, αλλά δεν μπορούν να το κρατήσουν. Δεν μπορούν να το κρατήσουν, όπως δεν μπορεί ένα αδύναμο θηρίο να κρατήσει την καλύτερη λεία. Συμβαίνει στη φύση και ο άνθρωπος ανήκει στη φύση. Ένα αδύναμο θηρίο, ακόμα κι αν βρει την καλύτερη λεία, θα τρέξει να την κρύψει, για να μην του την πάρουν από τα χέρια οι ισχυρότεροι. "Πρίγκιπας" ή "Πριγκίπισσα", δηλαδή, δεν είναι αυτοί που θέλουν ή θα βρουν κατά τύχη την καλύτερη "λεία", αλλά αυτοί που μπορούν να την κρατήσουν στον μέσον της "ζούγκλας". Αυτοί, που θα έχουν την ισχύ, είτε να νικήσουν τους ανταγωνιστές τους είτε απλά να μπορούν να αδιαφορούν γι' αυτούς. Η "πριγκιπική" ιδιότητα, δηλαδή, πηγαινει σ' αυτόν, που όχι απλά ΘΕΛΕΙ αλλά και ΜΠΟΡΕΙ τα πάντα σ' ό,τι αφορά το φύλο του. Πηγαινει σ' αυτόν που μπορεί να υπερασπιστεί έναντι των ομοίων του το γεγονός ότι αποτελεί την επιλογή του απέναντι "τέλειου".

Από τη στιγμή που μπήκαμε στην πατριαρχία, βασιλιάς έγινε ο Θεός Πατέρας και εξαιτίας αυτής της αλλαγής τα δύο φύλα απέκτησαν "πριγκιπικές" ιδιότητες. Η διαφορά όμως μεταξύ των δύο φύλων είναι τεράστια. Οι γυναίκες από την πρώτη στιγμή της ύπαρξής τους νιώθουν πριγκίπισσες. Από τη στιγμή που θα μπου στην "παραγωγική" ηλικία, όχι μόνον νιώθουν, αλλά και φέρονται ως τέτοιες. Γιατί; Γιατί τα πάντα ΘΕΛΟΥΝ και τα πάντα ΜΠΟΡΟΥΝ σ' ό,τι αφορά αυτήν την ιδιότητα. Η ΚΑΘΕ γυναίκα είναι ένα τέτοιο "θηρίο". Δεν έχει σημασία πόσο χρονών είναι ή πώς φαίνεται ή πόσο μορφωμένη, έξυπνη ή ισχυρή είναι. Είναι ένα "θηρίο". Το ισχυρότερο "θηρίο" της φύσης, εφόσον μπορεί και κάνει αυτό, το οποίο δεν τολμάει να κάνει η πιο ισχυρή λέαινα. Ποιο είναι αυτό; Να μεταφέρει τη "λεία" της στο κέντρο της "ζούγκλας", για να το απολαύσει μόνη της και αποφασισμένη να μην αφήσει καμία άλλη γυναίκα να απλώσει το χέρι της πάνω σ' αυτήν.

Η κάθε γυναίκα, δηλαδή, αν επιλεγεί από τον "Πρίγκιπα", έχει τη δύναμη να "υπερασπιστεί" την ιδιότητά της. Δεν θα τον "κρύψει", για να μην τον δουν οι άλλες. Αντίθετα, θα τον πάρει από το χέρι και θα τον περιφέρει στους δρόμους και τις πλατείες, αδιαφορώντας για την πρόκληση έναντι των άλλων γυναικών. Μπορεί να φιλάει και να χαϊδεύει τον "πρίγκιπά" της ακόμα κι αν γύρω της λυσομανάει το φύλο της, για να της αφαιρέσει την πολύτιμη λεία της. Μια γυναίκα, η οποία πριν την επιλογή της ήταν μια αδύναμη γυναίκα, μπορεί να προκαλεί τον μισό Πλανήτη και να μην φοβάται. Μπορεί να

κάθεται εν μέσω δισεκατομμυρίων άλλων θηλυκών "θηρίων" που τους τρέχουν τα "σάλια" και αυτό να μην την απασχολεί καθόλου.

Αυτή είναι η σχέση της κάθε γυναίκας απέναντι στον υπόλοιπο γυναικείο πληθυσμό. Για μια γυναίκα δεν υπάρχει μια άλλη γυναίκα, την οποία να τη φοβάται ή να την υπολογίζει, επειδή είναι πιο ...όμορφη, ψηλή, έξυπνη, δυνατή, πλούσια ή οτιδήποτε άλλο. Για τη γυναίκα η "ανασφάλειά" της περιορίζεται στο πώς είναι η ίδια σε σχέση με αυτά που επιθυμεί ο "απέναντι". Αν αυτός την "επιλέξει" με τον έρωτά του, τελειώσει η παράσταση της ανάδειξης της "πριγκίπισσας". Η κάθε γυναίκα έχει την αυτοπεποίθηση και τη δύναμη να υπερασπιστεί τον "τίτλο" της. Να τον υπερασπιστεί απέναντι σε όλες τις γυναίκες του Πλανήτη και όχι μόνον. Όποια τολμήσει να απλώσει χέρι στην πολύτιμη "λεία" της, η "πριγκίπισσα" είναι έτοιμη να της το κόψει από τη ρίζα. Γιατί; Γιατί είναι αυθεντική "πριγκίπισσα". Είναι έτοιμη να θυσιαστεί γι' αυτό που κατέχει και όποιος είναι έτοιμος για θυσία τρομάζει τους υπολοίπους.

Είναι έτοιμη να θυσιαστεί για τον έρωτά της, όπως είναι έτοιμη να θυσιαστεί για το παιδί της μια μητέρα. Όσο επικίνδυνο είναι να απλώσει χέρι μια γυναίκα στο παιδί μιας άλλης γυναίκας, άλλο τόσο επικίνδυνο είναι να απλώσει χέρι και στον έρωτά της. Ό,τι ανήκει σε μια γυναίκα, είναι απαγορευμένος "καρπός" για τις υπόλοιπες. Ο γυναικείος κόσμος, δηλαδή, είναι μια ομήγυρης "θηρίων", τα οποία απλά συνυπάρχουν μεταξύ τους και δεν συγκρούονται όταν δεν υπάρχει λόγος. "Θηρίων", τα οποία από τη φύση τους λειτουργούν αυτόνομα και δεν συνεργάζονται μεταξύ τους για έναν κοινό στόχο, εφόσον ο στόχος τους δεν μπορεί να "μοιραστεί". ΟΛΕΣ οι γυναίκες είναι δυνάμει πριγκίπισσες, γιατί όλες είναι έτοιμες τη στιγμή που θα χρειαστεί να το αποδείξουν. Να το αποδείξουν έναντι όλων των υπολοίπων ανταγωνιστριών.

Αντίθετα με αυτόν τον σκληρό και απλοϊκό στη λειτουργία του γυναικείο κόσμο ο ανδρικός κόσμος λειτουργεί με τελείως διαφορετικό τρόπο. Ο άνδρας θεωρητικά γεννιέται "πρίγκιπας", αλλά πρακτικά αυτό δεν σημαίνει τίποτε. Ο άνδρας στη πραγματικότητα ξεκινάει από το μηδέν και πρέπει με απίστευτο κόπο να γίνει "πρίγκιπας". Σε νεαρή ηλικία, όπου οι γυναίκες είναι σκληρές και αδίστακτες "πριγκίπισσες" με ατέλειωτη αυτοπεποίθηση, ο άνδρας βρίσκεται περίπου στο ...μηδέν. Δεν πιστεύει ότι αξίζει τίποτε και δεν πιστεύει ότι θα μπορούσε να είναι η ιδανική επιλογή για καμία. "Ανταρτοπόλεμο" κάνει, προκειμένου απλά να περάσει καλά μέσα από τυχαίες συνευρέσεις.

Το συναίσθημα, που "βασιλεύει" στον κόσμο των ανδρών, είναι ο φόβος. Ο φόβος έναντι των άλλων ανδρών. Ό,τι χαρακτηριστικό του άνδρα δεν αγγίζει τα απόλυτα ανδρικά πρότυπα, τον τρομάζει και του δημιουργεί πλήθος εχθρών-ανταγωνιστών, τους οποίους φοβάται. Είναι κοντός; Θεωρεί ότι μειονεκτεί έναντι των ψηλών. Είναι σχετικά μορφωμένος λόγω ηλικίας; Θεωρεί ότι μειονεκτεί έναντι των πολύ μορφωμένων. Είναι σχετικά δυνατός;

Θεωρεί ότι μειονεκτεί έναντι των πολύ δυνατών. Ό,τι θεωρεί μειονέκτημά του, προσπαθεί να το βελτιώσει και άρα ξεκινάει την ζωή του μόνον με μειονεκτήματα. Η εφηβεία για τον άνδρα είναι μια πολύ οδυνηρή υπόθεση. Ο απόλυτος εφιάλτης. Δεν τον υπολογίζει κανένας. Ούτε άνδρες ούτε γυναίκες.

Στην ηλικία, δηλαδή, που ξεκινάει την πορεία του και θεωρητικά είναι σεξουαλικά ώριμος, δεν μπορεί να είναι "ιδανικός" άνδρας. Άρα, θα πρέπει να πάρει αποφάσεις. Αποφάσεις, οι οποίες θα τον βοηθήσουν κάποτε να μπει στον "χάρτη" της κοινωνίας. Αποφάσεις, οι οποίες θα τον κάνουν "ορατό" στις γυναίκες, γιατί μέχρι εκείνη την ώρα είναι στην κυριολεξία "αόρατος". Κάπου εκεί μπερδεύεται και καταστρέφεται. Αυτό, που νόμιζε ότι θα του πάρει λίγα χρόνια προσπάθειας, στο τέλος του "καταπίνει" τη ζωή. Προσπαθώντας να βελτιώσει ατέλειες, γερνά και γίνεται ολόκληρος μια ατέλεια. Όταν δεν του φτάνει, που είναι νέος και καλός εραστής, θέλει και να μορφωθεί ...και όταν παραμορφώνεται μέχρις εσχάτων, είναι πλέον γέρος και δεν μπορεί ποτέ να ξαναγίνει καλός εραστής. Όταν είναι επιθυμητός, θέλει "πανοπλίες" και όταν τις αποκτήσει είναι ανεπιθύμητος.

Αυτός λοιπόν ο άνδρας, που στο ξεκίνημά του ΘΕΛΕΙ τα πάντα, αλλά δεν ΜΠΟΡΕΙ τίποτε, δεν μπορεί να είναι "πρίγκιπας". Δεν μπορεί, ακόμα κι αν έχει την τύχη να πέσει πάνω στην "πριγκίπισσα" και τον ερωτευτεί. Αυτό, δηλαδή, που λαχταρούν οι πανίσχυρες γυναίκες να τους συμβεί όσο το δυνατόν πιο γρήγορα στη ζωή τους, είναι ο απόλυτος εφιάλτης για τον παντελώς αδύναμο άνδρα. Αυτό, που μπορεί να το διαχειριστεί άριστα ακόμα και ένα δεκατετράχρονο θηλυκό "τέρας", ένας άνδρας δεν μπορεί να το διαχειριστεί ακόμα κι όταν βρίσκεται σε μια ώριμη ηλικία και αντικειμενικά διαθέτει μεγάλο πλήθος ανδρικών προσόντων. Δεν μπορεί να σταθεί απέναντι στο φύλο του ως ισχυρός και να θέσει τα απαραβίαστα όρια. Δεν μπορεί ούτε να τους υπόσχεται "θάνατο" ούτε να αδιαφορεί γι' αυτούς σε περίπτωση που τα παραβιάσουν. Όταν δεν μπορείς να το κάνεις αυτό, δεν μπορείς να πείσεις και την "πριγκίπισσα" ότι θα της σταθείς ως "πρίγκιπας" ό,τι και αν συμβεί. Αν η "πριγκίπισσα" αναλάβει και να σε επιλέξει και να σε προστατεύσει, δεν είσαι άνδρας. Ένα έπιπλο είσαι.

Ακόμα δηλαδή και η τύχη δεν του φτάνει του άνδρα. Πώς θα υποδεχθεί αυτός μια "πριγκίπισσα", εφόσον δεν μπορεί να υπερασπιστεί τον τίτλο του; Γιατί να περιμένει ο άνδρας να εμφανιστεί το υπέρτατο θηλυκό ον και να το διεκδικήσει, εφόσον αυτό από μόνο του όχι απλά τον φοβίζει, αλλά τον τρομοκρατεί; Αν εμφανιστεί ένα τέτοιο ον —και άρα μια φοβερή και τρομερή "πριγκίπισσα"— ο άνδρας θα λιώσει σαν το κεράκι. Αν αυτό το ον υποδείξει έναν τυχαίο άνδρα ως τον έρωτα της ζωής της, αυτός ο άνδρας όχι απλά δεν θα είναι ευτυχής, αλλά στην κυριολεξία θα πάρει τα βουνά. Γιατί; Γιατί με το τρυφερό δάκτυλό της δεν θα δείχνει στην κοινωνία μόνον τον έρωτά της, αλλά και τον απόλυτο εχθρό όλων

των υπολοίπων ανδρών. Αυτό δεν το αντέχει ο μέσος άνδρας. Θα πάρει τα βουνά ...και λίγο λέμε.

Αυτό, το οποίο ονειρεύεται ο κάθε άνδρας, είναι η εκ του ασφαλούς απόλαυση. Η ασφάλεια των δειλών. Να απολαμβάνει, αλλά να μην κινδυνεύει με θυσία. Να απολαμβάνει, αλλά να μην έρχεται σε σύγκρουση ούτε καν με τον ίδιο του τον εαυτό και τις όποιες φιλοδοξίες του. Να ανακαλύψει την "πριγκίπισσα" από τύχη και να πάει να την κρύψει, για να την απολαμβάνει μακριά από τα βλέμματα των υπολοίπων, χωρίς ποτέ να χρειαστεί να την υπερασπιστεί. Δεν θα την πάρει από το χέρι να την πάει στο κέντρο της "ζούγκλας" να τη "δοξάσει", γιατί φοβάται είτε μήπως του την πάρουν "καλύτεροι" άνδρες είτε μήπως τον σκοτώσουν για τον ίδιο λόγο "ισχυρότεροι" άνδρες. Θα φερθεί σαν δειλό θηρίο, που θα τρέξει να κρύψει τη "λεία" του, για να τη διατηρήσει υπό την κατοχή του.

Να τη φιλάει, να τη χαϊδεύει και να τη αγκαλιάζει μπροστά σε μια λυσσαλέα ομήγυρη ανδρών, που τους τρέχουν τα "σάλια", ούτε λόγος. Να είναι έτοιμος να θυσιαστεί για να την προστατεύσει, ούτε λόγος. Αυτά, δηλαδή, που είναι σε θέση να κάνει η κάθε γυναίκα για τον έρωτά της, είναι απλά αδύνατα ακόμα και για τους πιο ισχυρούς άνδρες. Αυτά βλέπουν εδώ και αιώνες και σε καθημερινή βάση οι γυναίκες και "τρελαίνονται". Βλέπουν πως, όταν αυτές είναι έτοιμες για καθοριστικές και μεγάλες αποφάσεις, οι άνδρες δεν "παρακολουθούν".

Ποτέ δεν παρακολουθούν, έχοντας έτοιμες δικαιολογίες. Ποτέ δεν τις κοιτούν πραγματικά στα μάτια, γιατί "αλληθωρίζουν" σε μπερλουσκονικού τύπου "επιτυχίες". Όταν αυτές είναι έτοιμες να θυσιάσουν τα πάντα για την επιλογή τους, ο άνδρας θέλει χρόνο για τα "μεταπτυχιακά" του, μετά θα περιμένει για την πολυπόθητη "προαγωγή" κλπ.. Όλα "κινητά" απέναντι σε μια γυναίκα απόλυτα σταθερή, η οποία εκνευρίζεται με την ανευθυνότητα. Όλα "κινητά" και χρονοβόρα χωρίς καμία "εγγύηση" ότι, αν όλα πάνε "καλά", δεν θα την παρατήσει για κάτι "καλύτερο". Ποτέ δεν τις υπερασπίζονται απόλυτα και με αυτοθυσία. Ούτε καν στα εύκολα. Όχι απέναντι στους υπόλοιπους άνδρες, που θα μπορούσαν να τη διεκδικούν με "λύσσα", όπως περιγράψαμε στο οριακό παράδειγμά μας, αλλά ούτε στο βασικό τους περιβάλλον. Στη μητέρα τους, στους φίλους τους, στο περιβάλλον τους. Οι ίδιοι τις αναγκάζουν να παντρευτούν τον πρώτο βολικό τυχόντα και μετά, αν δεν "πετύχουν" τις φαντασιώσεις τους, μπορεί να τις πούνε και πόρνες.

Κατάλαβε ο αναγνώστης γιατί μιλάμε για ΘΕΛΩ και ΜΠΟΡΩ; Γιατί μιλάμε για πραγματικές πριγκίπισσες και θεωρητικούς πρίγκιπες; Ο πιο ισχυρός άνδρας του Πλανήτη δεν μπορεί να διαχειριστεί αυτό το οποίο ονειρεύεται η κάθε γυναίκα. Η τελευταία γυναίκα του Πλανήτη. Γιατί; Γιατί δεν είναι όμοιάς της. Δεν έχει την ισχύ. Δεν είναι ποτέ έτοιμος να θυσιαστεί γι' αυτό το οποίο πιστεύει. Γιατί πάντα θεωρεί ότι έχει "περιθώρια" να βελτιωθεί, ώστε, όταν θα κληθεί να πολεμήσει, να είναι καλύτερος. Μια διαδικασία, η οποία διαρκώς

τον "μετακινεί" μέσα στον χρόνο και στην πραγματικότητα τον κάνει δειλό. Δεν είναι ποτέ έτοιμος να θυσιαστεί για τον έρωτά του, γιατί έχει τη δικαιολογία ότι δεν γνωρίζει αν αυτός είναι ο πραγματικός έρωτάς του και όχι κάποιος άλλος. Δεν είναι ποτέ έτοιμος να θυσιαστεί για τα παιδιά του, γιατί είναι και ο ίδιος ένα παιδί, που θυσιάζεται για τον εαυτό του.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο μιλήσαμε στην αρχή του κειμένου για "υπεύθυνο" φύλο και για "ανεύθυνο" φύλο. Οι "υπεύθυνες" γυναίκες εκτίμησαν εγκαίρως την "ανευθυνότητα" του άνδρα και πήραν την απόφαση να θυσιαστούν. Από τη στιγμή που ο άνδρας δεν μπορούσε να σταθεί ως ισάξιος απέναντί τους στο θέμα του έρωτα, περιορίστηκαν στους άνδρες, τους οποίους οι ίδιες θα είχαν λόγο να υπερασπιστούν ως "θηρία" και ήταν τα παιδιά τους. Από τη στιγμή που δεν μπορούσαν να ελπίζουν σε "πριγκίπα", αποφάσισαν να γίνουν μητέρες "πριγκίπων". Αφού δεν μπορούσαν να υπερασπιστούν τον "τίτλο" τους ως γυναίκες, αποφάσισαν να κάνουν το ίδιο ως μητέρες. Το μεγαλείο, που δεν τους προσέφεραν οι άνδρες ως γυναίκες, αποφάσισαν να το πάρουν μόνες τους ως μητέρες. Ανύμφευτες "πριγκίπισσες" με έναν ανεύθυνο άνδρα να τις διεκδικεί, χωρίς να υπόσχεται τίποτε.

Γι' αυτό άλλωστε και τις κατηγορούσε μόνιμα το ιερατείο της πατριαρχίας. Τις κατηγορούσε, γιατί απλούστατα τις φοβόταν. Τις φοβόταν, γιατί, αν άλλαζαν οι ίδιες τα κριτήριά τους, θα "αποπροσανατόλιζαν" τους "πελάτες" των συστημάτων, που είναι οι άνδρες. Θα αλλοίωναν τα χρήσιμα για το σύστημα ανδρικά πρότυπα και αυτό θα το κλόνηζε. Γι' αυτόν τον λόγο τις υπέτασσαν με τον πιο σκληρό και βίαιο τρόπο. Αρκούσε να "επαναστατήσουν" οι γυναίκες και αυτό θα αρκούσε για να πάνε περίπατο όλα τα μεγαλεπήβολα σχέδιά τους. Μέσα σε μια νύχτα θα γκρεμίζονταν οι πιο ισχυρές εξουσίες. Μέσα σε μια νύχτα θα έπεφταν τα πιο σκληρά συστήματα. Αν οι γυναίκες δεν διέθεταν οι ίδιες τους εαυτούς τους ως "ανταμοιβή" γι' αυτούς, που έκαναν με φανατισμό αυτά τα οποία πρότεινε το σύστημα, τίποτε δεν θα λειτουργούσε.

Θυσιάστηκε η γυναίκα υπό την εξουσία αυτού που προηγουμένως "αυτοκτόνησε". Στην πραγματικότητα απλά περιορίστηκε από αυτόν που "πέθανε". Ο άνδρας είναι αυτός ο οποίος "γκρεμίστηκε" στα τάρταρα μετά από δική του απόφαση. Ο άνδρας "γκρέμισε" αυτό που ήταν, γιατί το υποτίμησε και άρα ο ίδιος θα έπρεπε να το "ξαναχτίσει", για να επανέλθει. Ο άνδρας διαπίστωσε ότι δεν διέθετε γνώσεις Θεού και μπήκε στην άβυσσο, για να τις αποκτήσει. Ο άνδρας δεν αρκέστηκε στη θεϊκή "ουσία" και την ξεπούλησε, για να βρει γνώση Θεού. Αυτό είναι άλλωστε και το νόημα του Προπατορικού Αμαρτήματος. Ο άνδρας πλησίασε το Δένδρο της Γνώσης και "έφαγε" τη γνώση, που του αποδείκνυε ότι δεν γνώριζε τίποτε ο ίδιος. Έμαθε αυτό, που δεν του αποκάλυπτε ο Θεός, για να μην τον στεναχωρήσει. Αυτό, που του απαγόρευε να μάθει, για να μην στεναχωρηθεί. Ο άνδρας, εξαιτίας αυτής της επιλογής του, έγινε ένα "σκουλήκι", που σέρνεται στην κόλαση και από τη στιγμή που το

πραγματοποίησε θα έπρεπε να βρει τις δυνάμεις και τη γνώση για να επανέλθει στο αρχικό του επίπεδο. Να βρει τις γνώσεις Θεού, για να ξαναγίνει Θεός.

Το φύλο, δηλαδή, του παιδιού του Θεού δεν είναι μόνον θέμα ορθής διαχείρισης της κοινωνικής αντίδρασης, αλλά και θέμα δικαιοσύνης. Δικαιοσύνη τόσο απέναντι στο ίδιο το παιδί Του όσο και σ' αυτούς που θυσιάστηκαν ως παιδιά Του και είναι οι άνδρες. Δεν μπορούσε ο Θεός να επιλέξει να εμφανίσει Θυγατέρα, γιατί θα την αδικούσε ως άτομο την ίδια. Το "χτίσιμο" απαιτεί θυσίες. Απαιτεί να λερωθείς, να ματώσεις και να τσακιστείς. Απαιτεί ό,τι απαγορεύεται να κάνει μια γυναίκα, για να μην απειληθεί το κεφάλαιό της. Πάνω απ' όλα όμως απαιτεί χρόνο. Η γυναίκα, όπως προείπαμε, δεν διαθέτει χρόνο. Δεν μπορείς να της πάρεις χρόνο και άρα να της περιορίσεις το πρωτεύον της κεφάλαιο με την υπόσχεση ενός κεφαλαίου, το οποίο δεν την ενδιαφέρει στον ίδιο βαθμό. Δεν μπορείς να την ταλαιπωρήσεις μέχρι θανάτου και να την εμφανίσεις γριά "πετυχημένη" ως "αποζημίωση". Θα την κάνεις δυστυχισμένη. Θα την αδικήσεις ως άτομο, εφόσον δεν θα της δώσεις χρονικά περιθώρια να λειτουργήσει ως γυναίκα.

Αυτό, το οποίο δεν το κάνει ένας απλός πατέρας στην πολυαγαπημένη κόρη του, δεν θα μπορούσε να το κάνει ο Θεός στη δική Του. Άρα, δεν μπορούσε να επιλέξει μια γυναίκα, για να Τον ενσαρκώσει. Θα την αδικούσε μέχρι να "χτιστεί" και όταν το κατάφερνε δεν θα την ενδιέφερε το κέρδος. Αντίθετα ο άντρας έχει χρόνο. Του παίρνεις κεφάλαιο από αυτό που υποτιμά και του δίνεις κεφάλαιο από αυτό που λαχταρά. Τον "τρέχεις", τον "γκρεμίζεις" και τον "χτυπάς σαν χταπόδι" και αυτός είναι ευτυχισμένος, γιατί βλέπει "κέρδος". Βάζει "υποθήκη" το δευτερεύον και περιμένει "κέρδος" στο πρωτεύον. Ακόμα και γέρος να εμφανιστεί μετά από μια μακροχρόνια ταλαιπωρία, αυτός πάλι ευτυχισμένος θα είναι. Θα είναι ευτυχισμένος, γιατί τα περιθώρια να λειτουργήσει ως άντρας είναι μεγάλα και ως εκ τούτου, όσο και να "καθυστερήσει", πάλι προλαβαίνει. Απλά, για να μην τον αδικήσεις, φροντίζεις να μην είναι γέρος.

Αυτό είναι κάτι, που εκτός των άλλων "βολεύει" και στον σχεδιασμό της ομαλής ένταξης Του στην ανθρώπινη κοινωνία. Με τη χρονοβόρα ταλαιπωρία του "χτισίματος" του μειώνεις το πρωτεύον κεφάλαιο, ώστε το συνολικό του κεφάλαιο να είναι κοντά στον μέσο όρο του ανδρικού κεφαλαίου. Να μην είναι "προσβλητικά" ευνοημένος σε σχέση με τους άλλους. Να μην είναι ο απόλυτα όμορφος, ο απόλυτα νέος και ο απόλυτα σοφός. Να είναι σοφότερος αλλά όχι ομορφότερος. Να είναι νέος και ταλαιπωρημένος αλλά όχι νεότερος και ξεκούραστος. Στην υπέρτατη στιγμή της δόξας του Υιού να έχει ο κάθε άνδρας ένα σημείο, που θα "υπερέχει" απέναντί Του. Να έχει ο κάθε άνδρας λόγο να πει ..."ευτυχώς" δεν ήμουν εγώ ο "εκλεκτός".

Τέλος, θα ήταν αδικία για όλο τον αντρικό πληθυσμό να αναλάβει την τελική Δωρεά εκπρόσωπος του φύλου, το οποίο δεν συμμετείχε καθοριστικά στο "χτίσιμο" του νέου

κόσμου. Του φύλου, που, ναι μεν πλήρωσε το βαρύτατο κόστος της υποταγής, αλλά που δεν σύρθηκε ποτέ με τον απόλυτο τρόπο στην απόλυτη κόλαση, όπως συνέβη με τους άνδρες. Το φύλο, που δεν αισθάνθηκε ποτέ καταραμένο και φτωχό όπως οι άνδρες, ακόμα κι όταν βρίσκονταν στην απόλυτη νεότητά τους και με το βασικό ανθρώπινο κεφάλαιό τους στο επίπεδο του Άδωνη.

Οι άνδρες δημιούργησαν το σύνολο σχεδόν της ανθρώπινης γνώσης και θα ήταν αδικία να δοθεί η τέλεια γνώση της Δωρεάς στο αντίθετο φύλο. Θα ήταν αδικία να δοθεί το θηριώδες κεφάλαιο στη θηριώδη γυναίκα και όχι στον αδύναμο άνδρα, ώστε να υπάρχει ισορροπία μεταξύ τους. Αδικία, την οποία εύκολα μπορούν να κατανοήσουν οι γυναίκες ότι θα υπήρχε σε μια τέτοια περίπτωση. Μόνον με αυτόν τον τρόπο μπορούν να εξισορροπηθούν τα κεφάλαια των δύο φύλων μεταξύ τους. Στην υπέρτατη στιγμή της δόξας των ανδρών να έχει το γυναικείο φύλο λόγο να πει ..."ευτυχώς" που δεν ασχολήθηκε με εμάς ο Πατέρας. "Ευτυχώς" που μας "φώναζε" και μας έκλεισε στο σπίτι, γιατί τελικά δεν "διασκέδαζαν" αυτοί εκεί έξω ...όπως επί αιώνες νομίζαμε.

Περί Πατρός και Αγίου Πνεύματος.

Τα μεγαλύτερα και τα καλύτερα σχέδια σ' αυτόν τον κόσμο δεν τα χαρακτηρίζουν τα πολύπλοκα και τα μυστήρια των λεπτομερειών τους, αλλά οι μεγαλύτερες και οι καλύτερες γνώσεις που απαιτούνται για τη δρομολόγησή τους. Τα καλύτερα σχέδια είναι αυτά, τα οποία λειτουργούν σαν "χωνί" γι' αυτόν που θα μπει μέσα σ' αυτά και δεν θα μπορεί να ξεφύγει με καμία δύναμη. Ένα τέτοιο απλό σχέδιο, που να το χαρακτηρίζει η απόλυτη τελειότητα από πλευράς ευφυΐας και γνώσης είναι και αυτό του Θεού. Αυτό, το οποίο λέμε δεν είναι κάτι το πρωτοφανές και το πρωτάκουστο. Αυτό πρεσβεύουν όλες οι θρησκείες των ανθρώπων. Αυτό πιστεύουν όλοι οι άνθρωποι, ακόμα και στη σημερινή εποχή της αμφισβήτησης και των χωρίς ταμπού ή άλλους περιορισμούς ανθρωπίνων σκέψεων. Επί αιώνες ο άνθρωπος πιστεύει ότι ο Θεός έχει δρομολογήσει ένα Σχέδιο υπέρ του ανθρώπου, έστω και εν αγνοία του.

Σ' αυτό το Σχέδιο πρέπει ν' αναζητήσουμε τα αίτια αυτών που βλέπουμε και περιγράψαμε πιο πάνω. Ο Θεός-γονέας και δημιουργός του ανθρώπου γνώριζε στον απόλυτο βαθμό τα χαρακτηριστικά του παιδιού του. Γνώριζε τα δυνατά του αλλά και τα αδύνατά του σημεία. Από τη στιγμή που ήθελε να τον βάλει σε μια διαδικασία "προόδου", ήταν θέμα χρόνου να εκμεταλλευτεί τις γνώσεις Του. Γνώσεις πάνω στα δύο φύλα. Αυτό δεν έγινε τυχαία και ούτε συνέβαινε πάντα. Αυτό έγινε μετά την έναρξη της πατριαρχίας. Στην εποχή της μητριαρχίας ο άνδρας λειτουργούσε πολύ καλύτερα. Η κοινωνία του λειτουργούσε πολύ καλύτερα, αλλά πολύ "αργά" στην εξέλιξή της. Εξωφρενικά "αργά" για έναν Πατέρα, που ανυπομονούσε να δει το παιδί Του στα καλύτερα. Σ' αυτά που γνώριζε ότι δικαιούνταν λόγω της ευφυΐας του.

Η κοινωνία εκείνη ήταν εξαιρετικά απλή και βέβαια φτωχή. Δεν υπήρχε κάποια ξεχωριστή "πριγκίπισσα", ώστε η επιλογή της να φέρει τον άνδρα απέναντι σε όλους τους άνδρες μαζί και άρα στα πρόθυρα του τρόμου. Δεν υπήρχε κάποιος "πρίγκιπας", ώστε η εμφάνισή του να ενεργοποιούσε την "τρέλα" του γυναικείου πληθυσμού. Όλα εκείνη την εποχή ήταν απλά, φτωχά και στα μέτρα που μπορούσε να διαχειριστεί ο άνθρωπος. Αρκετά πολύτιμα, για να είναι ευτυχείς όλοι, αλλά όχι τόσο πολύτιμα, που να ενεργοποιούν τα ένστικτα της κοινωνίας και να εμφανίζουν τα πλεονεκτήματα αλλά και τα μειονεκτήματα των δύο φύλων.

Εκείνη την εποχή η κυρίαρχη μορφή του Θεού ήταν θηλυκή. Γιατί; Γιατί ο άνθρωπος, λόγω χαρακτηριστικών, πάντα πίστευε στον Θεό και εκείνη την εποχή έδινε τη μάχη της επιβίωσης ως είδος. Όταν το κυρίαρχο φύλο στη μάχη της επιβίωσης είναι η πανίσχυρη γυναίκα, ευνόητο είναι ότι το Απόλυτο Ον θα είχε στη συνείδηση του ανθρώπου τη γυναικεία μορφή. Τα παιδιά επιβίωναν χάρη στη δύναμη των μητέρων τους και οι άνθρωποι πίστευαν ότι θα επιβιώσουν χάρη στη δική τους πανίσχυρη Μητέρα.

Ο άνθρωπος έδινε τον υπέρ πάντων αγώνα, έχοντας τις "πλάτες" της πάντοτε παρούσας θηλυκής "πριγκίπισσας", που ήταν οι κοινές γυναίκες. Δεν άλλαξαν οι γυναίκες μέσα στον χρόνο και άρα και εκείνοι οι άνθρωποι δεν έβλεπαν γυναίκες διαφορετικής ποιότητας με τις σημερινές γυναίκες. Δεν έπρεπε να πάνε οι γυναίκες στα πανεπιστήμια ή να κάνουν καριέρες, για να βελτιωθούν. Ο άνδρας έπρεπε να τα κάνει αυτά, για να βελτιώσει την προσφορά του στην εύκολη επιβίωση του ανθρώπινου "είδους".

Σε άλλο σημείο περιγράψαμε τον άνδρα με τα χειρότερα χαρακτηριστικά. Τι όμως περιγράψαμε; Τον ίδιο τον άνδρα ως φύλο; Όχι βέβαια. Περιγράψαμε τον άνδρα-"σκουλήκι" της πατριαρχίας. Αυτό, το οποίο έγινε μετά τις "κατάρεις" του Θεού και άρα την αποβολή των ανθρώπων από τον Παράδεισο. Τι πρέπει να ψάξουμε δηλαδή; Πώς ο άνδρας, ο οποίος είναι κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν του Θεού, έγινε ένα θλιβερό "σκουλήκι". Κάτι μεσολάβησε και άλλαξε. Κάτι μεσολάβησε, που τον καθήλωσε στον ρόλο του ανεύθυνου παιδιού. Κάτι τον τρόμαξε σε τέτοιο βαθμό, που να τον έκανε δειλό. Κάτι, που τις γυναίκες δεν τις άγγιξε σ' αυτόν τον βαθμό, αλλά έλιωσε τους άνδρες. Τι ήταν αυτό; Η εμφάνιση του Θεού. Του αρσενικού Θεού. Εμφανίστηκε ο τέλειος Άνδρας και άλλαξε τα πρότυπα. Ο απόλυτα πιστός. Ο απόλυτα γενναίος. Ο απόλυτα παντογνώστης. Το όνειρο κάθε γυναίκας και ο εφιάλτης κάθε άνδρα. Ο "πρίγκιπας", που έγινε "βασιλιάς".

Εδώ ακριβώς βρίσκεται το κομβικό σημείο του όλου σχεδιασμού. Η εμφάνιση του αρσενικού Θεού ελάχιστα επηρέασε τη γυναίκα. Τον άνδρα κατέστρεψε. Ο άνδρας στην πατριαρχία έχασε την "ταυτότητά" του. Η πατριαρχία τον μετέτρεψε σε ένα δειλό σκουλήκι, που σέρνεται στη γη. Αυτό ήταν δεδομένο ότι θα συμβεί. Από τη στιγμή που εμφανίστηκε άνδρας-"βασιλιάς", ήταν θέμα χρόνου ο κοινός άνδρας να πάει στο μηδέν. Να πάει στην

εκκίνηση. Γιατί; Γιατί, αν ήθελε να ξαναγίνει "πρίγκιπας", θα έπρεπε να βρει ό,τι χρειαζόταν, για να "ανατρέψει" τον βασιλιά. Δεν θα μπορούσε να γίνει "πρίγκιπας", αν δεν ήταν τουλάχιστον ίσος με τον βασιλιά. Έναν βασιλιά όμως στο επίπεδο του Θεού για να τον "φτάσεις", θα πρέπει να ταλαιπωρηθείς για αιώνες. Από εκεί ξεκινάει ο φόβος και η τρομοκρατία, που υπάρχει στον κόσμο των ανδρών.

Οι άνδρες μπαίνουν σε κατάσταση θυσίας και γίνονται άγρια θηρία. Θεωρούν εχθρό τους όποιον διεκδικεί την ίδια "λεία" με τους ίδιους. Μπορεί να μην είναι ΠΟΤΕ έτοιμοι να θυσιάσουν, αλλά είναι ΠΑΝΤΑ έτοιμοι να σκοτώσουν. Ακριβώς, επειδή βρίσκονται σε φάση συγκέντρωσης προσόντων, υπάρχει διαρκής πόλεμος μεταξύ τους. Πραγματικός πόλεμος με καθημερινές συγκρούσεις, οι οποίες δεν περιορίζονται στο συμβολικό επίπεδο, όπως συμβαίνει με τις γυναίκες. Οι γυναίκες περιορίζονται σ' αυτό το επίπεδο της συμβολικής μάχης και συνυπάρχουν ειρηνικά μεταξύ τους, γιατί δεν έχουν να μοιραστούν κάτι μεταξύ τους. Δεν έχουν να υπερασπιστούν κάτι ιδιαίτερο μέσω της καθημερινής σύγκρουσης. Δεν υπερασπίζονται καθημερινά την ύπαρξή τους μέσα από μια τέτοια επίσης καθημερινή σύγκρουση.

Οι άντρες πρέπει να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους. Τις επιλογές της ζωής τους. Τα λάθη τους, τα οποία τις περισσότερες φορές είναι κολοσσιαία. Οι άνδρες πρέπει να υπερασπιστούν την επιλογή τους να σπουδάσουν, όταν ο "εχθρός" τους δεν έχει σπουδάσει. Να υπερασπιστούν την επιλογή τους να κάνουν καριέρα, όταν ο "εχθρός" τους δεν έχει τέτοια. Να υπερασπιστούν την επιλογή τους να κάνουν χρήματα, όταν ο "εχθρός" τους δεν έχει τέτοια. Οτιδήποτε τους έχει ταλαιπωρήσει και τους έχει βασανίσει είναι αίτιο πολέμου, όταν εμφανίζεται κάποιος, που το έχει αποφύγει. Είναι έτοιμοι να σκοτώσουν το οποιονδήποτε σβήσει το "όνειρό" τους. Το "όνειρο", το οποίο συνήθως το αντιλήφθηκαν με λάθος τρόπο και αυτό μετατράπηκε σε λάθος. Αυτά υπερασπίζονται οι άνδρες. Τα λάθη τους, τα οποία, όσο πιο μεγάλα είναι, τόσο περισσότερη ισχύ τούς δίνουν και άρα τόσο πιο πολύ επιβαρύνουν όλους τους υπολοίπους.

Οι άντρες είναι εχθροί μεταξύ τους. Όλοι εναντίον όλων και —από τη στιγμή που ο σκοπός αγιάζει τα μέσα— όλοι εναντίον ακόμα και του ενός, όταν η "εξάλειψή" του τους ευνοεί όλους. Οι άνδρες, δηλαδή, στον πόλεμό τους συνεργάζονται μεταξύ τους εν αντιθέσει προς τις γυναίκες. Γιατί; Γιατί η λεία τους είναι διαφορετική. Είναι λεία που μοιράζεται και αυτή δεν είναι η "πριγκίπισσα". Μοιράζεται το "κεφάλι" το εχθρού σε όλους όσους επωφελούνται από αυτόν τον αποκεφαλισμό. Ένας κατά φαντασίαν "πρίγκιπας" απειλεί τους πάντες και άρα ενεργοποιεί τα ένστικτα των πάντων. Ένας θρασύς νεαρός τούς προκαλεί σε σύγκρουση. Πάνω του θα πέσουν οι πάντες για τον οποιονδήποτε λόγο θεωρεί ο καθένας ότι θίγεται. Άλλος επειδή είναι γέρος και θα πρέπει να υπερασπιστεί τα προνόμια των γέρων. Άλλος επειδή είναι σπουδαγμένος, άλλος επειδή είναι πιο ψηλός, άλλος επειδή είναι πιο όμορφος. Όλοι έχουν συμμάχους σ' αυτόν τον θανατηφόρο πόλεμο.

Αυτό δεν έρχεται σε αντίφαση με τα όσα είπαμε παραπάνω περί αποδοχής των "πριγκίπων" από τους άνδρες. Στο κόσμο του άνδρα βασιλεύει ο φόβος και βασιλιάς είναι όποιον τον προκαλεί. Τους "πριγκίπους" τους ανέχονται όταν είναι πραγματικοί και άρα όταν τους φοβούνται. Μέχρι να καταλάβουν ότι κάποιον πρέπει να τον φοβούνται, συγκρούονται μαζί του μέχρι θανάτου. Κανένας δηλαδή "πριγκίπας" δεν θα φτάσει σε κανέναν θρόνο, αν δεν δώσει μάχη θανάτου. Κανένας "πριγκίπας" δεν θα φτάσει πουθενά, επειδή απλά "επιλέχθηκε". Το μίσος των ανδρών είναι το απόλυτο "φίλτρο", για να αξιολογηθεί η απόλυτη ποιότητα του "πριγκίπα". Γι' αυτόν τον λόγο ο "Πριγκίπας" —εν αντιθέσει προς τις "Πριγκίπισσες"— είναι πάντα ένας. Είναι αυτός, που θα ανατρέψει τον "Βασιλιά" και θα τρομοκρατήσει όλους τους "σφετεριστές" του "θρόνου". Μέχρι να συμβεί αυτό, θα συνεχίσουν οι άνδρες να τρώγονται μεταξύ τους σαν τα άγρια θηρία.

Γιατί όμως συμβαίνει αυτό; Γιατί μπροστά τους στέκεται μόνιμα ο Θεός. Μπροστά στον άνδρα στέκεται μόνιμα το μοναδικό και αξεπέραστο ανδρικό πρότυπο. Το απόλυτο πρότυπο ισχύος και γνώσης, το οποίο τρέμουν όλοι. Το τρέμουν, όχι επειδή είναι απειλητικός ο Ίδιος ο Θεός, αλλά επειδή είναι απειλητικοί όλοι εκείνοι, που προσπάθησαν να εξομοιωθούν μ' Αυτόν. Όλοι εκείνοι, που αποκτηνώθηκαν στην προσπάθεια να Του μοιάσουν. Ανάμεσα στον απλό και αδύναμο άνδρα και τον Θεό στέκονται απειλητικοί και θανατηφόροι οι πιο ισχυροί άνδρες.

Οι άνδρες, οι οποίοι βρίσκονται σε "πορεία" ισχυροποίησης και άρα σε "πορεία" προς το πρότυπο. "Πορεία" θανάτου. Αυτοί απειλούν όποιον αμφισβητήσει τις επιλογές τους και —το κυριότερο— όποιον αμφισβητήσει τα προνόμιά τους στο μοίρασμα της "λείας". Της όποιας "λείας", είτε αυτή είναι χρήματα είτε γυναίκες. Πώς θα ξεκινήσει ο έφηβος άντρας την πορεία του σαν "πριγκίπας"; Πώς θα διεκδικήσει την "πριγκίπισσα", όταν αυτήν επιθυμούν άνδρες πολύ ισχυρότεροι από τον ίδιο και βέβαια πολύ επικίνδυνοι; Πώς θα αντέξει να γίνει ο ίδιος η επιλογή μιας πανίσχυρης "πριγκίπισσας", όταν αυτή η επιλογή θα αποκλείει όλους τους υπολοίπους; Θα τον κατασπαράξουν όλοι μαζί, αν το επιχειρήσει. Πώς δεν θα είναι τρομοκρατημένος ένας νεαρός άνδρας μέσα σ' αυτήν την κόλαση;

Ο αναγνώστης αντιλαμβάνεται ότι στην πραγματικότητα ο αρσενικός Θεός δεν είναι εφεύρημα της πατριαρχίας. Η πατριαρχία είναι εφεύρημα του αρσενικού Θεού.

Αυτό ήταν το Σχέδιο του Θεού και μπορεί να περιγραφεί μέσα σε λίγες γραμμές. Ο Θεός γνώριζε τον άνθρωπο, εφόσον ήταν παιδί Του. Από τη στιγμή που εξασφάλισε την επιβίωσή του μέσω των δυνατοτήτων της θηριώδους γυναίκας, έβαλε νέο στόχο. Από τη στιγμή που η πανίσχυρη γυναίκα "εγγυόταν" τη σίγουρη επιβίωση του είδους, έπρεπε να βρεθεί ρόλος και για τον πανέξυπνο άνδρα. Τι θα έκανε ο Θεός; Θα "χρέωνε" την επιβίωση στο "υπεύθυνο" φύλο και θα άφηνε το "ανεύθυνο" να παριστάνει τον περιφερόμενο "εραστή" και τον εκ του ασφαλούς "πριγκίπα"; Η μία θα ήταν "πριγκίπισσα", με το τεράστιο κόστος

που αυτό συνεπάγεται και ο άλλος θα ήταν ο νέος και ωραίος, που δεν θα έκανε τίποτε; Η μία θα ζούσε τη μισή της ζωή μέσα στις θυσίες και τη στέρηση για τα παιδιά και ο άλλος θα παρίστανε τον "γκόμενο" όποτε τον βόλευε; Χωρίς δεσμευτικούς γάμους όποτε θα ήθελε θα συμμετείχε στα κόστη και όποτε ήθελε θα έφευγε για τα "φρέσκα";

Απλά πράγματα. Σε μια εφιαλτικά δύσκολη περίοδο για την ανθρωπότητα, οι άνδρες δεν έπαιρναν το "μερίδιο" που τους αντιστοιχούσε. Σε έναν δύσκολο αγώνα επιβίωσης δεν μπορείς να γκαστρώνεις τα κορίτσια του Θεού και μετά να τα εγκαταλείψεις. Δεν μπορείς να δίνεις μόνον όταν θέλεις να πάρεις και αυτό για ελάχιστο χρονικό διάστημα, το οποίο δεν είχε σχέση με τα πραγματικά δεδομένα των τεραστίων υποχρεώσεων. Αυτό ήταν το κύριο πρόβλημα της μητριαρχίας. Η εγκατάλειψη των μητέρων.

Οι γυναίκες αναγκάζονταν να ζουν σε κοινότητες, μοιραζόμενες από κοινού τα κόστη της επιβίωσης του είδους και οι ανεύθυνοι άντρες παρίσταναν τους ελεύθερους "σκοπευτές". Όποτε τους βόλευε, ό,τι τους βόλευε. Όσο πιο άχρηστοι ήταν, τόσο καλύτεροι "σκοπευτές" γίνονταν. Όσο πιο αδίστακτοι ήταν, τόσο πιο βίαιοι ήταν, εφόσον χτυπούσαν και βίαζαν τις γυναίκες, προκειμένου να τις κάνουν δικές τους. Μια ανύπαρκτη οικονομία είχε "μεγαλέμπορους" της βίας, του έρωτα και του ψεύδους.

Ήταν θέμα χρόνου να "νευριάσει" ο Θεός και να "κατέβει" κάτω. Όταν όμως "κατεβαίνει" ο Θεός θυμωμένος, σε στέλνει στο διάολο ...όπως και έγινε. Σε στέλνει στον διάολο, ακόμα κι αν σε αντιλαμβάνεται ως παιδί Του. Συνέβη ό,τι συμβαίνει και με τις απλές οικογένειες. Η κυρίαρχη Μητέρα της μητριαρχίας "θύμωσε", που έπεφτε όλο το βάρος της επιβίωσης στα θαυμαστά κορίτσια της. Τι έκανε; Ό,τι κάνουν όλες οι μητέρες, όταν έχουν ανάλογο πρόβλημα. Έβαλε τον τρομερό Πατέρα να πειθαρχήσει τον απειθαρχο γιο. Έστειλε τον έρωτά της να επιβάλει την τάξη και τη δικαιοσύνη. Έβαλε έναν άνδρα να κάνει αυτό, το οποίο δεν μπορούσε να κάνει μια γυναίκα.

Έβαλε τον πιο ισχυρό Άνδρα να νικήσει τους υπόλοιπους, γιατί, αν δεν νικήσεις τους άνδρες, δεν μπορείς να τους επιβάλεις τη γνώμη σου. Εκμεταλλεύτηκε το δεδομένο που είπαμε πιο πάνω. Οι άνδρες είναι εχθροί μεταξύ τους και "ζουν" στο βασίλειο του τρόμου. Ο αρσενικός Θεός ήταν γνήσιος άνδρας και άρα βασιλιάς αυτού του τρόμου. Μπορούσε να επιβάλει στους άνδρες τη Θεία "άποψη", γιατί μπορούσε να τους νικήσει ή να τους απειλήσει με τιμωρίες. Μπορούσε να κάνει αυτό που δεν μπορούσε να κάνει η Μητέρα, εφόσον Αυτήν έχει αμυντικά καθήκοντα και όχι επιθετικά. Ο Πατέρας φώναξε τον γιο στο "γραφείο" Του ...και κάπου εκεί τελείωσε το πάρτι... Ο "σκοπευτής" θα "σκόπευε" τον εαυτό του και θα οδηγούνταν στην "αυτοκτονία".

Πώς έγινε αυτό; Με τη παγίδευση του άνδρα. Ο Θεός στάθηκε απέναντί του ως είδωλο του εαυτού του. Ένα τέλειο είδωλο. Ο άνδρας έβλεπε τον Τέλειο Άνδρα και αυτόν

προσπάθησε να μιμηθεί. Τον νέο, όμορφο και πανίσχυρο άνδρα. Όμως, αυτό το είδωλο ήταν άπιαστο. Οι νέοι έβλεπαν κάποιον που να τους μοιάζει, αλλά ήταν αδύναμοι οι ίδιοι. Οι ισχυροί ένιωθαν τη δύναμή τους, αλλά δεν ήταν νέοι. Όποιος "καθρεφτιζόταν" απέναντι στον Πατέρα την "πατούσε", γιατί απλούστατα η εξομοίωση μ' Αυτόν απαιτούσε θυσία ζωής και άρα πλήρη καταστροφή.

Αυτό ήταν το ζητούμενο. Ο άνδρας να κυνηγάει το είδωλό του, προκειμένου να παράγει χρήσιμα πράγματα για το σύνολο της κοινωνίας και όχι μόνον για τον εαυτό του, όπως έκανε μέχρι εκείνη την ώρα. Ο Πατέρας θα ανάγκαζε τον άνδρα να συμβάλει τόσο σε προσωπικό όσο και σε συλλογικό επίπεδο ως φύλο. Ο Πατέρας τον πάντρεψε, για να εξασφαλίσει την υποχρεωτική συνδρομή του στην καθημερινότητα της επιβίωσης και ο Πατέρας έβαλε το ανδρικό φύλο να εργάζεται συλλογικά για τις ανάγκες του είδους συνολικά.

Από τη στιγμή που αυτό το φύλο δεν γεννούσε, ήταν υποχρεωμένο να δημιουργήσει τις καλύτερες συνθήκες γι' αυτές που το έκαναν. Θα υποχρεώνονταν οι άνδρες ως πρόσωπα να συμβάλουν στα καθημερινά κόστη, που συνεπάγεται η διαίωσιση του είδους, όπως θα υποχρεώνονταν να συμβάλουν συλλογικά ως φύλο. Θα ανέπτυσσαν την τεχνογνωσία μέχρι του σημείου εκείνου, που να μπορεί ακόμα και μια μητέρα μόνη να έχει την ευχέρεια να μεγαλώνει το παιδί της χωρίς μεγάλο κόστος. Θα ανέπτυσσαν μηχανισμούς, οι οποίοι θα προστάτευαν τον άνθρωπο και τα παιδιά του και μετά το 2012 ...ας έκαναν ό,τι ήθελαν.

Το μερίδιό τους όμως θα το έβαζαν υποχρεωτικά, είτε ήθελαν είτε δεν ήθελαν. Αυτό το μερίδιο εξασφαλίστηκε μέσω της παγίδευσης του άνδρα. Τον έβαλε ο Θεός για περίπου 6000 χρόνια να προσπαθεί να γίνει ... αλάθητος "Πάπας της Ρώμης", ώστε να εισπράξει η ανθρωπότητα τα κέρδη αυτού του αφελούς αγώνα. Τον έβαλε να τείνει προς τα πρότυπα αυτών, που "είδαν" τον εξοργισμένο Θεό και δεν το άντεξαν. Αυτά αποφάσισε ο Πατέρας ...και αυτά έγιναν. Αυτά αποφάσισε ο νικητής να υποστούν οι νικημένοι.

Η πατριαρχία, δηλαδή, δεν είναι έτσι όπως παρουσιάζεται. Την πατριαρχία την έφεραν στον κόσμο οι προσευχές των εγκαταλειμμένων γυναικών και τα κλάματα των πεινασμένων βρεφών. Την πατριαρχία την έφεραν οι κατάρες των γυναικών για τους άχρηστους, που γκάστρωναν τις κόρες τους και την "κοπανούσαν". Την πατριαρχία την έφερε η οργή των γυναικών για τους άθλιους που τις χτυπούσαν και τις βίαζαν, χωρίς να τιμωρούνται ποτέ. Την πατριαρχία την επέβαλε η οργή του Θεού γι' αυτούς τους άχρηστους. Η πατριαρχία ήταν η νίκη του Άνδρα πάνω στους άνδρες. Ο γάμος μεταξύ των δύο φύλων, που ήταν το θεμελιώδες στοιχείο της, μπορεί θεωρητικά να ήταν το αίτιο της υποταγής της γυναίκας στον άνδρα, αλλά αυτό ήταν το λογικό "τίμημα" για όλα όσα θα εισέπρατταν οι γυναίκες. Η Θεία "βία" έδωσε από έναν άνδρα σε κάθε γυναίκα, προκειμένου να κάνει την επιβίωση του ανθρώπινου είδους πιο εύκολη. Ο γάμος είναι η έκφραση αυτής της Θεϊκής "βίας".

Το κόστος αυτού του γάμου το χρεώθηκε η γυναίκα με υποταγή, αλλά αυτό δεν ήταν βαρύ φορτίο. Μια γυναίκα, με τις τεράστιες καθημερινές υποχρεώσεις της μητέρας, ελάχιστα την απασχολούσε η επίσης καθημερινή "παράσταση" της υποταγής. Ήταν πολύ ισχυρή, για να "παραμορφωθεί" από αυτήν την υποταγή. Ήταν πολύ μικρό το βάρος της εξουσίας του "αέρα", που έπαιρνε πάνω της. Εξασφάλιζε όμως την καθημερινή τροφή για το παιδί της και την επίσης καθημερινή προστασία του. Οι άντρες μπορεί να "πιστώνονταν" μια νίκη, αλλά τέτοια νίκη ούτε στους εφιάλτες τους δεν έπρεπε να επιδιώκουν. Γι' αυτόν τον λόγο βλέπουμε και τα παράδοξα της πατριαρχίας. Βλέπουμε τη "νίκη" των ανδρών να την υπερασπίζονται με λύσσα οι "νικημένες" γυναίκες.

Αυτό ήταν το ζητούμενο της πατριαρχίας. Υπέταξε τη γυναίκα στον άνδρα, αλλά τον άνδρα τον έλιωσε στην κυριολεξία. Αντί αυτό το "ανεύθυνο" ον να περιφέρεται ασκόπως στις λάσπες και στα σπήλαια, κυνηγώντας γυναίκες, μπήκε σε "δουλειά". Αντί να εξαντλεί την άπειρη ευφυΐα του στο φλερτ των γυναικών και στις πλάκες μεταξύ των φίλων, θα έμπαινε σε "δουλειά". Τι δουλειά; Να αναπτύξει την ανθρώπινη τεχνολογία. Να εφεύρει τα φάρμακα. Να εφεύρει τα αεροπλάνα. Να εφεύρει τα τηλέφωνα. Να "εφεύρει" το κοινωνικό κράτος. Να "εφεύρει" το σύστημα υγείας. Να εφεύρει ό,τι είχε ανάγκη το ανθρώπινο είδος για την εξασφάλιση μιας υψηλής ποιότητας ζωής, εφόσον η βασική επιβίωση είχε επιτευχθεί. Να εφεύρει ό,τι γνώριζε ο Θεός πως ήταν στα μέτρα της ευφυΐας του να εφεύρει. Να πάψει η επιβίωση να κοστίζει στον άνθρωπο και κυρίως στη γυναίκα μεγάλη θυσία και να γίνει κάποτε η ζωή εύκολη χάρη και στη θυσία του άνδρα.

Εύκολη απόφαση για έναν Πατέρα. Σκληρή, αλλά εύκολη. Ο γιος του θα παρατούσε την "ανεμελιά", που τόσο του άρεσε και θα έμπαινε στο "πανεπιστήμιο". Στο δύσκολο, βασανιστικό, αλλά αποδοτικό "πανεπιστήμιο" της θυσίας. Θα στερούνταν τα πάντα, αλλά με έναν στόχο. Τον στόχο να βρει τη γνώση, που θα έλυνε όλα του τα προβλήματα. Γι' αυτόν τον λόγο μιλάμε για εύκολες αποφάσεις. Μπορεί αυτές οι αποφάσεις να συνεπάγονταν τους πολέμους και τις ανθρώπινες συγκρούσεις για μερικές χιλιάδες χρόνια, αλλά τα κέρδη θα ήταν τεράστια για εκατομμύρια χρόνια. Στις λάσπες και τα σπήλαια ήταν ο άνθρωπος όταν πάρθηκαν οι αποφάσεις.

Το σχέδιο, που θα υλοποιούσε αυτές τις αποφάσεις, ακολουθεί τους απλούς νόμους της φυσικής. Μοιάζει με το περίφημο Εκκρεμές του Νεύτωνα και απλά έχει τρεις "μπάλες". Οι δύο "μπάλες" ήταν τα ανθρώπινα φύλα και η τρίτη "μπάλα" ήταν ο Θεός. Υπήρχαν δύο όντα ισχυρά και όμοια, αλλά με αντίθετο "φορτίο", που "έλκονταν" μεταξύ τους σαν δύο όμοιες μεταλλικές σφαίρες. Δύο σφαίρες, οι οποίες αιωρούνται στον χρόνο από ένα κοινό σημείο, εξαιτίας της κοινής τους πίστης στον Θεό. Υπήρχε πάνω από αυτά ένας Θεός πανίσχυρος, που παρακολουθούσε τα πάντα, γνώριζε τα πάντα και μπορούσε να πάρει όποια μορφή ήθελε, προκειμένου να επέμβει. Αυτό και έγινε. Πήρε τη μορφή του άνδρα και άρα τη μορφή της μιας σφαίρας. Με το αρσενικό "φορτίο" του γνώριζε ότι θα έλξει τη γυναίκα και

θα "απωθήσει" τον άνδρα. Γνώριζε ότι θα μπορούσε να λειτουργήσει σαν γνήσιος «Αλεξ-άνδρος». Όλα τα άλλα είναι θέμα φυσικής.

Με την τρομακτική Του ισχύ "έπεσε" πάνω στη γυναίκα και αυτό είχε ως αποτέλεσμα να "εξοστρακίσει" τον κοινό άνδρα από την παλιά του θέση. Να τον εξοστρακίσει σε απόσταση απευθείας ανάλογη του όγκου Του και άρα να τον εξοστρακίσει στο άπειρο. Με την απόλυτη ανταλλαγή ενέργειας Αυτός θα παρέμενε σταθερά στη θέση του συντρόφου της γυναίκας και ο άντρας θα ξεκινούσε την πιο μακριά και δύσκολη διαδρομή της ζωής του. Ο Θεός με το τεράστιο "φορτίο" Του ξεκολλούσε τις μέχρι τότε κολλημένες "σφαίρες" και θα απωθούσε την ομοειδή Του στο άπειρο. Στο άπειρο, πάντα όμως "δεμένο" με την "κλωστή" της πίστης προς τον Θεό και άρα χωρίς τον κίνδυνο να χαθεί. Το πολύ-πολύ να γύριζαν κάποιοι λίγοι από τους άνδρες από την πλευρά της γυναίκας σαν ομοφυλόφιλοι. Να "απομακρυνόταν" δηλαδή ένας άνδρας τόσο πολύ από τα αρχικά του χαρακτηριστικά, που να άλλαζε την ίδια του τη φύση. Βολικό "σφάλμα", εφόσον αυτοί θα πήγαιναν από την πλευρά Του και άρα θα τον έκαναν απωθητικό και για τις επόμενες γενιές.

Η γυναίκα άντεξε τη σφοδρότητα της σύγκρουσης και ο άντρας από την τελειότητα που είχε στην εποχή της μητριαρχίας πήγε κατ' ευθείαν στο μηδέν. Το "Παν" εμφανίστηκε και ο απλός άνδρας "εκτοξεύτηκε" στο απόλυτο "τίποτε". Η γυναίκα ερωτεύτηκε το "Παν" και μετά ο κοινός άνδρας της φάνηκε ασήμαντος. Ήταν έτοιμη να πραγματοποιήσει την οποιαδήποτε θυσία για το "Παν", αλλά όχι για τον κοινό άνδρα. Ο έρωτας για τον κοινό άνδρα υποχώρησε ως αξία και το μόνο αυθεντικά θεϊκό πάθος που της απέμεινε ήταν το πάθος για τα παιδιά της. Το πάθος να γεννήσει και να μεγαλώσει τον υιό, ο οποίος θα έμοιαζε με τον ανεκπλήρωτο "έρωτά" της. Η Εύα είχε πάρει πλέον το "μήλο" στα χέρια της και το έδινε στον Αδάμ. Μέχρι να της το πάρει από τα χέρια ο Ίδιος ο Θεός, δεν θα πάψει να του το προσφέρει.

Στην πραγματικότητα, δηλαδή, το Σχέδιο του Θεού είναι μια "υπόσχεση" γάμου. Ο Θεός εμφάνισε την αρσενική μορφή του Εαυτού Του ως υπόσχεση προς τη Γυναίκα, πως τέτοιοι άνδρα θα έπαιρνε και η ίδια. Η κάθε γυναίκα. Γι' αυτόν τον λόγο μιλάμε για απόλυτες γνώσεις πάνω στη φύση του ανθρώπου. Γνώριζε ο Θεός με ποιο φύλο έπρεπε να κάνει ο Ίδιος την εμφάνισή Του, ώστε να συγκεντρώνει το ανθρώπινο είδος κοντά Του και όχι να το διασκορπίζει. Γνώριζε σε ποιο στοιχείο της ανθρώπινης φύσης έπρεπε να "επενδύσει", ώστε η εμφάνισή Του να "πυροδοτήσει" εξελίξεις. Μόνιμες εξελίξεις και άρα μόνιμες συμπεριφορές από το φύλο, το οποίο το χαρακτηρίζει η εμμονή στη μονιμότητα και άρα τη γυναίκα.

Αυτήν την υπόσχεση πήρε η πανίσχυρη γυναίκα και αυτήν υπερασπίζεται μέχρι σήμερα με λύσσα. Η γυναίκα είναι το πανίσχυρο θεμέλιο της πατριαρχίας. Η πατριαρχία της έδωσε το "όνειρο" του πριγκιπικού "γάμου". Η γυναίκα στην πατριαρχία "γνώρισε" τον τέλειο

Άνδρα και τον περιμένει όσο κι αν της κοστίζει η αναμονή. Η γυναίκα γνώριζε το Χριστό και ονειρεύτηκε ότι κάποτε όλοι οι άνδρες μπορεί να έχουν την ποιότητά Του. Η γυναίκα θέλησε και έκανε το σύνολο των θυσιών, προκειμένου οι άνδρες να αγωνιστούν σε έναν αγώνα "θανάτου", με την ελπίδα κάποτε να γίνουν όμοιοι μ' Αυτόν. Η γυναίκα ποτέ δεν έκανε οικονομία στη θυσία να δοκιμάζει να φτιάξει μικρούς "Χριστούς", όσο κι αν αυτό της κόστιζε ως άνθρωπο.

Ο έρωτας σ' αυτό το σημείο παίζει ρόλο. Ο Θεός χρησιμοποίησε τον έρωτα για να εμφανιστεί. Χωρίς αυτόν δεν μπορούσε να πέσει ως "σφαίρα" πάνω στη μία από τις ανθρώπινες "σφαίρες". Θα τη διέλυε σε χίλια κομμάτια. Με την κατάλληλη επιλογή του φύλου αυτή η "σφαίρα" άντεξε το σφοδρότερο χτύπημα που θα μπορούσε να δεχθεί. Η "πριγκίπισσα" φάνηκε αντάξια της καταγωγής της και δεν "έσπασε". Υποδέχθηκε τον τέλειο εκπρόσωπο του άλλου φύλου και τον ερωτεύτηκε.

Ερωτεύτηκε τον άνδρα, που θυσιάζεται για το καλό της κοινωνίας και άρα και για το δικό της. Ερωτεύτηκε τον άνδρα, που θυσιάζεται για τα παιδιά του. Προπάντων όμως ερωτεύτηκε τον άνδρα, που νικούσε όλους εκείνους, τους οποίους η ίδια μισούσε και φοβόταν. Εκείνον, που υποσχόταν θάνατο σε όποιον τολμούσε να τις χτυπήσει και να τις βιάσει. Όλο το μυστικό ήταν ο έρωτας, που θα μετέτρεπε τη γυναίκα σε "πριγκίπισσα", ώστε να μην "σπάσει" από τον ανθρώπινο τρόπο της και πάθει αυτό το οποίο έπαθε ο άντρας και πήρε τα "βουνά". Αν ο Θεός εμφανιζόταν στη γυναίκα ως Πνεύμα, θα την τρομοκρατούσε ως άνθρωπο και δεν θα μπορούσε να εκμεταλλευτεί τα πανίσχυρα χαρακτηριστικά της ως γυναίκα. Ο Θεός χρησιμοποίησε τον έρωτα σαν "μαξιλάρι" για να ακουμπήσει μαλακά στη γυναίκα και να μην την καταστρέψει με την άπειρη ισχύ Του και την τρομερή του "φόρα".

Η γυναίκα τον ερωτεύτηκε και μπόρεσε και "υποδέχθηκε" τη δύναμή Του, χωρίς να "σπάσει" από τον τρόπο. Να "σπάσει", όπως "έσπασε" ο Αβραάμ ή ο Μωϋσής, για παράδειγμα. Γι' αυτόν τον λόγο οι κατά καιρούς εμφανίσεις του Θεού είχαν μια πολύ συγκεκριμένη λογική. Κοινοποίησε την Ύπαρξή Του στους ανθρώπους, δηλώνοντας με σαφήνεια το φύλο Του, για να το μάθουν οι γυναίκες και να μην φοβούνται. Αντίθετα στους άνδρες δεν εμφανίστηκε ποτέ με την ανδρική μορφή, έχοντας τον ακριβώς αντίθετο στόχο. Ήθελε να τους τρομοκρατήσει και να τους διαλύσει. Εμφανιζόταν ως "καϊόμενη βάτος", ως "φωνή εξ' ουρανού", ως "ομιλόν θηρίο", αλλά ποτέ ως φυσιολογικός άνδρας. Έδινε μια παράσταση τρόμου, για να τους κάνει να "τρέχουν" προς ένα πρότυπο, το οποίο δεν έφταναν ποτέ, εφόσον δεν κατανοούσαν τον ρόλο Του. Οι άντρες "έτρεχαν" επί αιώνες, γιατί δεν αντιλαμβάνονταν ότι κυνηγούσαν τη σκιά τους.

Ο έρωτας των γυναικών, οι οποίες άντεξαν και παρέμειναν σταθερές στη φύση τους, είναι και η εγγύηση ότι το σχέδιο θα ολοκληρωθεί με απόλυτη επιτυχία. Γιατί; Γιατί ο άνδρας, που εκτοξεύτηκε στο "διάστημα", προκειμένου να γίνει θεός, θα επιστρέψει κάποτε

εκεί απ' όπου ξεκίνησε. Θα επιστρέψει όμως με άπειρη δύναμη και τεράστια φόρα. Χιλιάδες χρόνια παίρνει φόρα και "φορτίζει". Άρα υπάρχει κίνδυνος να πέσει πάνω στη γυναίκα από την αντίθετη πλευρά και να διαταραχθεί η δομή της. Κανένα πρόβλημα. Θα "ξαναμετακινηθεί" ο Θεός, παραμένοντας όμως και πάλι στην ανδρική φύση. Ο "βασιλιάς" Πατέρας θα γίνει "πρίγκιπας" Υιός για να πέσει και πάλι με το "μαξιλάρι" του έρωτα πάνω στην γυναίκα. Οι χρήσιμοι ομοφυλόφιλοι δούλοι του "βασιλιά" θα πάψουν να έχουν αξία και ο "πρίγκιπας" απλά θα τους εξαφανίσει ως "είδος".

Ο Ίδιος δηλαδή ενεργοποιεί την αρχική "σύγκρουση", που αποκολλά την ανδρική "σφαίρα" από τη γυναικεία και ο ίδιος τη διαχειρίζεται στην "επιστροφή" της. Ο Ίδιος εγκαταλείπει τον ρόλο του βασιλιά-"συντρόφου", για να γίνει ο "πρίγκιπας", που θα ανατρέψει τον "απόντα" βασιλιά. Ακόμα και η πρόσφατη "επιτυχία" της γυναίκας στον επαγγελματικό στίβο έχει την εξήγησή της μέσα από τη φυσική. Η γυναίκα "εγκαταλείπει" τον Πατέρα της προηγούμενης κατάστασης, γιατί "έλκεται" από τον τρομερό Υιό που πλησιάζει. Εγκαταλείπει την κενή "φορτίου" σφαίρα, γιατί έλκεται από τη "φορτισμένη" σφαίρα που πλησιάζει.

Σε λίγο καιρό ο άνδρας τελειώνει το "Πανεπιστήμιο" και θα μπορεί να κάνει ...ότι θέλει ...όπως του υποσχέθηκε ο πρώην θυμωμένος Πατέρας. Πλησιάζει το 2012 και άρα το τέλος της δεσμευτικής πατριαρχικής "εκπαίδευσής" του. Τώρα, το τι μπορεί να κάνει "ελεύθερος" υποχρεώσεων σε μια ανεπτυγμένη κοινωνία και με τη γυναίκα πανίσχυρη και χωρίς να τον έχει πλέον τόση μεγάλη ανάγκη ...είναι άλλου παπά "ευαγγέλιο". Να επανέλθει πάντως στη θέση του άχρηστου και βίαιου "σκοπευτή" σίγουρα δεν θα μπορέσει. Δεν θα τον αφήσουν οι γυναίκες, οι οποίες πλέον δεν στηρίζονται μόνον στις προσευχές και τις κατάρτες.

Ο άνδρας θα πάρει τελικά ό,τι "συμφώνησε" με τον Πατέρα, αλλά μάλλον δεν είναι αυτό, που νόμιζε ότι θα πάρει. Θα γίνει Θεός από πλευράς γνώσεων και θα είναι ελεύθερος να κάνει ό,τι θέλει όπως αρμόζει σε Θεό, αλλά αυτό σήμερα δεν μπορεί να έχει το νόημα και την πρακτική αξία που είχε, όταν ξεκινούσε την πορεία του προς τη θέωση. Γιατί; Γιατί Θεός ελεύθερος να κάνει ό,τι θέλει πλέον θα είναι και η γυναίκα. Οι Θεοί όμως συνυπάρχουν και ευτυχούν μέσα από τον την αγάπη και τον αλληλοσεβασμό και αυτό σίγουρα δεν ήταν το ζητούμενο για τους "σκοπευτές". Οι "σκοπευτές", που νόμιζαν πως, όταν θα γίνουν Θεοί, θα έχουν γύρω τους τα "Ουρί" του Παραδείσου να χορεύουν, σαν να βρίσκονται σε στριπτιζάδικο. Στη Θεία Κοινωνία θα πρέπει να είσαι Θεός και άρα Τέλειος Άνδρας, για να ζεις με έναν Θηλυκό Θεό. Αν δεν είσαι έτοιμος θα θυσιαστείς ως "πρίγκιπας", δεν θα έχεις ποτέ "πριγκίπισσα". Αντιλαμβανόμαστε ότι ο Θεός γνώριζε τι "έδινε", ενώ ο άνδρας μάλλον δεν γνώριζε τι "έπαιρνε".

Άρα, τι απομένει μετά από αυτόν τον κύκλο "εμφανίσεων"; Μετά την εμφάνιση του Πατέρα, που δημιούργησε τις καταστάσεις και του Υιού που τις δρομολόγησε; Τι απομένει

δηλαδή μετά την ολοκλήρωση του Σχεδίου; Τι θα μείνει παντοτινά στην ανθρωπότητα μετά την αποχώρηση των αρσενικών Θηρίων; Τι θα συντροφεύει την ανθρωπότητα αιωνίως, όταν δεν θα υπάρχει ανάμεσά τους ως ζωντανός άνθρωπος ο Υιός; Αυτό, που υπήρχε Ολοκληρωμένο, Τέλειο και Αναλλοίωτο από την αρχή του Σχεδίου. Η Γνώση Του Θεού. Άρα; Άρα, το Άγιο Πνεύμα. Αυτό είναι το Σχέδιο και αυτό περικλείεται μέσα στην Τριαδικότητα του Θεού. Ο Πατέρας ήταν Αυτός, που μας έβαλε σε "εργασία", ο Υιός Αυτός που θα μας "πληρώσει" για τον κόπο μας και το Άγιο Πνεύμα θα είναι η εφ' όρου ζωής "εγγύηση" ότι δεν θα χάσουμε ποτέ τον "προσανατολισμό" μας και άρα τα κέρδη που μας παρέδωσαν οι προηγούμενοι. Πατήρ, Υιός και **Άγιο Πνεύμα**; Απλό δεν είναι;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΡΑΪΑΝΟΥ

Δημιουργός της θεωρίας του ΥΔΡΟΧΟΟΥ